

Giới thiệu Đại Minh Văn Khôi Convert

Xuyên không về thời Minh, đi học, đi thi, làm quan.

Truyện này mình edit khá là phí sức vậy nên tốc độ sẽ không nhanh, một ngày có thể 2-3 chương chứ không nhiều, các bạn đọc thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thiếu niên cùng nàng dâu.

Mân Thủy thượng du Trường Giang nước kích dâng, mười dặm mặt sông vốn là đục ngầu.

Cảnh khô tàn điệp thuận giang xuống.

Bão càn quét qua, Mân Thủy ngập lụt, thượng du nước ngập trăm dặm, Mân Thủy hạ du kiều hủy phòng ngập. Ở tại nước sông đề đập ngoại bách tính khổ không nói nổi.

Bão mới qua, thiên đã trời quang mây tạnh, nắng gay gắt mặt trời một phơi nắng, vừa qua khỏi hồng thủy địa phương, lại nóng lại thổi.

Thời tiết nóng dâng lên, lập tức chính là bảy tháng bệnh trùng tởn tiết.

Hầu Quan Huyện Phường Nhạc Lý, bên cạnh dựa vào mân giang, đề đập ở ngoài là hồng thủy chưa lui, đề đập trong vòng, còn lại là úng ngập về sau đóng hỗn độn.

Hồng thủy mới vừa rồi lui hơn phân nửa, xà nhà trên nước ngập vết tích do tại nôi, chậu, chén, muống di động tại tự ao phân nước giống như bình thường nước bắn, theo từng nhà mặt tiền của cửa hàng trước trôi qua. Mặt đường hai bên đại nhân tiểu hải tử, cầm dài dài cây gậy trúc, tại lầu hai bệ cửa sổ bàng không ngừng giặt mặt nước, hy vọng có thể lao một hai cái oa bồn tới.

Phường Nhạc Lý một gian phổ thông phòng trong, cùng loại với dân vùng sông nước sở cư nhà sàn, trên dưới lưỡng tầng, hạ tầng ẩm ướt nóng bức, lại dễ quá lũ lụt, mùa xuân dễ dàng mọc, mùa hè dễ dàng ngập, chỉ có trên tầng tài năng trụ người, hạ tầng chỉ làm phân xí, bếp phụ sử dụng.

Thế nhưng hạ tầng ở đây nhưng ở một hộ nhân gia, một gã nam hài chính nhắm mắt tại giường mây trên, hôn mê bất tỉnh.

Trong phòng lộ ra hồng thủy mới vừa lui không lâu sau vết tích, một mảnh đóng hỗn độn, cũng đầy rẫy được mốc meo hủ bại vị đạo, nhưng hần nhưng như trước nằm ở chỗ này.

Đầu óc rồi đột nhiên rầm rầm rung động, này trên giường thiếu niên, trên mặt lộ ra gãy dựa về.

"Không, này không là thân thể của ta, không thuộc về ta ký ức."

"Ta không là Lâm Duyên Triều, ta không là."

"Ta phải đi về, thà làm Thiên triều quý, cũng không làm Minh triều người."

Hô một ngụm trường khí phun ra, này thiếu niên chỉ cảm thấy đau đầu đục nứt ra, hơi hơi nheo lại con mắt, bên tai thấp giọng nói nhỏ vẫn không ngừng.

Mơ hồ một cái lão đầu dùng tay nắm được chính mình cổ tay, mở miệng nói "Này bệnh khó khăn, như thế mấy thiệp được xuống phía dưới, chiếu đạo lý tự tính không khỏi bệnh căn, cũng nên có chuyển biến tốt đẹp, thế nhưng này khởi sắc cũng không nhiều. Theo lão phu xem còn như vậy xuống phía dưới phong tà nên chuyển thành ho lao."

"Đại phu, van cầu người, người cứu cứu hần a. Người không là diệu thủ hồi xuân sao?"

"Đừng nói như vậy, được y không chết người. . . Tính toán, xem tại nhiều năm láng giềng trên, nhà người vẫn còn có bao nhiêu tiền? . . . Cái gì không có tiền? Lão phu thúc thủ vô sách!"

"Láng băm, của người y đức ở nơi nào?"

. . .

Chửi giời lắm, trên giường thiếu niên muốn nói chuyện, nhưng may khí lực vậy đề không đứng dậy.

Xem ra là thật xuyên qua, xem được một người khác ký ức, hẳn sinh tiền một màn mạc tại chính mình trước mắt triển khai.

Mạch suy nghĩ hỗn loạn, hẳn chỉ cảm thấy mí mắt tối sầm, lập tức ngất đi.

Lần thứ hai tỉnh lại, hẳn bị sát vách thanh âm giật mình tỉnh giấc.

"Đại nương, ta nghĩ hướng ngươi mượn điểm tiền đi sát vách thôn tìm Trương đại phu đến xem."

"Hứa đại phu trước sau như một là danh văn quê nhà, thuốc đến bệnh trừ, hẳn đương sơ thế nhưng mua được cha mặt mũi, ta lại khăn cầu nửa ngày khó khăn mới đưa hẳn mời tới, hẳn được thế nào sẽ biết không nên việc?"

Thiếu niên đầy lòng nghĩ đến, nguyên lai trước lang băm, là ngươi mời tới.

"Đại nương, này Hứa đại phu thấy Triều ca một điểm khởi sắc cũng không có, lại chỉ biết lấy tiền, ta đã đưa hẳn đuổi đi. Trương đại phu y thuật cao minh, sát vách gia ba thăm nhĩ tử, năm đó bị rắn cắn thương, chính là hẳn cứu, lúc này chỉ có hẳn có thể cứu Triều ca. Không chỉ có là được tiền, còn có Triều ca thúc tu, lễ nghi thiếu trường xã bên trong hơn nửa năm còn không có cấp. Nhưng lúc này cũng không có cái khác, đại nương trước cứu Triều ca hơn nữa, tháng này ta dặt chiếu được rồi, mượn tiền trả lại ngươi."

"Cứu người như cứu hỏa, nhất khắc vờ không được, ta là biết được này đạo lý, thế nhưng ngươi nhìn trong nhà vừa vặn qua nước, nơi này là thật lớn một cái lỗ thùng muốn đổ, ta trên tay tiền cũng là hận không thể bài khai tới hoa, này chỗ nào còn có dư tiền nì? Năm đó Triều ca cha mẹ, không là cho ngươi để lại một bút tiền, làm đồ cưới sao? Ta nhớ kỹ có chi lưu kim phượng sai không sai, ta bắt được trấn bên trong hiệu cầm đồ đi để, cũng có thể hoán được hai lượng bạc, cấp Triều nhi cứu mạng."

"Không muốn cấp." Thiếu niên miệng nghĩ động, nhưng không động đây, cái này đại nương, rõ ràng là muốn này lưu kim phượng sai, muốn giậu đổ bìm leo.

Nhưng nghe thấy một thanh âm kiên quyết địa đạo: "Đại nương, này lưu kim phượng sai là Triều ca hẳn nương năm đó cho ta tới hậu nhất kiện đồ vật, ta tuyệt không có thể làm. Nếu như đại nương không chịu hỗ trợ, ta chỉ có hướng Triều ca bá bá cùng gia gia đi mượn."

"Ngươi này chỗ nào lời nói, ngươi là cảm thấy ta làm việc bất công sao? Ngươi nếu cho rằng có thể lướt qua ta hướng ta tương công, ta công công đệ lời nói? Ngươi tự mặc dù thử xem."

Đối phương không có trả lời, đại nương đại khái là cảm thấy nhiếp ở đối phương, mở miệng nói "Thiên Thiên a, ngươi mượn bọn họ, không phải là mượn ta, này là đương gia tiền a, cho ngươi toàn gia đều ăn không khí, ta này gia chủ, trước trận mới vừa khiếm một phần khoản nợ, thiếu chút nữa ngay cả ta đều đem bán, Duyên Thọ lại tại đọc sách, ta là nhật sâu dạ sâu, hơn nữa nói ta đi, lo liệu như thế một đại gia tử, trên có lão hạ có tiểu, chỗ nào đều là tiền lỗ thùng a."

Khá lắm vừa đâm vừa xoa thủ đoạn, thiếu niên đầy lòng đã đem này gia đình phụ nữ hình tượng vẽ bề ngoài được không sai biệt lắm.

"Nói đến cùng, còn không là tiền, ngươi nếu là đồng ý đem lưu kim phượng sai cho ta, ta hướng hiệu cầm đồ nhiều hoán được tiền tới, ngươi vậy có thể chữa bệnh, lẽ nào ngươi thật không để ý được Triều nhi thân thể."

"Đại nương, ngươi chớ để được một tắc lại muốn tiến một thước, này lưu kim phượng sai, lúc đó Triều ca hẳn nãi nãi đánh cho mười lượng bạc, coi như là cửu ra mười ba về, cũng không có thể chỉ làm được lưỡng lượng bạc."

"Ngươi nói như vậy là không tin được ta, ngươi nhìn này Mân Thủy hồng thủy vừa lên, măn giang đã phủ khắp nơi, nhân gia bán nhi bán nữ đều để không được lưỡng ba lượng bạc, ngươi một cái phượng sai vẫn còn so với mạng người đáng giá? Ái làm không làm."

"Không muốn làm!"

"Không muốn làm!"

Trên giường thiếu niên muốn rống giận, nhưng phát không ra âm, Vì vậy hẳn dùng hết toàn lực, đem bên cạnh chén thuốc đẩy, chợt nghe loảng xoảng làm một thanh.

Một cái nữ tử từ gác đầu giường, kinh hi này ra địa đạo: "Triều ca, Triều ca, ngươi đã tỉnh?"

Nhàn nhạt nữ tử mùi thơm nhào vào mũi, trên giường thiếu niên nhìn lại, nhưng ánh mắt cũng không rõ không rõ.

Hắn thần tình kích động hạ, xong dĩ nhiên lại là không không chịu thua kém địa hôn mê bất tỉnh.

Lúc này đây hẳn không biết mê man bao lâu, đệ tam độ tỉnh lại.

Trước mắt hôn ám ngọn đèn chập chờn không ngừng, một cái thiếu nữ nằm ở chính mình bên giường, toàn bộ trong phòng lộ ra một cổ kẻ khác cả người khó chịu mọc vị.

"Xem ra thực sự là xuyên qua."

Thiếu niên giờ lên tay, hần nhắm mắt lại, thân thể trước đảm nhiệm chủ nhân ký ức coi như là rõ ràng, trong giấc mộng phảng phất như nhớ chuyện xưa giống như tại chính mình nào bên trong quay về thả một lần.

Thân thể chủ nhân tên là Lâm Duyên Triều, là một cái đọc hai năm học vỡ lòng, ngay cả Tam Tự kinh đều lưng không rõ ràng lắm, kiêm lại phụ mẫu song vong khổ bức học đồng. Hần ký thân nơi, là Phúc Châu phủ Vĩnh Lạc bên trong tổ ốc.

Tổ ốc ở đây được Lâm gia thất khẩu.

Lâm Duyên Triều gia gia Lâm Cao Trứ chính là Cấp Đệ Phô phô ti, thường trú phô xá nội, rất ít về nhà. Nó dưới gối ba tử, trưởng tử thường ngày cũng không ở nhà, con thứ chính là Lâm Duyên Triều phụ mẫu, mấy năm trước tại uy loạn trung gặp nạn, ba tử chính là Lâm Duyên Triều tam thúc tại gia nghề nông.

Lâm Duyên Triều phụ mẫu song vong, nhưng may mà trước phụ thân thay hần tìm một cái con dâu nuôi từ bé, dường ở nhà. Vì vậy Lâm Duyên Triều cùng con dâu nuôi từ bé Lâm Thiển Thiển cùng nhau sống nương tựa lẫn nhau.

Thường ngày bên trong gia gia không ở, chính là Lâm gia con dâu trưởng quản sự, hần tự giữ đích tôn, đem trong nhà tiền tài một người độc tài, vì người không tốt keo kiệt, Lâm Duyên Triều theo hần trong tay không chiếm được chút nào tiếp tế, chỉ có thể dựa vào Lâm Thiển Thiển dệt chiếu cỏ tới duy trì chính mình sinh hoạt, đọc sách tiến học.

Nhưng không khéo chính là, kỹ năng bơi không tốt Lâm Duyên Triều một ngày vì cứu người, chính mình trái lại thiếu chút nữa tặng mạng nhỏ. Lâm Duyên Triều Về đến nhà bên trong, sinh một hồi bệnh nặng, thuốc và kim châm cứu khó khăn trị. Lâm Thiển Thiển đem Lâm Duyên Triều phụ mẫu lưu lại tiền, đều cầm đi cấp Lâm Duyên Triều chữa bệnh, trị đến tối hậu một văn không dư thừa, mới có trước này một màn, Lâm Thiển Thiển khăn cầu bá mẫu.

Ánh nến khinh bạo, ba địa một thanh, đem Lâm Duyên Triều theo trong trí nhớ lập quay về, nhưng thấy nằm ở đầu giường nữ tử trong mắt nước mắt lưng tròng lờ lờ, hiển nhiên vui vô cùng.

Hần hai tay tạo thành chữ thập nhắc tới nói "Đa tạ thiên phi nương nương, đa tạ thiên phi nương nương, ngươi nắm Triều ca trả lại cho ta, Thiển Thiển suốt đời làm ngư làm mã vậy báo đáp bất tận."

Tiểu cô nương lệ quang dịu dàng, có loại đặc biệt nhu nhược, Lâm Duyên Triều vội vã thoải mái nói "Thiển Thiển đừng khóc, đừng khóc."

"Ân." Lâm Thiển Thiển gạt đầu, nhưng vẫn là khóc thút thít cái không ngừng.

Lâm Duyên Triều thấy Lâm Thiển Thiển tóc mai tán loạn không khỏi có vài phần yêu thương, lưỡng cái búi tóc tựa như thế khả ái dụng thẳng được, dài dài lông mi hạ, một đôi đôi mắt như mặt nước, khoe mắt bàng vẫn còn thùy được nước mắt lưng tròng.

Tội nghiệt a, tội nghiệt a.

Lâm Duyên Triều quả là biết rõ ràng chính mình tình cảnh hiện tại, lại thế nào nhẫn tâm để như vậy một cái khả ái cô nương cùng ngươi bị khổ ni?

Lâm Duyên Triều không khỏi thở dài nói "Thiển Thiển, ta bệnh chỉ sợ là tốt không được, ta sợ liên lụy ngươi, ngươi như thế tuổi còn trẻ, đừng tại ta bên người, tìm người tốt gia thu lưu a. Ngược lại ngươi vậy chưa quá môn."

"Ngươi khắp ta làm gì? Ta bệnh còn không có. . ." Lâm Duyên Triều nói về phân nửa, thấy Lâm Thiển Thiển nước mắt tại viền mắt bên trong đảo quanh.

Tiểu cô nương nghĩa chính lời lẽ nghiêm khắc địa đạo: "Ta tại thiên phi cung này quy một đêm, thiên phi nương nương nói ngươi sẽ biết bình an vô sự, ngươi không chuẩn cho ta nhắc tới bệnh gì không thể được rồi. Tụ tính ngươi có việc, ta cũng vậy các ngươi Lâm gia chưa quá môn người vợ, muốn hay không tái giá là của ta sự, không tới phiên ngươi tới nói."

"Còn có ta đồng ý quá ngươi cha mẹ, muốn chiếu cố tốt của ngươi, ngươi cũng muốn chiếu cố ta, ngươi dám bệnh đã chết, lưu lại ta một người, chính là bất hiếu, nghe hiếu không có?"

Lâm Duyên Triều nhìn đối phương, nghĩ thầm bắt đầu còn tưởng rằng này chưa quá môn người vợ, là cái dụ ngoạn khả người, dễ dàng đổ lên tiểu la ly, chưa ngờ tới như thế bur hần. Không phải nói cổ đại nữ nhân, đều là tam tòng tứ đức sao?

Cửa phòng chỉ u một thanh mở.

Lâm Duyên Triều ngẩng đầu thấy một cái vóc người mập mạp, xương gò má rất cao nữ nhân đi đến.

"Ai u, Triều nhi tỉnh. Đại nương vẫn còn cho ngươi lo lắng nửa ngày ni?"

Lâm Duyên Triều nhớ tới, đây là chính mình hôn mê lúc cùng Lâm Thiển Thiển cãi nhau nữ nhân. Hần thân thể còn chưa tốt, không muốn nói lời nói, lại càng không nguyện cùng nữ nhân này có lệ.

"Đại nương, Triều ca hết, này lưu kim phượng sai, ta quyết định không làm." Lâm Thiển Thiển mở miệng đạo.

"Không làm tự không làm, này vậy là các ngươi chính mình, tất cả mọi người ở tại một cái dưới mái hiên, là người một nhà, nói cho cùng giống ta tại

bách người dường như." Đại nương cười cười đạo, "Lại nói tiếp, nhà người Triều nhi những... đó tiền, luận đứng lên thật đúng là không là sự, không là ta không giúp người, khiêm cái mấy tháng bị cho là cái gì, người tam thúc trước trận còn nói, lúc này quang cảnh không tốt, đơn giản để Triều nhi không muốn đọc sách, về nhà tới hỗ trợ hần, còn có thể tính một bút thúc tu tiên, Thiên Thiên người cũng không dùng như vậy sau đó như vậy khổ cực."

"Không thể, ta đồng ý quá Triều ca hần cha hần nương, nói muốn cho hần đọc sách. . ."

"Triều nhi, không là ta khinh thường người, người không là đọc sách tài liệu, này vẫn còn đi cái gì trường xã, nhà của ta Duyên Thọ so với người đại một tuổi từ thư đều đọc toàn bộ, tiên sinh nói hần sang năm là có thể đi khảo huyện thử." Nói xong lời cuối cùng, này đại nương trong miệng lộ ra một tia kiêu ngạo.

"Đại nương, người không thể như vậy chế ngạo nhà của ta Triều ca." Lâm Thiên Thiên cùng một đầu tiểu mẫu hồ giống như bình thường hộ tại Lâm Duyên Triều trước mặt.

"Thiên Thiên, ta khả là vì người tốt, nhân gia nhi tử đọc sách, tương lai có thể được công danh, nhà người Triều nhi, này nắm tiền mất trong nước, liên thanh tiếng nước chảy đều nghe không được, hà tất hoa này tiền tiêu uổng phí ni?"

"Đại nương, này vì sao Duyên Thọ có thể tại bản thôn trường xã học ở trường? Triều ca nhưng phải đi hơn mười dặm đường đi hồng đường trường xã học ở trường? Vì sao Duyên Thọ thực sự là tú tài, mà Triều ca thực sự chỉ là học trò nhỏ? Còn không là bởi vì hồng đường trường xã thúc tu tiện nghi, mà lúc này người ngay cả chút tiền ấy vậy ra sức khước từ, người nghĩ rằng ta không biết suy nghĩ của người, người muốn đem Triều ca này một phần thúc tu nuốt sống."

Lâm Thiên Thiên đứng dậy cự lý cố gắng, chút nào cũng không sợ này thể tích lỗi nặng chính mình gấp đôi đại nương.

Đại nương trọng trọng một gạt chân, nhìn về phía Lâm Duyên Triều nói "Nhà của ta Duyên Thọ đọc sách chính là so với người cường, vì sao không thể thỉnh cái cao minh lão sư, nếu là người còn hiểu sự, hết, cũng đừng đi trường xã, về nhà hỗ trợ mới là, người nói đúng không là? Đừng lao để Thiên Thiên đệ lời nói, người một người đại nam nhân, để còn không có quá môn người vợ dưỡng được, mất không mất mặt?"

Lâm Duyên Triều giận dữ, trừng đại nương liếc mắt, đại nương đáy lòng vừa nhảy, thầm nghĩ này không còn dùng được chất nhi, bao thuở cũng dám hướng hần quang sắc mặt.

Tức giận dâng lên về sau, Lâm Duyên Triều rất mau không chế được chính mình tâm tình, nhàn nhạt địa đạo: "Ta Lâm Duyên Triều chuyện, là của ta sự, người không cần phải xen vào, người vậy chưa tư cách quản! Người không hài lòng, ta cùng Thiên Thiên cùng người ở riêng chính là."

Nói đến đây, Lâm Duyên Triều hướng Lâm Thiên Thiên nói "Thiên Thiên, cha ta mặc dù mất, nhưng là là chi thứ hai, ta nhớ kỹ năm đó cha ta trung tú tài, trong tộc phân mười mẫu ruộng cho chúng ta gia, nếu là ở riêng cần phải về ta đi."

Đại nương nghe xong kiểm lúc xanh lúc trắng lập tức nói "Người xong mần mê được muốn ở riêng, người cho là có thể uy hiếp ta sao? Ai nói nhất định không muốn cho người đi đọc sách, người tự cái muốn đem tiền hưởng trong nước mất, tự chính mình đi, ta không xen vào, ngược lại vậy là các người Lão Lâm gia tiền."

Tối hậu nhất cú, nhắm ai đều nhìn ra bá mẫu ngoài mạnh trong yếu, sau khi nói xong tự vội vã địa đi.

Lâm Duyên Triều thấy chiếm thượng phong, lập tức nói "Thiên Thiên, tự bức này chanh chua tiểu nhân, người nếu nhục một phân, hần liền cường một phân, người nếu cường một phân, hần liền nhục một phân, không được lui nhượng một bước. Cùng lắm thì chúng ta ở riêng quá."

Lâm Thiên Thiên nghe xong nói "Chúng ta phân không được gia?"

Lâm Duyên Triều tự tin địa cười nói: "Sợ cái gì, ở riêng việc, thỉnh quê nhà trưởng thượng cộng quyết tức khả, hần nếu muốn lấy thúng úp voi chưa dễ dàng như vậy, nếu là không được, ta tự thống đến quan phủ đi tới, nói chung đem sự tình nháo lớn, xem hần còn có cái gì diện mục lập với quê nhà."

Lâm Duyên Triều trên một đời lúc, chỗ nào có như thể chịu đòn không hoàn thủ. Chính mình cũng không phải ngu muội cổ nhân, gặp quan sợ cái chết khiếp, chỉ cần đem sự tình bộc lộ, tổ muốn với tư pháp, chính mình còn sợ này đại nương làm cái gì.

Nào biết Lâm Duyên Triều mới vừa nói, Lâm Thiên Thiên lên đường: "Triều ca, người không biết triều đình sớm có luật pháp, phạm tội phụ mẫu, phụ mẫu khỏe mạnh, mà tử tôn khác lập hộ tịch, phân dị tài sản người, trọng một trăm. Đại nương không biết, còn chưa tính, người không là người đọc sách, thể nào cũng là không biết?"

Lâm Duyên Triều nghe xong sùng sốt nghĩ thầm, quả thật là người thiếu kiến thức pháp luật hại chết người a, chính mình xem tiểu thuyết hơn, cho rằng có thể ngu hờ hết đe dọa bên dưới đại nương, chưa ngờ tới dĩ nhiên là chuyên dạy tăng đá đập chính mình chân.

Lâm Thiên Thiên bần độn ngón tay, một điểm không để cho Lâm Duyên Triều lưu bộ mặt địa đạo: "Không chỉ có như vậy, người vậy đừng hy vọng quan phủ thay người lộ ra, nha môn báo cáo trên nói, dân gian cười hời, đất đai, ầu đã tranh chấp tất cả việc nhỏ , không được vừa ra liền cáo quan, sự việc phải do trong hương Lí trưởng trước phân xử, không thông qua phân xử mà nộp cáo trạng, không hỏi thực hư, trước đánh sáu mươi trượng sau đó đưa trở lại cho Lí trưởng phân xử."

Nghe Lâm Thiên Thiên nói như vậy, Lâm Duyên Triều mới biết được chính mình thực sự là dùng hiện đại người tư duy chắc hẳn phải vậy, thời đại này chính trị truy cầu là sai dịch không xuống quê hương, dân không gặp quan phủ. Huyện quan lão gia bề bộn nhiều việc, chỗ nào lúc rảnh rỗi vì vài mẫu điền tranh tới tranh đi phân thân, cho dù có cái này khoảng không, một huyện quan phụ mẫu, cũng là người này không có công danh người tùy tiện có thể

thấy rõ?

"Tôi hậu đại nương hán nhà mẹ đẻ chính là quê hương Lí trưởng, mạnh mẽ ở riêng khẳng định sẽ biết bất công, sờ đi nháo ở riêng chúng ta một điểm phần thắng cũng không có."

Thực sự là soái bất quá năm khoảnh khắc, Lâm Duyên Triều là toàn bộ tính sai, lập tức không nói gì.

"Thiên Thiên, này chuyện gia sự, ngươi coi như ta chưa từng có giảng quá. Chúng ta nói điểm khác. Thiên Thiên, này trong nhà chỉ có một cái giường, ngươi ngủ chỗ nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhà có hãn phụ.

Đại Minh Vạn Lịch nguyên niên một cái phổ thông buổi sáng.

Tỉnh lại sau khi, Lâm Duyên Triều đã cảm thấy được tinh thần được rồi rất nhiều, trên người thống khổ thiếu rất nhiều. Hẳn dù sao chỉ có mười hai tuổi, một khi bệnh đi, khôi phục sức sống so với ai khác đều mau, không giống những... đó bệnh trầm kha trọng bệnh đại nhân. Ngày mới tảng sáng, sắc bén giang phong, đem phá được giấy cửa sổ đánh được ào ào vang lên. Thôi vào gian nhà phong, đem bên trong mốc vị đuổi phai nhạt một ít.

Đang ở bệnh trung Lâm Duyên Triều biết được chính mình không thể thụ phong, Vì vậy phủ thêm y phục, mở rộng tay chân, chậm rãi đem chân chuyển tới dưới giường, đầu ngón chân chia xuống đất, mặc vào giày. Hèm nhỏ đối diện mái hiên hầu như buông xuống tới rồi phòng trước, trong phòng lấy ánh sáng rất kém cỏi, Lâm Duyên Triều dựa vào yếu ớt tia sáng, lần mò nắm vào cạnh bàn. Mặc dù này là đơn giản nhất động tác, nhưng tiêu hao chính mình nhiều lắm khí lực.

Xem hầu như nghèo rớt mồng tơi gian nhà, Lâm Duyên Triều không khỏi nghĩ đúng chính mình nói, chính mình không thể sinh hoạt khuất phục, mỗi một ngày đều là mới một ngày, sinh hoạt muốn một lần nữa bắt đầu, này tất cả đều phải trọng tới. Thế nhưng nhỏ tới rồi bên mép, Lâm Duyên Triều chính mình nhưng thì thào: "Cầu nhật tân, nhật nhật tân, hựu nhật tân."

Niệm xong sau khi, ngay cả chính mình cũng hiểu được bất khả tư nghị, bạch thoại tự động chuyển cổ vấn?

Chính mình ở nơi nào đọc quá câu này ni? Lập tức một cái ký ức nảy lên, Đại Học đệ nhị chương, Thang Chi răn mình viết: 'Cầu nhật tân, nhật nhật tân, hựu nhật tân.' những lời này trước đây Lâm Duyên Triều học quá, đương nhiên là ở trường xã bên trong, bất quá lúc đó hẳn xem một lần tự đã quên, mà chính mình đọc lại hãn ký ức sau đó, đã so với chính hãn xem qua được còn muốn rõ ràng.

"Thật tốt quá." Lâm Duyên Triều không khỏi vỗ tay, lập tức hãn nghĩ tìm mấy quyển sách tới đọc.

Mái nhà trên truyền đến thùng thùng tiếng bước chân, sau đó chính là ống nhỏ vẫn còn nước tiểu bôn di động thanh âm, chắc là đại nương ngủ thẳng mặt trời lên cao, cũng là rồi giường. Cùng người như vậy cùng ở tại một cái mái hiên, thật sự là khó chịu, nhất định phải nghĩ biện pháp cải biến chính mình tình cảnh hiện tại.

Lâm Duyên Triều đỡ tường miễn cưỡng đi vài bước, nhỏ hẹp gian phòng vừa xem hiểu ngay. Tủ sách ngay tây góc tường lạc một bên. Nói là tủ sách vậy rất miễn cưỡng, chính là một cái gỗ bạch dương cái giá khoát lên trên tường, phía trên cô lỉnh lỉnh bày đặt mấy quyển sách.

Lâm Duyên Triều tùy ý lấy thư tới, nhìn lướt qua bìa mặt là Tạ Phương được bản 《Thiên Gia Thi》 tới, đem trang sách vừa lộn, một cổ thư mốc vị đầy rẫy toàn bộ gian phòng. Trời ạ, vẫn còn mép đen giấy hoàng trúc lão thư, này chỉ sợ là Chính Đức trong năm sách cũ a, đặt ở hiện đại thế nhưng vô giá bảo bối, mà lúc này thư trên vài cái chỗ đều cấp mốc đen, dính cùng một chỗ, thế nào đọc?

Lâm Duyên Triều chỉ có thể buông Thiên Gia Thi này quyển sách, gác qua bên cửa sổ phơi nắng phơi nắng.

Lập tức Lâm Duyên Triều lại theo tủ sách trên lấy một quyển 《Đại Học Diễn Nghĩa》 tới. Đại Học Diễn Nghĩa là trình bày và phát huy 《Đại Học》 kinh nghĩa, xem như là tứ thư ngũ kinh bên trong 《Đại Học》 bổ sung sách giáo khoa. Trang sách ngư vĩ trên viết lâm đình hai chữ, này là Lâm Duyên Triều tiên phụ tên. Lâm Duyên Triều phụ thân trung quá tú tài, nếu không có vong với uy loạn, ngày hôm nay Lâm Duyên Triều tại Lâm gia trung tình cảnh cũng sẽ không thảm như vậy.

Lâm Duyên Triều mở thư tới, này bản 《Đại Học Diễn Nghĩa》 là sách bạch miễn giấy, chính là Gia Tĩnh 46 năm phiên khắc bản. Phiên khắc bản tức là Minh triều hoàng gia phiên phủ sở khắc chi thư, tại lúc đó phiên khắc bản khảo đính chu đáo tỉ mỉ, giấy mực chú ý, khắc ấn hoàn mỹ, hầu như so với

được với nam bắc Quốc Tử Giám khác bản, về phần so với dân gian gia khác, phùng khác chỉ thư càng mạnh hơn không ít. Hơn nữa thư trên còn có gia vòng tròn dấu chấm, thập phần thích hợp Lâm Duyên Triều xem. Lâm Duyên Triều đem toàn bộ thư đọc một lượt một lần, mỗi gặp phải nội dung không giải thích được, tựu kết hợp đòi trước cùng này một đòi ký ức, lường hạ một đòi so với, tức khả giải quyết dễ dàng.

Lâm Duyên Triều nếm thử đọc thầm học thuộc lòng một chút, đọc lường ba lần đã đem 《Đại Học Diễn Nghĩa》 đệ nhất quyển cấp học thuộc lòng.

"Không nghĩ tới, sống lại sau khi, ta xong thành học thuộc lòng thiên tài!"

Lâm Duyên Triều không khỏi tinh thần chấn động, suy nghĩ hạ đoán được đại khái, nói như vậy mỗi người lúc nhỏ hải đồng lúc trí nhớ là tốt nhất, tỷ như học ngôn ngữ và văn vần, đều là lúc này điều kiện tốt nhất. Bất quá hải đồng lý giải lực tựu pha kém. Mà đối với đã lớn mà nói, lý giải lực rất cường, thế nhưng trí nhớ tựu nhược với hải đồng lúc. Mà học thuộc lòng là muốn dựa vào lý giải về sau ký ức, Lâm Duyên Triều bị vây mười hai tuổi hải đồng niên kỷ, hết lần này tới lần khác lý giải lực lại là ba mươi tuổi đã lớn, sở dĩ học thuộc sách bắt đầu tới đặc biệt mau.

"Xem ta tương lai đặt chân khoa cử đường, vẫn còn rất có tiền đồ." Lâm Duyên Triều không khỏi nghĩ như vậy.

Lâm Duyên Triều nhìn lướt qua, trong nhà tủ sách trên hai mươi mấy bản tàng thư, đây là có cái tú tài phụ thân chỗ tốt. Tuy là hẩn mắt, thế nhưng hẩn sinh tiền đọc quá thư đều để lại. Bằng không hoá làm phổ thông nhân gia, tựu tính thiên tư thông minh, lại đi nơi nào đọc sách nì?

Lâm Duyên Triều đọc sách thành quả không sai, đặc chí một trận, lập tức lấy bút tới luyện chữ, nhưng đợi một phần viết xong về sau, phát giác chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, toàn bộ không ngăn nắp. Lâm Duyên Triều nhất thời không nói gì, chính mình đòi trước lúc sẽ không có bút lông bản lĩnh, này một đòi xem ra luyện chữ cần hạ một phen công phu a. Lâm Duyên Triều chính nhìn chính mình bút lông chữ lúc, nghe cửa phòng mở thanh âm.

Nhưng thấy Lâm Thiên Thiên cấp Lâm Duyên Triều bung lên một chén cháo trứng tới. Nhân nhậ mùi lòng đỏ trứng thêm hành vị đạo truyền đến.

"Di, ngươi thế nào có tiền mua trứng? Chẳng lẽ là đại nương chia sẻ?"

Lâm Thiên Thiên trắng Lâm Duyên Triều liếc mắt nói "Thế nào khả năng, đại nương là cái loại này mũi thì làm muối ăn ăn người lạ. Là sát vách Đường tam thẩm nghe nói ngươi thân thể được rồi, len lén kín đáo đưa cho ta một cái trứng gà, cho ngươi bổ bổ thân thể."

Lâm Duyên Triều lúc này mới chột, song song vậy hử một tiếng nói "Ta tài nghĩ lấy đại nương keo kiệt tính tình, tuyệt không sẽ biết xuất ra trứng gà, tại lúc này cho ta bổ thân thể. Có huyết thống chi thân người một nhà, chẳng một cái hàng xóm đứng ta quan tâm, thay ta hảo hảo cảm tạ tam thẩm."

"Ta sớm đề ngươi tạ ơn quá tam thẩm, mau đưa của ngươi thư thu vừa thu lại, đừng thân thể một tốt, tựu đọc sách, ăn cơm trước."

Lâm Duyên Triều nghe thấy được trứng hoa hương vị, đã sớm ngón trở đại động, cầm lấy chúc từng ngậm từng ngậm địa uống dậy. Lâm Thiên Thiên nhìn chính mình uống chúc hình dạng, thật cao hứng, theo nhà bếp trước bụng tới một chén canh sũa thấy đầy cháo hoa, đặt ở Lâm Duyên Triều một bên.

Sau đó Lâm Thiên Thiên lại đã gian phòng góc bài vị trước, hai tay tạo thành chữ thập lạy bái thì thầm: "Cha, nương, Triều ca thân thể đã tốt, Thiên Thiên thật cao hứng, nhưng muốn người một nhà bình an, Triều ca có thể trở nên nổi bật."

Nghe tiểu cô nương tính trẻ con lời nói, Lâm Duyên Triều có điểm cảm động nói "Thiên Thiên, trở nên nổi bật, không là dễ dàng như vậy, ngươi xem chúng ta nghèo rớt mồng tơi, lúc này ngày đều quá không tốt, ngươi hẳn là muốn cha mẹ đề chúng ta trước ăn cơm no không là."

"Này không được, Triều ca ngươi không thể như thế chưa chí khí. Ngươi nhất định phải nỗ lực dụng công, thi đậu tú tài, làm vinh dự chúng ta Lâm gia môn trường, tương lai tốt phong phong quang quang lấy ta quá môn." Lâm Thiên Thiên xoa được thất lưng đạo.

"Tú tài a, " Lâm Duyên Triều có ý đậu Lâm Thiên Thiên đạo, "Này khả không dễ dàng a, Thiên Thiên, nếu như ta chưa thi đậu nì?"

"Hanh, ngươi khi nào thi đậu, ta tựu lúc nào gả ngươi. Sở dĩ ngươi muốn tiến tới, đã hiểu sao?" Lâm Thiên Thiên chăm chú địa nói rằng.

"Ta đây vẫn khảo không hơn nì?" Nghe Lâm Duyên Triều nói như vậy, Lâm Thiên Thiên trọng trọng một giẫm chân, sinh khí không nói. Lâm Duyên Triều cười cười, bái được trong miệng cháo trứng. Ăn xong cháo trứng về sau, Lâm Duyên Triều chỉ cảm thấy một cỗ mệt mỏi gia thân. Lâm Thiên Thiên tựu đỡ Lâm Duyên Triều trên giường ngủ.

Ngủ tốt trường một trận, ngoài cửa sổ trời đã tối sầm, Lâm Duyên Triều mở mắt, nhưng thấy gian phòng nội hôn ám ngon đèn dầu vẫn chớp động. Nhưng thấy Lâm Thiên Thiên một mình một người tại này, bên cạnh đòi được đầy đất sợi co. Hẩn quay yếu ớt ngọn đèn dầu bên được chiếu, một bên vẫn còn chất đồng được chưa biến hết chiếu.

Lâm Duyên Triều nhớ kỹ chính mình trước đây, tựu khuyến quá Thiên Thiên vài thứ, hẩn lão là không chịu. Hẩn dẹt chiếu cỏ đồ lấy tiền, tới hậu đều đòi thành chính mình học phí. Lâm Duyên Triều nằm ở trên giường, nhìn đỉnh đang ở nhỏ ti biên vòng con nhện, lạng lẽ xóa đi khóe mắt nước mắt.

Bệnh tới như núi lở, bệnh đi như kéo tơ.

Tại Lâm Thiên Thiên cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc hạ, Lâm Duyên Triều thân thể dần dần được rồi. Trong nhà người thường ngày nhiều không ở, đại nương càng ít tới xem bọn hẩn, Lâm Duyên Triều, Lâm Thiên Thiên hai người xem như là sống nương tựa lẫn nhau cục diện.

Này hơn mười mấy ngày gần đây, Lâm Duyên Triều cũng không có thanh nhàn được, một mặt dưỡng được thân thể, một mặt đem phụ thân hơn mười

bản tàng thư đều đọc một lần.

Những ... này tàng thư mặc dù không quan hệ với tứ thư ngũ kinh, nhưng đều là một ít danh gia điển tịch, có lẽ dễ hiểu vỡ lòng thư tịch, Lâm Duyên Triều hầu như là lấy một ngày một quyển tốc độ, đem này hơn mười quyển sách đều học thuộc, coi như nắm chắc trong lòng. Lâm Duyên Triều trong lòng biết hẳn như vậy đọc sách tốc độ, vô luận phóng tới hiện đại vẫn còn cổ đại, sợ rằng đều phải bị người xưng một thanh thần đồng.

Không chỉ có đọc sách, Lâm Duyên Triều bệnh tốt sau đó, vậy bắt đầu chung quanh đi một chút.

Theo cửa nhà, hướng đông một trăm bộ, chính là đất nền đề đập, đó là bờ sông không khí càng trong lành. Đọc theo đường đi đụng tới quen thuộc quê nhà, Lâm Duyên Triều đều phải nỗ lực đem trước mặt người, cùng trong trí nhớ danh tự đối chiếu, vậy thử học như cổ nhân lễ nghi giống như đánh được bắt chuyện.

Đi lên đề đập phóng nhãn nhìn lại, toàn bộ thôn xóm vừa xem đầy mắt, san sát nối tiếp nhau phòng nhỏ theo đề đập kiến được.

Hắc ngói mái hiên trước, người người đều tại bận rộn, người nhà quē cày ruộng, ngư dân đánh cá, nghỉ tạm ở nhà lão ấu, cũng không được thanh nhàn, các nam nhân đánh giường mây, các nữ nhân dệt chiếu cò, tiểu hài tử biên thảo lạp, thảo túi, đề đập ngoại nhà thuyền nữ nhân tiểu hài tử, cầm chằm dùi, sợ gai bện lưới đánh cá.

Mân địa thông nhau bế tắc, thương nghiệp không phát triển. Quê nhà thổ địa bạc màu, tại chỗ sản vật không phong phú, bách tính môn thường thường suốt đời cần cù lao động, thế nhưng đoạt được gần đủ chính mình ăn. Dù vậy, phụ cận điền thổ nhưng cây cây hầu như không còn, rất ít thấy rõ có nhân điền.

Hồng Sơn Thôn cũng là chiết xạ được lúc đó Mân vùng bách tính sinh hoạt trạng huống. Thân cư sơn dã vắng vẻ thôn quē, sách sử trên nói Mân vùng phong thổ nói, đương địa bách tính sản cụ bạc dĩ cần tiện, dụng hi sắc dĩ thực hoa đích tính cách. Đại ý vậy chính là sinh hoạt nghèo khổ, sở dĩ bách tính đều vất vả cần cù lao động, bách tính môn thà rằng thường ngày sở ăn sở dụng tiết kiệm một ít, cũng không sĩ diện, quá có hoa không quả sinh hoạt.

Coi như là quan thân gia đình đệ, rất ít có tiền tiền như nước dùng tiền ăn chơi trác táng. Quan lại nhân gia vẫn như vậy, phổ thông bách tính môn đối với tiền tài việc càng thấp phần tính toán, quē nhà thân thích bởi vì tranh chấp đồng ruộng ở riêng việc, huyền bất hoà chuyện tình thường có phát sinh.

Sách sử lại tại đây bỏ thêm một bút, ruộng đồng có giá, cho nên nhiều tranh chấp đồng ruộng.

Bờ sông không khí thực sự tươi mát, thật to có trợ giúp thân thể của chính mình, Lâm Duyên Triều ngồi một hồi, tư duy vậy dần dần lưu loát, ở riêng tranh sản cũng không phải là là thượng sách, tựu tính tranh tới cũng không đủ chính mình cùng Thiên Thiên phía sau sinh hoạt. Có câu không phải nói, con cháu không ao ước cha mẹ điền, tốt nữ không màng gả lúc quần áo. Cùng với đem tinh lực đặt ở cùng đại nương chia gia sản trên, chẳng nghĩ làm sao trở nên nổi bật mới là.

Ngươi cho là bảo bối, ta cũng không đặt ở đầy mắt, quē nhà phụ nhân, đời này ngay cả thôn khẩu đều không có đi ra quá, chỉ hiểu nhìn chăm chăm Lâm gia một mẫu ba phần địa, lại không biết đạo bên ngoài thế giới rộng, chỗ nào có nửa điểm kiến thức đáng nói.

Sống thoát thoát một cái ngu phụ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đọc sách nữa hay không?

Sắc trời tiệm muộn, lập tức sẽ tới rồi làm cơm tối lúc.

Tại đề đập trên bồi hồi một trận, Lâm Duyên Triều quyết định về nhà đọc sách, đi tới trước cửa, chính thấy được ăn mặc lam sam, vóc người mập mạp đại nương chống thất lưng, đứng ở cửa xia răng. Đối phương nhìn thấy Lâm Duyên Triều, híp mắt nói "Triều nhi đã trở về."

"Đại nương!" Lâm Duyên Triều nhàn nhạt nói.

"Gần nhất cấp bậc lễ nghĩa thực sự là chu toàn, vào đi thôi." Nói đại nương ngoài cười nhưng trong không cười trác khai thân thể.

Lâm Duyên Triều biết được chính mình dự định ở riêng ý đó không có khả năng về sau, cũng là dự định an hạ tâm tới, cùng đại nương chung sống hoà bình. Sau đó chỉ cần đối phương không chọc tới chính mình trên đầu, chính mình cũng không trêu chọc hấn, bằng không sau đó cùng tồn tại một cái dưới mái hiên, hẳn không khó xử chính mình, cũng là muốn khó xử Thiên Thiên.

Đại Lâm Duyên Triều đi sau khi đi qua, bá mẫu trên mặt đáng tươi cười thu lên, cười lạnh nói, lúc này xem ta làm sao sửa trị ngươi.

Qua đại môn, đi tới sân nhà bên trong, nhưng thấy Lâm Thiển Thiển khom được thân thể, tập trung tinh thần địa đang ngồi ở bàn ăn bên cạnh biên chế chiếu.

"Thiển Thiển!"

Lâm Thiển Thiển ngẩng đầu thấy Lâm Duyên Triều, cười nói: "Triều ca, đã trở về, muốn ăn cái gì? Chờ ta biên hết này chiếu tốt nha?"

Chính đang khi nói chuyện, tiếng bước chân truyền đến, một gã trung niên nam tử dẫn theo cái cuốc, tùy tiện câu thả địa đi đến, hất một mặt đi cùng một bên cạnh đại nương nói: "Triều nhi về nhà? Chính tốt năm chuyện này cùng hân nói một chút."

"Không vội ở này nhất thời bán hội công phu, buổi tối nói cũng là như nhau, làm lỡ công việc trong ruộng làm sao bây giờ?" Đại nương oán giận đạo.

"Làm lỡ không được."

Lâm Duyên Triều thấy đối phương, gọi một tiếng tam thúc.

Lâm gia nam đinh bên trong, Lâm Duyên Triều gia gia ăn nhà nước cơm, ngoại trừ mồng một và ngày rằm bên ngoài, khó có được về nhà, đại bá cũng là thân long kiến thù bất kiến vĩ, thường ngày trong nhà thấy được chỉ có tam thúc. Năm đó Lâm Duyên Triều phụ thân thi đậu tú tài, trong tộc cho mười mẫu chung thường điền, chính là do tam thúc quản lý được.

Tam thúc vì người thấy trung thực, mọi việc không ra đầu, nhưng đụng với tiền tài tính toán chuyện, cả người tự khôn khéo đứng lên.

"Triều nhi thân thể đều tốt a!"

"Tạ ơn tam thúc quan tâm, tốt không sai biệt lắm."

"Đã tốt không sai biệt lắm, tam thúc cùng ngươi thương lượng chuyện này, lúc này trong ruộng lập tức muốn thu hoạch, trong nhà thiếu cái nhân thủ, ngươi về nhà bang cái bận bịu."

"Vì sao?" Lâm Duyên Triều nhìn thoáng qua, đứng ở tam thúc bên cạnh đại nương, bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai lúc này đây ngươi lời tam thúc, đảm đương của ngươi giúp đỡ.

Nhìn đại nương định liệu trước hình dạng, Lâm Duyên Triều biết được đối phương tất nhiên đã hướng nhà mẹ đẻ hỏi rõ ràng, chính mình nếu lại cảm ở riêng lời nói tới áp hân, chỉ có thể tự rước lấy nhục.

"Trong nhà tình huống không tốt, tam thúc nghĩ ngươi trước nghỉ một chút, tới trong nhà hỗ trợ, chờ tương lai trong nhà quang cảnh được rồi lại đọc sách, năm nay ngươi tự không muốn đi trường xã, thế nào?" Tam thúc mở miệng thương lượng đạo.

"Tam thúc, ngươi này là nghe xong đại nương ý tứ a!" Lâm Thiển Thiển nói thẳng đạo.

Tam thúc xấu hổ cười cười, cam chịu việc này, hiển nhiên bị Lâm Thiển Thiển bị nói trúng rồi.

Đại nương vừa nghe phát tay nói "Này chỗ nào lời nói, tam thúc cùng ngươi đại bá đều là như thế quyết định, ta một cái nữ tác nhân gia chỗ nào có nửa điểm chủ ý."

"Ta dùng biên chiếu tiền, cùng Triều ca đọc sách, này lại e ngại các ngươi sao? Lúc này không là trong ruộng bận bịu sao, Triều ca không đọc sách cũng được, thế nhưng nhà ngươi Duyên Thọ cũng phải ra đồng hỗ trợ." Mỗi lần lúc này, Lâm Thiển Thiển đều sẽ giống như nhất tâm thay hân nam nhân dự định tiểu người vợ giống như, thay Lâm Duyên Triều cư lý cố gắng.

Cùng đại nương đối chọi, chút nào không có tiểu cô nương khiếp đảm. Đương nhiên Lâm Duyên Triều biết được Lâm Thiển Thiển này không sợ sự tính cách, cũng là bức ra tới.

Bá mẫu cùng tam thúc đứng nhìn thoáng qua, bá mẫu cười lạnh một tiếng nói "Thiển Thiển, ta cùng tam thúc nói như vậy, chính là đại gia định ra tới, nếu là ngươi không đồng ý, vậy chờ đêm nay gia gia trở về, hân tự mình cùng ngươi nói cũng là như nhau, ta lười cùng ngươi phí khẩu thiệt."

Bá mẫu bỏ rơi những lời này tự lên lầu.

Lâm Duyên Triều thấy Lâm Thiển Thiển trên mặt quá một tia kiên quyết vẻ. Lâm Duyên Triều nói "Thiển Thiển. . ."

Lâm Thiển Thiển nhìn về phía Lâm Duyên Triều, cúi đầu xuống nói "Triều ca, đại nương nói như vậy, tất nhiên là có nắm chắc."

Lâm Duyên Triều nghĩ thầm thực sự là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, chính mình tách ra này phân tranh, thế nhưng không có ngờ tới chính mình đại nương cũng từng bước ép sát.

Lâm Duyên Triều nói "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đã chuyện tới trước mắt, chúng ta cũng không sợ hân."

Lâm Thiện Thiện ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Duyên Triều, cổ sức gât đầu nói "Triều ca có người chỉ trì ta, ta thì có sức lực, đêm nay gia gia sẽ trở lại, ta sẽ cùng hân nói chuyện này, gia gia xưa nay nghiêm khắc, nhưng không là không nói lý, người muốn ăn cái gì, ta làm cho người."

Lâm Duyên Triều thấy Lâm Thiện Thiện như vậy, lập tức cười cười nói "Tốt, ta muốn ăn người làm hén ướp rượu hèm."

"Này dễ a, người tại gia chờ ta, ta cho ... nữa người cắt miếng thịt trở về." Nói xong Lâm Thiện Thiện cười thợt khéo tạp dề, lập tức đi ra môn đi.

Này lâm thôn bắt quá mấy chục hộ nhân gia, ngoại trừ mỗi tháng mười lăm phiên chợ bên ngoài, thôn dân đều là tự cấp tự túc. Không nói đồ tể, trong thôn ngay cả cái quán ăn cũng không có, muốn ăn thịt đều hiện sát, Lâm Duyên Triều không biết Lâm Thiện Thiện đi chỗ nào mua thịt.

Lâm Duyên Triều thấy Lâm Thiện Thiện vội vã xuất môn hình dạng, lại nhìn thoáng qua trên lầu, ánh mắt lạnh xuống.

Không lâu sau Lâm Thiện Thiện đã phản hồi trong nhà, hân trong tay bưng tốt mấy thứ món ăn, còn có một cái mới thiết hạ miếng thịt.

Lâm Thiện Thiện nhắc tới miếng thịt đúng Lâm Duyên Triều cười nói "Người xem ta mang về tới cái gì?"

Lâm Duyên Triều ngạc nhiên nói: "Thiện Thiện, người chỗ nào mua thịt?"

Lâm Thiện Thiện nói "Người đã quên ta cấp Trương thúc gia đánh mười trương chiếu, nhớ tới Vũ thúc gia hôm qua giết một đầu trư làm tể, khẳng định có thịt còn lại. Này đại nóng ngày, thịt nếu không muối sẽ phôi rớt, so với thường ngày tiện nghi rất nhiều."

Nói xong Lâm Thiện Thiện vui rạo rức địa đi tới nhà bếp trước. Lâm Duyên Triều trong lòng biết, Lâm Thiện Thiện mua tới tốt món ăn tốt thịt là vì lấy lòng chính mình gia gia cùng chính mình trong nhà người. Vì có thể để chính mình kẻ tục đọc sách, làm một điểm bé nhỏ không đáng kể nỗ lực.

Lâm Duyên Triều tiến lên nói "Thiện Thiện, ta vội tới người trợ thủ."

"Trù phòng chỗ nào đi vào, quân tử xa nhà bếp!" Lâm Thiện Thiện mở miệng đạo.

Lâm Duyên Triều nói "Ta chỗ nào bị cho là cái gì quân tử" nói không cho cự tuyệt địa cầm lấy phao ở trong nước rau cải, bắt đầu nhặt rau.

Lâm Thiện Thiện thấy chính mình thực sự phải giúp bận bịu, chỉ có thể nói "Người đừng nhặt rau, nắm con hén tẩy sạch, rồi ngâm nóng."

Lâm Thiện Thiện mua tới con hén, sớm dương tại tiểu bồn nhỏ sa, Lâm Duyên Triều đem con hén mò tới giặt sạch một lần, sau đó vẩy khô, đốn đi mức nước nóng tới trung. Này nước nóng không cần lại thiếu, trừ phòng ở giữa hai cái vạc, từ lâu chôn một cái máng nước nấu cơm lúc thu nạp hỏa ôn nhiệt lượng thừa, hiện tại đã nóng hổi. Lâm Duyên Triều trực tiếp đem vẩy khô con hén đề vào nước sôi trung trung, đợi được con hén lưỡng phiên xác thoáng mở, đã đem con hén theo nước nóng bên trong mò tới, lại tăng thêm một điểm hèm rượu, chính là một đạo mỹ vị.

Bận bịu tới mặt trời chiều ngã về tây.

Bên ngoài có người nói "Phô ti lão gia hôm nay về nhà."

"Bình anh em mấy ngày trước đây nghĩ thác người mang hộ cái vật, cấp gia sùng bên trong trương gia, làm được, làm phiên, ha ha, đa tạ, đa tạ."

Một cái ho khan thanh âm tại ngoại vang lên, Lâm Duyên Triều biết được gia gia đã trở về.

Lâm Duyên Triều gia gia Lâm Cao Trứ, tại Cấp Độ Phô người hầu, mặc dù thường bị người nhà quê nịnh hót một thanh phô ti lão gia, bắt quá nhưng so ra kém nha môn tam ban sáu phòng lại dịch năm có thực quyền. Cấp Độ Phô vậy chính là cùng trạm dịch giống như bình thường, nhiều nhất đặt ở hôm nay cũng chỉ là sự nghiệp đơn vị.

Cơm nước lúc này đã không sai biệt lắm, Lâm Thiện Thiện nghênh đến trước cửa, nhu thuận địa cấp gia gia trừ quần áo nói "Gia gia, hôm nay ta mua thịt, phạn lập tức là tốt rồi."

"Cũng không phải ngày lễ ngày tết, ăn cái gì thịt?"

Lâm Cao Trứ nặt trầm xuống, hân từng làm phủ viện dưới trương cơ binh, có một cổ quân nhân sát phạt quả đoán.

Dĩ vãng Lâm Cao Trứ bản hạ kiểm, ba nhi tử khí cũng không dám ra. Lâm Thiện Thiện nhưng không có sợ nói "Gia gia, là ta chính mình dặt chiếu cò đôi lấy tiền, đêm nay người cùng đại bá khó có được về nhà, muốn làm điểm ăn ngon."

"Giữ lại phân nửa thịt, ngày mai lại ăn."

"Là."

Lâm Cao Trứ lại nhìn về phía Lâm Duyên Triều nói "Người hiện tại thân thể được rồi?"

"Là, gia gia." Lâm Duyên Triều đồng ý một thanh.

Lâm Duyên Triều đang muốn cùng gia gia nói, lúc này đại nương vậy theo trên lầu xuống tới, vừa đứng địa cắt đứt.

Đại nương chưa nói đã cười bảo: "Ta chính chờ được người chừng nào thì trở về nì? Coi, này là ta thác đại ca của ta, theo trong thành mang đến trên tốt làn khói." Nói đại nương cấp Lâm Cao Trứ đệ trên thuốc lã.

Nhìn đại nương hướng gia gia xum xoe hình dạng. Lâm Duyên Triều nhưng thật ra có vài phần bội phục đại nương thủ đoạn, ở nhà Lâm Cao Trứ thường ngày ương ngạnh như đại nương cũng là sợ hấn ba phần. Nếu không có Lâm Cao Trứ ở tại phố thị, mỗi tháng chỉ trở về lương nhật, Lâm Duyên Triều hai người thường ngày cũng sẽ không thụ đại nương khi nhục.

Phòng bên trong tự Lâm Duyên Triều, Lâm Thiên Thiên hai người bưng món ăn, từng món bày trên bàn.

"Gia gia, có thể ăn." Lâm Thiên Thiên hướng gia gia nói rằng.

Gia gia nhượng mảy nói "Người đại bá thể nào còn không có trở về? Chờ hấn trở về lại ăn."

Lâm Duyên Triều trong lòng biết chính mình gia gia tối sùng chính mình đại bá. Đại bá dù sao cũng là Lâm gia trưởng nam. Đợi một hồi, ngoài cửa mới vang lên tiếng bước chân, Lâm Duyên Triều nhìn lại, một cái nam tử cầm một quạt hương bồ tà áo cũng không cài, tùy tiện cầu thả đi trở về tới.

Gia gia buông thuốc lã hỏi: "Lại đi nơi nào đùa giỡn?"

Đại bá cười cười nói "Đi thôn khẩu đại cữu ca này thử xem vận may, chiết điểm tiền."

Lâm Duyên Triều gia gia đang muốn mắng, đại nương vội vả khuyên nhủ: "Tính toán, tính toán, đại cữu ca cũng không phải ngoại nhân, tay trái mượn cấp tay phải."

Nhưng gia gia nhưng kể tục quờ trách đại bá nói "Cả ngày chơi bồi lêu lổng, cũng không có một cái định chỗ."

Đại bá không dám cãi lại nói "Cha giáo huấn chuyện." Trên thực tế đại bá thường ngày vậy cũng không phải là không nghề nghiệp, là ở trong nha môn cấp ban đầu làm giúp việc, thường ngày giúp người chạy chân, tìm hiểu tin tức, được một ít quan sai bên trong kê tay chảy ra điểm vẩy nước quét nhà tiền.

Lúc trước thường tại bà con lối xóm trước mặt nói khoác, gặp qua nha môn người nào phòng người nào phòng tướng công, khiến cho mảnh khoe thông thiên giống như bình thường, nhưng cũng không ngừng còn hỏi trong nhà đòi tiền, giống như nào phong cảnh đáy lòng của mọi người vậy tự sáng như tuyết.

Đương nhiên đại bá tại phụ thân trước mặt không dám nói khoác, mà Lâm Cao Trứ dĩ vãng từng vẫn muốn cho trường tử nhập Cấp Đệ Phò, từ thừa phụ nghiệp, ăn an ổn phạn, nhưng đại bá không chịu thụ ước thúc, không muốn đi. Lâm Thiên Thiên mấy lần nghĩ mở miệng cùng Lâm Cao Trứ nói đại nương muốn Lâm Duyên Triều đuổi học chuyện, nhưng đều bị đại nương mượn lời nói cắt đứt.

Một bàn tử tọa được tràn đầy. Thức ăn trên bàn coi như thập phần không sai, một mâm Đậu Nha món ăn, một mâm hèm rượu con hến, một mâm con sò canh, tối quan trọng hơn chính là một chén chầy mỡ hồng thiêu nhục(thịt kho tàu).

Mọi người thấy được hồng thiêu nhục(thịt kho tàu) đều là lưu nước bọt, gia gia vẫn còn không có động thủ, đại nương một hơi thở tự gấp năm sáu khối hồng thiêu nhục(thịt kho tàu), đặt ở chính mình nhi tử, vậy chính là Lâm Duyên Triều đường huynh trong bát. Này phảng phất là thiên kinh địa nghĩa giống như bình thường, trong nhà ai cũng không có dị nghị.

Hồng thiêu nhục(thịt kho tàu) bản bất quá hơn mười khối, mỗi người hai khối cũng không đủ, đường huynh một hơi chiếm nhiều như vậy, còn lại người một người một khối cũng không được rồi. Lâm Thiên Thiên thấy lộ ra yêu thương thân sắc. Hồng thiêu nhục(thịt kho tàu) tự nhiều như vậy, mọi người một người kếp một chiếc đĩa sẽ không có.

Một miếng thịt còn không có ăn xong, đại nương cấp tam thức sử ánh mắt. Tam thức mở miệng nói "Cha, trong ruộng lúa lập tức sẽ vàng, trong nhà thiếu người, chính tốt Triều nhi vậy về nhà, để hấn tới giúp ta a."

Gia gia hỏi: "Triều nhi, người thư đọc thể nào?"

Lâm Duyên Triều nói "Gia gia. . ." Lâm Duyên Triều mới vừa mở miệng, đại nương tự ngắt lời nói: "Còn có thể có cái gì tiến bộ, đã nhiều ngày đều bệnh tại này nì, có thể đọc được Thiên Tự Văn tự không dễ dàng."

"Mới niệm Thiên Tự Văn, ta tử thư đều là đọc xong." Lâm Duyên Thọ vừa ăn được hồng thiêu nhục(thịt kho tàu), một bên đắc ý đảo dật địa nói rằng.

"Chỉ biết người tôi có tiền đồ." Nghe hứa Duyên Thọ nói như vậy, đại thẩm trên mặt đảo dật ra tự hào đáng tươi cười.

"Ta tiểu tử tông, biết được người đọc sách dụng công, tôi, ăn khẩu món ăn." Đại bá cũng tươi cười cấp nhi tử gấp thức ăn.

Khả Lâm Duyên Thọ nhưng rung đùi đắc ý địa đạo: "Không ăn, ta muốn ăn hồng thiêu nhục(thịt kho tàu), !"

"Coi người này miệng điều."

"Không được, không được, ta muốn ăn hồng thiêu nhục(thịt kho tàu), hồng thiêu nhục(thịt kho tàu)!" vừa nói Lâm Duyên Thọ tại chỗ khóc lóc om sòm đứng lên.

Đại bá không thể tránh được lập tức nói "Lần sau ta theo trong thành trở về, cho người mang điểm An Thái Lâu lệ chi nhục."

"Nga, nga, có lệ chi nhục ăn, có lệ chi nhục ăn." Hứa Duyên Thọ hoa chân múa tay vui sướng đứng lên.

"Trong tay có mấy người tiền, như thế hoa?" Gia gia khiển trách đại bá nhất cú.

Đại bá khúm núm địa đạo: "Cha, giáo huấn chuyện."

Gia gia lúc này buông chiếc đĩa, nhìn về phía Lâm Duyên Triều đạo, "Triều nhi, người đọc sách hai năm nhận thức cái chữ tự thành, cũng không trông cậy vào người làm tướng công, ngày mai ra đồng giúp người tam thúc làm sao?"

Gia gia, tam thúc này vừa bắt đầu, lập tức về Lâm Duyên Triều tiếp tục đọc sách hay không tranh luận, tại gia đình trên bàn cơm triển khai.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thúc cháu lập kế hoạch.

Nghe gia gia lên tiếng, trước sau như một không dám ngỗ nghịch gia gia ý tứ đại bá, vậy ở một bên nói "Đương sơ cho người cùng Duyên Thọ đọc sách, vậy chưa nghĩ Lâm gia có người trở nên nổi bật, trúng được tướng công, chỉ là đồ cái phương tiện, tương lai viết cái công văn không cần phí rượu và thức ăn thỉnh người trong cuộc, biết chữ tính sổ không cần phiền phức ngoại nhân a."

"Đọc hai năm thư, chờ người gia gia theo Cấp Độ Phô bên trong lui ra, cùng nha môn nói một tiếng, cho người bỏ cái thiếu, đời này xem như là bùng được an ổn com, mặc dù chưa nói tới đại phú đại quý, nhưng là được cho không lo bị đối, nói ra đi cũng tốt nghe, đến lúc đó nắm Thiên Thiên lấy vào cửa, cũng coi như phong cảnh." Đại bá nói xong nhìn thoáng qua gia gia sắc mặt, thấy hắn không có lên tiếng, trong lòng biết chính mình nói hợp ý tứ của hắn.

Lâm Thiên Thiên mở miệng nói "Đại bá, tam thúc, đương sơ các người thế nhưng đồng ý, để Triều ca bên trên ba năm tư thực, nhưng lúc này mới hai năm, vì sao không cho Triều ca đọc xong ni?"

Tam thúc nói "Thiên Thiên, người không biết, hiện ở nơi nào so với được với đằng trước, lúc này này tình huống không giống không là, qua mùa thu tấp dịch lập tức sẽ phải chinh lao dịch đi, trước một đoạn trong nhà qua nước, hạ thuế vẫn còn thiếu được, này một đại gia tử chờ dùng tiền."

Lâm Thiên Thiên vội la lên: "Người thiếu, có thể thỉnh làm công nhật a, ta vậy có thể ra đồng hỗ trợ ni? Triều ca mới mười hai tuổi."

"Mười hai tuổi có thể làm được không ít sống, tam thúc mười tuổi tự ra đồng. . ." Đại nương vậy bắt đầu hát đệm.

Lâm Duyên Triều tại này lắng lắng ắn, người một nhà bảy mồm tám lưỡi, cũng không có một cái đứng ở hắn cùng Lâm Thiên Thiên bên này.

Đại nương nửa cười nói: "Thiên Thiên, tránh được nhất thời, trốn không được một đời, người cho là cho người gia Triều ca nương tại học đường đọc sách danh nghĩa, có thể từ chối trong nhà việc nhà nông sao? Chúng ta Lâm gia cũng không dưỡng người làm biếng."

Lâm Duyên Triều lúc này mở miệng nói "Đại nương, người lời này không đúng, ta tại tư thực đọc sách, chính là học ở trường, vị tất không bằng ra đồng làm ruộng tam thúc khổ cực. Nếu như không được, đường huynh so với ta đại một tuổi, người vậy so với ta hữu lực khí, ta này bệnh nặng vẫn còn chưa khỏi hẳn ni, nếu là phải giúp sản trong nhà, để hắn ra đồng làm công việc làm sao?"

Nghe xong Lâm Duyên Triều nói như vậy, đại bá, tam thúc bọn người không mở miệng. Đại bá cũng nói: "Triều nhi thân thể vừa mới tốt, không bằng. . ."

Đại bá lời nói mới nói phân nửa, đại nương hướng hắn dưới chân trọng trọng một giẫm lên, đại bá nha một âm thanh động đất, ăn phải thiệt thòi hiện tại biết điều không nói.

Đại nương nhìn về phía Lâm Duyên Triều cười nói: "Người khen ngược, nghĩ lười biếng, cũng không dùng cảm thân thể không tốt tới từ chối, đã nhiều ngày người mỗi ngày tại thôn khẩu đi dạo, thân thể tốt rất ni. Hơn nữa tam thúc mỗi ngày ra đồng, gió táp mưa sa, người thấy hắn bao lâu bệnh quá. Ngược lại là người, vai không gánh, tay không nắm, nhưng thật ra bệnh nặng một trận. Ta xem đều là sống an nhàn sung sướng nhạ."

Đại nương nói đến đây, đặc thế không nhiều người, ngoài miệng không ngừng kể tục nói "Người cùng Thiên Thiên cũng không tất cảm Duyên Thọ tới từ chối, Duyên Thọ là đích tôn, là người có thể so sánh sao? Nhà của chúng ta Duyên Thọ so với người thông minh, thư đọc được so với người tốt, đương nhiên là muốn kể tục vào học, nếu là tương lai hẳn trúng được tú tài, chúng ta Lâm gia làm rạng rỡ tổ tông không nói, vậy có thể dẫn người một bà a, người nhưng không biết tốt xấu, ngay cả trường ầu cũng không biết sao? Thiệt thời chúng ta già chủ, vẫn còn một lòng một dạ muốn cho người bỏ gia gia thiếu."

"Đại nương, cha ta thế nhưng tú tài, mà nhà người tổ tông hướng bên trên tám đại đều là dốt đặc cán mai, người dựa vào cái gì nói ta không bằng đường huynh!" Lâm Duyên Triều nhất cú đánh trở lại.

Đại nương bị Lâm Duyên Triều những lời này đánh được vừa vội vừa giận, đây chính là hấn đả lòng đau nhức, hấn cha là tổng giáp không sai, nhưng chưa đọc quá cái gì thư. Hấn Tạ gia ngoại trừ chỉ thứ, trực hệ sẽ không ra quá người đọc sách, đương sơ chính mình gả cho Lâm gia, còn không là xem Lâm gia ra cái tú tài. Vốn có đương sơ làm mối là đem hấn nói cho Lâm Duyên Triều hấn cha, thế nhưng Lâm Cao Trứ nói trường ầu có tự, trường tử chưa cưới, con thứ có thể nào trước đón đầu. Vì vậy hấn tự quả môn gả cho Lâm gia trường nam.

Đại nương tức giận đến là cả người run, lúc này gia gia lên tiếng nói "Được rồi, không chỉ nói. Triều nhi, ta biết người muốn vào học, nhưng trong nhà cũng không có thể không để ý, người trước cùng tiên sinh thỉnh cái giá, chờ bận bịu hết thu hoạch vụ thu một đoạn này, lại đi học đường. Ngày mai người tự theo người tam thúc hạ điền a, có khả năng nhiều ít là nhiều ít!"

Gia gia một mở miệng, chính là định âm điệu. Đại nương thấy gia gia đồng ý, mới vừa rồi bị Lâm Duyên Triều nhục nhả khí tức nhất thời tiêu không ít, đắc ý nhìn Lâm Duyên Triều.

Lâm Duyên Triều com nước xong trở lại phòng bên trong.

Lâm Thiên Thiên một đầu nhào vào trên giường, ủy khuất địa khóc rờn nói: "Triều ca, người đại bá đại nương một nhà, theo được gia gia sủng ái, ý vào chính mình là đích tôn, cái gì đều tranh cái gì cướp. Đại bá chơi bởi lâu lỏng, cả ngày đánh bạc, đại nương thường ngày không làm gia vụ, tất cả sự tình đều quán cho ta, nhưng có chỗ tốt thời gian, tự lấy Lâm gia con dâu trường tự cho mình là, xông vào đầu một cái."

"Nói đến đề, đại nương, tam thúc trăm phương nghìn kế địa xa lánh chúng ta, còn không phải là vì ít một người chia gia sản. Triều ca, chúng ta đi nào, đều so với tại gia bị khinh bỉ tốt."

Lâm Duyên Triều lắc đầu nói "Chúng ta giận dữ dưới đi, bất chính làm thỏa mãn đại nương bọn họ độc chiếm gia sản ý tứ. Đã đại nương muốn đầu, chúng ta tự đầu ngược lại hấn!"

Lâm Thiên Thiên ngẩng đầu, lệ ngân chưa khô địa đạo: "Triều ca, chúng ta đầu không lại đại nương, người trước nhần nại một trận, tương lai đọc sách tiền đồ, trở lại báo hôm nay cừu."

"Quân tử báo thù, mười năm không muộn; tiểu nhân báo thù, theo sớm đến muộn. Ta cũng không là quân tử, cũng không phải tiểu nhân, này cừu cách tới rồi ngày mai vậy là được. Người sẽ chờ ta làm sao đem đại nương trực xuất ta Lâm gia gia môn!"

Sáng sớm hôm sau, Lâm Duyên Triều nổi lên đại sớm, không rên một tiếng ăn xong điểm tâm về sau, sẽ theo tam thúc ra đồng. Đại bá cùng đại nương cho rằng Lâm Duyên Triều hôm qua vậy phản đối, hôm nay sẽ biết mượn cớ kéo dài, nhưng không có ngờ tới Lâm Duyên Triều đúng là như vậy lưu loát. Đại nương còn tưởng rằng là Lâm Duyên Triều chịu thua, không khỏi đắc ý đứng lên.

Lâm Duyên Triều cùng tam thúc dọc theo bờ ruộng lộ hướng Tây Sơn đi, ở cạnh cận thôn bắc địa phương, có mấy chỗ bờ ruộng. Nơi này có mười mẫu ruộng nước chính là Lâm gia gia điền, chính là đương sơ Lâm Duyên Triều phụ thân bên trong tú tài về sau, trong tộc cho quyền đất đai ông bà, không xa địa phương còn có đại nương của hồi môn qua đây năm mẫu liên điền.

Gia điền nội trồng được lúa mùa, tức là rất nhiều xuyên qua tiểu thuyết bên trong đại sát khí lúa chiêm thành. Nhưng lúa chiêm thành tại Phúc Kiến cũng đầy đất đều là, sớm tại Bắc Tống đại bên trong tương phù năm năm, hoài chiết đại hạn, triều đình tự hạ lệnh, theo Phúc Kiến lấy trồng lúa chiêm thành ba vạn học, phân cho hoài chiết trồng. Lúa chiêm thành lớn nhất ưu thế chính là trường thành sớm, tại mần địa bách tính trong miệng tục vị chi trăm ngày hoàng. Ngoại trừ gạo bên ngoài, đồng ruộng vẫn còn trồng không ít rau cải trắng. Rau cải trắng canh thiếu, lá tron bóng, dày mà béo, năm đó Đường tướng Trương Cửu Linh tự Hàm Kinh mang theo hạt giống về khúc giang đại lượng trồng, bởi vậy tại Mân vùng hồ làm Trương tướng tủng (tủng=cải trắng).

Không nói địa bên trong lúa, tam thúc chọn được rau cải trắng bên trên tập đi bán, thường ngày cũng là một bút thu nhập. Đáng tiếc gặp bão, đồng ruộng thu hoạch giảm đi, khiến Lâm gia năm nay chi phí giặt gấu và vai.

Mùa hè, ngày dài đêm ngắn, vào trong đất lúc sắc trời sáng rõ, Lâm Duyên Triều cùng tam thúc một người khiêng một cái cái cuốc. Tam thúc năm nay bắt quá hai mươi xuất đầu, cùng Lâm Duyên Triều niên kỷ kém bắt quá tám chín tuổi, nguyên lai quan hệ vẫn tốt nhất, thế nhưng này hai năm tới hai người cũng dần dần phai nhạt. Hai người được rồi lâu như vậy, cũng không nói chuyện với nhau một câu nói.

Sẽ đến địa bên trong lúc, Lâm Duyên Triều chỉ vào trong nhà rau cải trắng địa đạo: "Tam thúc, năm nay ruộng lúa tuy là bị bão làm hại, nhưng rau cải trắng lớn lên ngược lại cũng không tệ lắm, quá mấy ngày có thể chọn tập bên trong bán cái giá tốt."

Tam thúc lắc đầu nói "Nào có tốt như vậy chuyện?"

"Làm sao vậy tam thúc không tốt bán?" Lâm Duyên Triều cố ý hỏi.

"Thế nào sẽ biết không tốt bán, nháo hồng thủy mấy ngày, thôn thôn quê không ít đất trồng rau đều cấp nước phao lạt, may mà nhà của chúng ta đất trồng rau bờ ruộng cao. Nếu là phóng tới chợ bên trên bán, không cần nửa ngày, một gánh là có thể bán hết, nếu là gánh đến trong thành, còn có thể lại giá trị nhiều một ít."

"Này tại sao bán không ra đi?"

"Còn không là, người đại nương đã mở miệng, nói nước phù sa không lưu ngoại nhân điền, nói hấn Nhị thúc gia ở trong thành mở món ăn phở, vừa mở lời đều muốn đi, đại nương cầm lại tới giá cả còn không giá trị bên ngoài phân nửa."

Lâm Duyên Triều giả bộ nổi giận hình dạng nói "Lại có việc này? Này không là thiết thời chúng ta Lâm gia, trợ cấp của nàng nhà mẹ đẻ sao?"

Tam thúc cũng là bất đắc dĩ địa lắc đầu nói "Này có biện pháp nào, đừng gây chuyện, hảo hảo trồng trọt chính là."

Lâm Duyên Triều cũng không dự định dừng trọng tâm câu chuyện nói "Tam thúc này một phen để ta bỏ học tại gia làm ruộng, là đại nương, cũng là người chủ ý?"

Tam thúc chống cái cuốc nói "Lời nói thật muốn nói với người a, này đều người đại thẩm dạy ta nói, hấn nói người không đi thực quán, trong nhà tự tình một phần thúc tu tiên, còn có thể nhiều sức lao động, giúp ta trồng trọt. Mà thôi, người vậy không nên trách người đại thẩm."

Tam thúc lại nói một phen đại nương là vì người tốt đạo lý, nỗ lực ba phải.

"Là như vậy sao? Tam thúc?" Lâm Duyên Triều nhìn về phía tam thúc.

Tam thúc không hờn giận nói "Triều nhi, người thế nào hoài nghi dạy người tam thúc tới?"

Lâm Duyên Triều lắc đầu nói "Tam thúc, ta nhưng thật ra nghe nói đại nương tại người trước mặt, là ta có phần gia chi tâm, muốn đem này cha ta năm đó làm trong nhà kiếm được mười mẫu ruộng nước phân đi. Người mới đồng ý đại nương ở riêng việc."

Tam thúc nhất thời biến sắc nói "Người từ nơi này nghe nói?"

Quả thực đại nương là lợi dụng chính mình đương sơ nói ở riêng một câu nói, vác chính mình tại tam thúc trước mặt gây chia rẽ. Điểm ấy tốt đoán, đại nương nếu không bằng cái này, cũng không phải đại nương. Phải biết rằng tam thúc tới được chặt này mười mẫu điền, vì địa bên trong thu hoạch tốt, cận là phân chuồng, sẽ không biết quán nhiều ít gánh. Lâm Duyên Triều nếu muốn ở riêng cầm được hấn này mười năm tâm huyết, hấn cũng là không muốn.

Tam thúc trầm mặc không nói. Lâm Duyên Triều lúc này ở bên nói "Tam thúc, người bị đại nương lừa."

"Hấn thế nào gạt ta? Người không muốn muốn này địa?"

Lâm Duyên Triều nói "Tam thúc, nhà của chúng ta này mười mẫu địa, người trồng có mười năm, ta có tâm với công danh, sẽ không đi nghề nông, nếu là sau đó ở riêng, này mười mẫu điền ta là tác đất không lấy."

"Cái này sao có thể được?" Tam thúc do dự đạo, nếu là thật muốn hấn mưu chắt nhai này mười mẫu điền, hấn ngược lại vậy làm không được, "Ít nhất ba phòng một nhà một phần."

Dựa theo Minh triều pháp luật, ở riêng tích sản, là chư tử chia đều.

Lâm Duyên Triều cười cười, thân là nghề nông người, nặng nhất điền thổ, nhưng tới rồi hiện đại người đầy mắt nhưng không có gì cùng lắm thì. Hấn tương lai sẽ không cực hạn với này núi nhỏ trong thôn.

"Tam thúc, ta nói tác đất không lấy, chính là tác đất không lấy, nếu không phải ta còn không có mần mười sáu tuổi, tại chỗ cấp tam thúc người lập hạ chúng từ tới. Nhưng thật ra tam thúc người nhưng thật ra mất tính toán, vạn nhất tương lai ở riêng lúc, nhưng không nhất định có thể phân đến này mười mẫu địa."

Lâm Duyên Triều một phen hảo tâm kiến nghị, tam thúc nhưng bản dạ kiểm nói "Người không tốt sinh hạ địa, nói với ta những ... này làm cái gì, đừng nói những ... này nhàn thoại."

"Tam thúc, người không tin, đến lúc đó đừng hối hận a." Lâm Duyên Triều làm bộ nâng lên cái cuốc.

Tam thúc nói "Chậm đã, người nói cái đạo nói tới."

Lâm Duyên Triều mỉm cười, buông cái cuốc tới nói "Tam thúc, người nếu cảm thấy chúng ta tiểu ngôn khinh, lời này nói người cũng không tin, vẫn còn lạc cái không tốt, tính toán ta còn là không nói."

Tam thúc ha hả cười nói: "Triều nhi, nói như thế nào ni, người tiểu tử này, này một bệnh hạ, coi như người bên dưới khôn khéo rất nhiều, lời nói thật nói đến."

"Ta đây nói."

"Nói."

"Tam thúc ta chỉ hỏi ngươi nhất cú, này mười mẫu nếu là chúng ta chỉ thứ hai không lấy, tương lai là sẽ biết rơi vào đại nương vẫn còn trong tay của ngươi?"

Tam thúc trầm mặc một trận nửa ngày nói "Hắn nhà mẹ đẻ thế đại, đại ca lại đúng hắn nói gì nghe vậy. Ta tranh bắt quá đại nương."

"Đúng là, ngươi nghĩ tới không có, hẳn lúc này tại tam thúc ngươi trước mặt bố trí ta nói vậy, làm được là cái gì?"

Tam thúc đeo gọt một hồi, nhàn tình sáng lên, vỗ tay nói "Đúng vậy, này ác độc nữ nhân, chính là sợ chúng ta thúc cháu lưỡng, đi được gần quá."

"Đúng là như vậy, đại nương vì mưu này mười mẫu ruộng nước, cũng là rất phí tâm cơ, đại bá bị hắn xoa bóp được, muốn tròn tự tròn, muốn đẹp tự đẹp, gia gia lại quanh năm không ở nhà, về phần chúng ta hai người, hẳn là lập một cái đánh một cái!"

Tam thúc cầm cái cuốc, trầm mặc một trận nói "Ta lại không hồ đồ, thế nào không biết, thế nhưng đại nương lợi hại a, hẳn thường ngày khi dễ ngươi cùng Thiên Thiên thời gian, ta cũng không dám lên tiếng. Triều nhi, ta biết ngươi đầy lòng có khí, nhưng ngươi đâu không lại đại nương, tự tính ta giúp ngươi cũng là như nhau."

Lâm Duyên Triều hiện tại nói "Tam thúc, ngươi tranh một hơi thở, tự tính cha ta mất, vậy tuyệt không có thể để đại nương như vậy ức hiếp đến cùng bên trên. Tam thúc ngươi cũng không sẽ giúp ta, chỉ là đến lúc đó không muốn trạm đến đại bá đại nương một bên thì tốt rồi."

Tam thúc nắm chặt cái cuốc nói "Cái này sao có thể được!"

"Tam thúc ngươi chỉ cần án ta nói, hôm nay ta sẽ khiến đại nương tốt nhìn. . ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cút ra khỏi Lâm gia đại môn.

Lâm Duyên Triều cùng tam thúc thương định sau khi, theo bờ ruộng hướng trong nhà đi đến. Tối rồi trong nhà, Lâm Duyên Triều làm làm cái gì sự, cũng không có phát sinh quá giống như bình thường, tại này oang oang đọc sách.

Mùa hè mặc dù trời tối được chậm, nhưng ngày vẫn còn sẽ tối. Tiếng dế kêu, đã cùng dĩ vãng giống như bình thường bắt đầu.

Nông gia lúc này, đều là chuẩn bị sớm ăn, sau đó trên giường ngủ, tối tiết kiệm ngọn đèn dầu tiền.

Lúc này ngoại trừ giàu có nhà, chỉ có đọc sách học ở trường người, sẽ ở buổi tối đốt đèn. Sở dĩ cô nhân đều dùng đèn sách (cao hỏa) chi phí, tối hình dung học ở trường phí dụng, cao tức là mỡ dầu, hỏa còn lại là ngọn đèn dầu. Từ xưa đến nay học ở trường chính là kiện không dễ dàng chuyện, một điểm này đối với nhà nghèo mà nói, càng là như vậy.

Lâm Duyên Triều điểm lên đèn hỏa, tự mơ hồ nghe đại nương thanh âm ở bên ngoài vang lên.

"Trang cái gì chăm chỉ, không bắt đầu làm việc, lười biếng vậy tự mà thôi, thật đúng là cho rằng chính mình là sao Văn Khúc, buổi tối đọc sách, không tốn dầu a, không đương gia không biết củi gạo quý."

Lâm Duyên Triều nghe xong, không nói gì, đơn giản đem đèn khêu được càng sáng lên một ít, đứng một bên Lâm Thiên Thiên nói "Thiên Thiên, ta trước đây xem qua một quyển sách, trong sách có người gọi nghiêm giám sinh, người này cực đoan keo kiệt. Hắn sắp lâm chung chỉ tế, đuổi được lưỡng căn đầu ngón tay chính là không chịu tất thảy, ngươi biết là vì sao?"

Lâm Thiên Thiên biết được Lâm Duyên Triều tại khi đại nương, cười nói: "Triều ca, ngươi nói hẳn là keo kiệt người, vuron hai cái ngón tay, chẳng lẽ là có người thiếu hẳn hai lượng bạc, không chịu nhầm mất sao?"

"Không, không là, hẳn đại cháu trai, hai cháu trai cùng với vú em tiến lên đoán chừng khuyên giải, nhưng cũng không có nói đúng. Tối hậu hay là hẳn thị thiếp nói 'Chỉ có ta hiểu được ý tứ của ngươi. Ngươi là vì này cây đèn bên trong điểm chính là lưỡng sợi bắc, lo lắng, sợ lãng phí dầu.' ta hôm nay chọn rút một sợi là được. Thẳng đến đối phương chọn rút một cây bắc, này nghiêm giám sinh mới vừa rồi gạt đầu, nuốt khí."

"Này người thật tốt cười." Lâm Thiên Thiên khanh khách địa nở nụ cười.

Lâm Duyên Triều cũng là cười cười, hẳn có thể cảm giác phòng bên ngoài đại nương, gan đều phải tức nổ.

"Duyên Thọ a, hiện tại có người đều chú ngươi nương chết a, nương muốn nói với ngươi, nhất định phải tranh khẩu khí, hảo hảo đọc sách, miễn cho bị người nói ngươi nương tổ tông tám đại cũng không có người đọc quá thư."

"Đáng chết nhi mặc dù đắc ý càn rỡ đi, gia gia quay đầu lại về đến nhà bên trong, thấy ngươi không dưới địa, nhìn hẳn làm sao chứ!"

Lâm Duyên Triều nghe xong ánh mắt lạnh lùng, oán hận chính mình chưa đủ, còn đang chính mình mười ba tuổi đường huynh trước mặt nói chính mình không là, gây xích mích hai người cảm tình. Như vậy phụ nhân, thực sự không được phép ngươi! Bất quá đại nương nhưng không có tùy tiện vào nhà, cùng chính mình đại âm ỉ một phen. Đại nương cũng coi như mình bạch người. Xem ra hẳn là muốn chờ gia gia, đại bá sau khi trở về, sau khi lại đương đường cáo trạng.

Này đang cùng ta ý. Lâm Duyên Triều kể tục đọc sách.

Buổi tối, đã đến lên đèn thời gian.

Một thanh ho khan ở ngoài cửa vang lên, Lâm Duyên Triều buông thư, hẳn biết được gia gia đã đã trở về.

"Cha, ngươi cần phải cho ta làm chủ a!" Đại nương khóc ở ngoài cửa nói rằng.

Gia gia Lâm Cao Trứ thanh âm truyền đến: "Chuyện gì xảy ra? Ai dám khi dễ ngươi tới?"

"Còn không là Triều nhi hẳn, hẳn chú ta chết!"

Vì vậy đại nương tại gia gia trước mặt thêm mắm thêm muối nói tốt một phen lời nói, Lâm Duyên Triều ở bên lạnh lùng địa nghe.

"Gọi hẳn đi ra, ta có lời hỏi hẳn?" Lâm Cao Trứ lên tiếng.

Nghe đến đó, Lâm Duyên Triều chính mình mở rộng cửa đi ra ngoài cửa nói "Gia gia, ngươi đã trở về."

Thấy Lâm Duyên Triều như vậy có lẽ phép, gia gia khí sắc được rồi một ít, nhưng vẫn còn nghiêm lấy khuôn mặt hỏi: "Ngươi vì sao nhục mạ ngươi đại nương, tôn ti cũng đều không hiểu sao?"

Thấy Lâm Cao Trứ đặt câu hỏi, Lâm Thiện Thiện sợ Lâm Duyên Triều bị trách đi một bên đã đi tới nói "Gia gia, mau ăn cơm, không bằng ăn cơm trước bàn lại a!"

"Ăn cái gì cơm?" Gia gia khiển trách Lâm Thiện Thiện nhất cú, hiện tại Lâm Thiện Thiện không dám nói nữa.

Lúc này đại bá cũng là mới vừa quay về được gia tới, thấy này một màn nói "Duyên Triều, còn không mau cùng gia gia, đại nương nhận thức cái không là!"

Đại bá phương nói như vậy, đại nương tự hung hăng trừng đại bá liếc mắt, đại bá hiện tại tự không hé răng.

Lâm Duyên Triều đem mọi người phản ứng nghe vào trong tai, hiện tại nhìn về phía Lâm Cao Trứ nói "Gia gia, ta cũng không có nhục mạ đại nương."

"Ta hảo ý nói ngươi buổi tối đọc sách tốn dầu, ngươi xong dùng này cái gì giám sinh cố sự tới chú ta chết."

"Đại nương, ta ở trong phòng đọc sách, cùng Thiện Thiện nói cố sự mà thôi, đây đều là thư bên trên nói, cũng không có chửi đại nương ý tứ của ngươi."

"Ngươi rõ ràng là ở nói ta?"

"Đại nương, ngươi này một phen bắt quá là chính mình dò số vào ngồi mà thôi."

"Cha, ngươi nhìn, hẳn còn đang nói sáo!" Đại nương hướng Lâm Cao Trứ đạo.

"Duyên Triều, ngươi có hay không chống đối đại nương không nói, ta hôm qua gọi ngươi ngày hôm nay ra đồng, ngươi nhưng không có đi đây chính là không sai a!" Lâm Cao Trứ ngôn ngữ trọng ba phần, kiếm đã trầm xuống tới.

"Là, ta không có đi."

Đại nương thấy Lâm Duyên Triều thừa nhận, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, nhìn thoáng qua sôi nổi Lâm Duyên Thọ, nói "Duyên Thọ a, thường ngày ngươi gia gia gây trúc đều đặt ở nào a?"

"Ta biết được, ta biết được." Lâm Duyên Thọ chạy vội tới lầu hai, lại theo trên lầu sôi nổi xuống tới nói "Gia gia, gia gia, cho ngươi gây trúc, gây trúc!"

Dựa theo cổ đại 'Bồng hạ ra hiếu từ' phương châm giáo dục, này gây trúc là gia gia chấp hành gia pháp lúc dùng, dĩ vãng Lâm gia tam huynh đệ đều chịu

đưng quá hấn đánh, nhưng hấn đối với tôn nhi bối cũng rất ít động thủ. Tiếp nhận gây trúc, Lâm Cao Trứ trừng đại nương liếc mắt. Đại nương bị Lâm Cao Trứ này trừng sợ đến neho mắt, cường cười một tiếng đứng nhi tử trách nói "Ai kêu ngươi đưa cho gia gia. Gia gia cũng sẽ không thực sự đánh Duyên Triều."

"Gia gia không muốn đánh hấn." Lâm Thiển Thiển phù phù bên dưới quỳ gối gia gia trước mặt, ôm lấy hấn chân cầu tình.

Đại bá cũng là nói "Cha, hù dọa bên dưới tiểu hài tử thì tốt rồi."

"Xem tại ngươi đại bá cùng Thiển Thiển mặt mũi bên trên, ngươi hướng đại nương nhận sai! Sau đó không thể như vậy." Lâm Cao Trứ đem gây trúc đặt ở một bên, mọi người thấy cái này đều thở phào nhẹ nhõm, đại nương còn lại là lộ ra không cam lòng thần tình.

"Tạ ơn gia gia, không có xử phạt ta, thế nhưng ta cũng không nói gì đại nương nói vậy, này sai lại từ nơi này đi nhận thức!"

Lâm Duyên Triều nói như vậy, Lâm Cao Trứ kiểm bên dưới xấu xí, hấn nói muốn Lâm Duyên Triều nhận sai, đã theo khinh xử lý, bị đại nương hành động trường bối một cái mặt mũi. Nào biết đâu rằng Lâm Duyên Triều một câu nói đỉnh trở về, để hấn không có bậc thang hạ. Lâm Cao Trứ có điểm không thể tin được, ở nhà đã thật lâu không có người dám ngỗ nghịch quá hấn, tự tính hấn ba nhi tử, cũng không dám như vậy.

Đại bá thấy Lâm Duyên Triều chống đối dám chống đối chính mình phụ thân, hiện tại chất vấn nói "Ngươi nói cái gì, dám nói thêm câu nữa?"

Lâm Thiển Thiển vội vàng kéo Lâm Duyên Triều nói "Triều ca, gia gia lên tiếng nhận thức cái sai, này sự sẽ không có."

Lâm Duyên Triều nhưng cười vượt Thiển Thiển đầu nói "Ta không phải nói, ta không có sai, chỗ nào nhận thức đây, đến là đại nương hấn thị phi chẳng phân biệt được ni."

Lâm Cao Trứ thân thể run lên, mà đại nương hơi hơi cười nhạt, nhưng nâng gia gia nói "Cha, ngươi đừng chọc tức, cùng tiểu tử này sinh khí không đáng."

"Nghịch thiên rồi! Ta trước còn tưởng rằng ngươi sẽ không chống đối đại nương, nhưng ngày hôm nay xem ra ngươi thực sự không biết cấp bậc lễ nghĩa." Đại bá tức giận dâng lên.

Đại nương ở một bên thêm mắm thêm muối nói "Lúc trước còn muốn lười biếng không đi điền bên trong làm công việc, mà lúc này ngay cả trường bối lời nói cũng không nghe xong, Lâm gia thể nào ra ngươi cái này nghịch tử."

Đúng lúc này chờ, ngoài cửa tam thúc cũng khiêng cái cuốc vào nhà, thấy này giường cung bạt kiếm một màn, không khỏi hỏi: "Đây là làm sao vậy?"

Đại nương thấy tam thúc lúc này trở về, thần tình càng đắc ý, vội vã theo gia gia bên cạnh đi tới tam thúc bên cạnh nói "Ngươi nhìn, lúc trước lười biếng, nói muốn tại gia đọc sách không dưới điền làm công việc còn chưa tính, vẫn còn chống đối gia gia, hấn đại bá."

"Đây sự a, đại tẩu, là ta để hấn không muốn đi địa bên trong làm công việc về nhà, ngươi đừng trách hấn." Tam thúc lơ đãng địa đạo.

Đại nương cường cười nói "Tam thúc, ta không có nghe sai a, này thu hoạch vụ thu muốn tới rồi, địa bên trong nhân thủ khả thực sự chưa đủ a, không có Triều nhi giúp ngươi, ngươi một người bận bịu sống được qua đây?"

"Không là không vội vàng a, chỉ là địa bên trong nương nước bị người bói, nhà của chúng ta mười mẫu ruộng nước, biến thành ruộng cạn, ta gọi Duyên Triều đi xem chuyện gì xảy ra." Tam thúc mở miệng đạo.

Nghe nói trong nhà nương nước bị bói, Lâm Cao Trứ không thể nghi ngờ thập phần quan tâm hướng Lâm Duyên Triều hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

Lâm Duyên Triều nói "Gia gia, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là trong nhà nương nước bị người bái cái lỗ hồng, đều chảy tới đại nương nhà mẹ đẻ điền bên trong đi, một giọt nước đều không có chảy tới nhà của chúng ta bên trong."

Đại nương nghe xong biến sắc nói "Cha, ta không biết. . ."

Thấy đại nương khó xử, Lâm Duyên Triều mở miệng nói "Đại nương làm như vậy cũng coi như hợp tình hợp lý."

Mọi người ngạc nhiên nói: "Lâm Duyên Triều thể nào bang đây đại nương nói."

Lâm Duyên Triều nhưng nói tiếp: "Đại nương không là thường nói sao? Đều là người một nhà, tay trái mượn tay phải. Nhà của ta gì đó, Tạ gia cảm tới dùng cũng là có thể dùng."

Gia gia nghe nói như vậy, sắc mặt nhất thời thanh. Việc này xem như là đại nương có hại, kỳ thực này nương nước là hôm nay chính mình cùng tam thúc thương định về sau, cô ý chính mình đảo thông, tới vu oan đại nương. Đại nương chính mình vậy vào trước là chủ, tướng chính mình nhà mẹ đẻ người làm

Lâm Duyên Triều vốn cũng có thể dùng trong nhà rau cải trắng địa mà nói sự, nhưng hấn ngờ tới đại nương như thể khôn khéo, tất nhiên đã sớm an bài hạ lí do thoái thác. Hấn đơn giản cố ý vu oan, để đại nương ném thù bị hấn hại tư vị.

Lâm Cao Trứ đã sắc mặt hắng giọng, đại nương có vài phần sợ hãi, nhưng thấy Lâm Duyên Triều ngang nhiên nhìn chính mình, chùy hạ chửi nhỏ nhất cú, ta còn trị không được ngươi. Hiện tại đại nương hướng đại bá sử cái ánh mắt.

Đại bá đối với đại nương trước sau như một đều là nói gì nghe nấy, hiện tại nói "Tốt, ngươi còn có lý, tam thúc đồng ý ngài không đi địa bên trong, ngươi tự dám chống đối người đại nương, còn có gia gia." Nói xong đại bá cũng là đứng Lâm Thiên Thiên trách mắng: "Ngươi nhìn nhà ngươi Triều ca, ngươi cũng không khuyên nhủ, thường ngày vậy cùng Duyên Triều cùng nhau tấn cùng đại nương tranh luận, các ngươi có biết hay không cái gì là hiếu đạo?"

Lâm Thiên Thiên nghe xong tức giận đến cả người run, hẳn biết được đại nương thường ngày chưa ít tại đại bá trước mặt nói của nàng không là.

Thấy đại bá khiển trách Lâm Thiên Thiên, Lâm Duyên Triều động thân ra, đứng ở hẳn trước người nói "Đại bá, gia gia cũng không có mở miệng, Thiên Thiên làm sao, không tới phiên ngươi tới mở miệng!"

"Ngươi phản thiên ấy ư, ta còn quản giáo không được ngươi cùng Thiên Thiên?" Đại bá hiện tại là thật nổi giận.

Một bên Lâm Duyên Thọ thấy một màn, vội vã lại cầm lấy gậy trúc đưa cho đại bá nói "Cha, gậy trúc, gậy trúc!" Đại bá cầm lấy gậy trúc run lên giờ lên trước người, xuất ra đích tôn uy phong tới, nghĩ hù dọa bên dưới Lâm Duyên Triều.

Lâm Duyên Triều hừ một tiếng nói "Đại bá, không nói chuyện ngươi quản giáo mặc kệ giáo, ta hỏi ngươi, hôm nay chuyện ngươi cảm thấy ta chưa có đạo lý sao? Đại nương chỉ thị hẳn nhà mẹ đẻ người cháu gái nhà của chúng ta nương nước, hẳn tự có đạo lý sao?"

Đại bá tựa đầu lay động nói "Đừng động có hay không đạo lý, ngươi gia gia, ngươi đại nương bọn họ là trưởng bối, làm như thế nào đều có thể, thế nhưng ngươi tự không thể chống đối bọn họ!"

Lâm Duyên Triều lắc đầu nói "Đại bá, thiết thời ngươi lớn như vậy người, cư nhiên một điểm kiến thức cũng không có, đại nương nói cái gì, ngươi tự nghe cái gì? Ngươi có hay không nửa điểm chủ kiến!"

Đại bá khí điên cầm lấy gậy trúc chỉ vào Lâm Duyên Triều nói "Ngươi nói ta không kiến thức, ngươi dám nói nhất cú!"

Đại bá càng là khí nộ, mà Lâm Duyên Triều càng là bình tĩnh, đại bá như vậy nổi giận, không phát hiện gia gia không khoái sao? Đại nương thầm nghĩ để đại bá đem chính mình quản giáo phục tùng, nhưng đã quên cháu gái nương nước tại gia gia đáy lòng để lại không khoái, mặc dù hẳn là bị hãm hại.

Lâm Duyên Triều về phía trước đạp một bước, quay đại bá đạo.

"Ta tự dám nói thế nào? Đại bá ngươi nghe."

"Cha ta qua đời lúc, đem ta thác ngươi chiếu cố, ngươi chính mồm ta nói, sau đó ngươi chính là ta thân cha, chiếu cố ta cả đời. Một xảy ra chuyện, ngươi tự toàn bộ đã quên? Đáy lòng chỉ có lão bà ngươi, không có ta này thân chất nhĩ sao?"

"Ngươi thường ngày không là lấy hiếu để tự xưng là, ta hỏi ngươi cái gì là hiếu? Khi hiếu chính mình thân đệ đệ nhi tử, chính là của ngươi hiếu sao?"

"Cha ta đem ta giao phó cho ngươi chiếu cố, ngươi chính là như thế chiếu cố? Ngươi không chỉ không giúp ta, còn muốn đánh ta, đánh tiểu hài tử là có về ngươi uy phong, vẫn còn có về ngươi không làm... thất vọng cha ta?"

"Ngươi nói ngươi có kiến thức, vậy nắm sở hữu thân thích cùng láng giềng đều gọi tới, đem sự mở ra nói. Nếu có người ta nói ngươi làm được đúng, ta tự bị gia gia đại nương xin lỗi, nếu như không ai, ngươi tự thừa nhận chính mình không có chủ kiến, chỉ nghe một nữ nhân lời nói. Đại bá, ngươi có dám hay không?"

"Ngươi có dám hay không?"

Lâm Duyên Triều chất vấn, mỗi chữ mỗi câu nói xong đại bá sắc mặt tái nhợt, hẳn trương liểu trương khẩu, nhưng một chữ vậy phản bác không được. Đại bá tại chỗ ngây dại, trong tay gậy trúc vút trên mặt đất, đứng là nửa câu cũng vô pháp phản bác. Hẳn làm sao phản bác? Hẳn cùng với hẳn này đệ đệ cảm tình tốt nhất.

Lâm Thiên Thiên nhớ tới Lâm Duyên Triều phụ mẫu, không khỏi nhẹ nhàng khóc thút thút đứng lên, mà Lâm Cao Trứ càng sắc mặt trầm trọng.

Trong nhà mọi người là yên lặng, đại bá sắc mặt tái nhợt, nhìn Lâm Duyên Triều không khỏi sinh ra vài phần quý ý. Hẳn bỗng nhiên trọng trọng một giậm chân nói "Này sự ta mặc kệ!" Nói xong chạy về lầu hai đi.

"Thành." Lâm Duyên Triều thấp giọng nói một câu.

Đại bá rời đi, bằng chính là đoạn đi đại nương lớn nhất giúp đỡ, đem lập với đại nương tứ cố vô thân nơi.

Tam thúc thấy Lâm Duyên Triều đuổi chính mình đại ca, hiện tại vậy lớn lá gan nói "Tẩu tử, này nương nước chuyện nói như thế nào?"

Lâm Duyên Triều không khỏi gật đầu, này tam thúc không hổ là thần đội hữu, lúc này phối hợp chính mình hướng đại tẩu làm khó dễ.

Đại nương đang đứng ở trong ngoài đều khốn đốn, trước sau như một minh hữu tam thúc phản chiến, chính mình tối kiên định người ủng hộ đại bá, bị Lâm Duyên Triều một trận lời nói lời nói mắng vô từ mà chống đỡ, một người trốn vào tiểu hắc phòng. Đại nương lúc này phải theo phía sau màn đến trước sân khấu.

Đại nương hừ một tiếng, cường ngạnh nói "Không phải là điểm ấy sự, quay đầu lại ta cùng cha ta nói một tiếng, bao nhiêu tiền bỏ cho các ngươi Lâm gia

là được. Tam đệ, ngươi cái gì ngược lại cùng Triều nhi quan hệ mật thiết, nghe hấn mỗi trên dưới một động, tối hậu ta ngược lại trong ngoài không là người."

"Này rau cải trắng địa chuyện, lại nói như thế nào? Tam thúc ngày đêm đúc rau cải trắng, ngươi khen ngược cầm phân nửa giá, bán cho ngươi nhà mẹ đẻ khai được món ăn cửa hàng."

Đại nương thấy Lâm Duyên Triều chỉ trích hấn, hấn đơn giản đem kiểm một hoành nói "Ngươi ngược lại nói lên ta không là đứng lên, còn tuổi nhỏ, lợi hại như vậy, thế nào như thế mau sẽ đương gia làm chủ, ngươi muốn phân Lâm gia tài sản sao?"

Lâm Duyên Triều cười nhạt, lúc này đại nương, đã một tác vương đại loạn, loạn nói chuyện, lời này cũng là có thể tại gia gia trước mặt nói.

Quả thực gia gia nổi giận nói "Triều nhi không là lợi hại, rồi lại nói xong có đạo lý."

Đại nương thấy trước sau như một chỉ trích chính mình gia gia cũng là phản chiến, vội vàng nói: "Cha, ta không là ý tứ này, ngươi không biết này Triều nhi trước nói nhiều ghê tởm, đúng là muốn cùng ta môn ở riêng!"

Lâm Duyên Triều nói "Đại nương, ngươi đừng vội nói vậy, nắm ta dụ dỗ. Triều đình có luật lệ, phụ mẫu khoẻ mạnh không được ở riêng tích sản, ta thân là người đọc sách, thế nào sẽ biết không biết."

Ngươi, nhất phái nói vậy.

Lâm Duyên Triều cười nhạt, đại nương đã một tác vương đại loạn, hôm nay việc, không thể lưu đường lui, đánh xà không chết, bị phản phệ.

Lâm Duyên Triều mở miệng nói "Đại nương, ngươi này mấy năm đương gia, đúng ta cùng Thiên Thiên nhiều phiền không tốt, ta đừng nói, ta nửa tháng trước trọng bệnh mau muốn chết, Thiên Thiên hướng ngươi vay tiền, ngươi không mượn vậy tự mà thôi, còn muốn hấn cầm lưu kim phượng sai tới hoán, này là năm đó nãi nãi cho ta nương vật, ta nương lại cho Thiên Thiên, ngươi ngay cả này đều muốn tham, như vậy Lâm gia vật gì vậy lại là ngươi tham không được ni?"

"Bối vậy cũng biết, đại nương từng nguyệt gia gia, tam thúc cho ngươi gia dụng tiền, ngươi lại cắt xén nhiều ít? Ăn dẫu nhiều ít tư tài?"

Nghe Lâm Duyên Triều như thế chỉ trích, đại nương sắc mặt đại biến, thâm tử có dẫu tư tài, chính là thất xuất chi tội. Lời này bên trong là cất giấu chùy thù, muốn gấp hấn ra này Lâm gia a.

"Ngươi này đáng chết nhi, nói năng vậy bạ! Cha ngươi muốn cho ta làm chủ. . ." Đại nương nhìn về phía gia gia, nhưng thấy hấn sắc mặt hắng giọng, cả người run rẩy.

Ai đều biết đạo gia gia năm đó phu thê tình thâm, mà này phượng sai năm đó lại là nãi nãi cuộc đời thích nhất vật, về sau cho Lâm Duyên Triều mẫu thân, nhưng đại nương không có xong vẫn với đầy lòng canh cánh trong lòng. Đây là trong nhà mọi người đều biết việc.

Lâm Cao Trứ giận tái mặt nói "Ta nguyên lai nghĩ đến ngươi chỉ là có chút mạnh mẽ mà thôi, đương gia người vợ mạnh mẽ điểm cũng tốt, người khác nhạ không được ta Lâm gia đầu bên trên. Nhưng thật không ngờ, ngươi cư nhiên như thử ác độc, Duyên Triều trọng bệnh là lúc, ngươi luôn mồm cùng ta đạo sẽ biết chiều cổ tốt hấn, ngươi chính là như thế chiều cổ."

"Ngươi cho ta hồ đồ sao? Thật nghĩ đến ngươi làm về điểm này sự, ngươi tư tàng gia sản, ta một điểm cũng không biết sao?"

Đại nương bao lâu ăn xong lớn như vậy thiệt thòi, theo của nàng tính tình nhất thời then quá thành giận nói "Lão già kia, ngươi tính cái gì, cư nhiên dám như thế cùng ta nói chuyện!" Đại nương cũng là khí cực kỳ, khẩu không trạch ngôn, đúng là chỉ vào mũi mũi dấy Lâm Cao Trứ.

"Tiện phụ, ngươi dám chửi cha ta!"

Đại nương vừa nghe ngẩng đầu, thấy cư nhiên là chính mình trượng phu, không biết lúc nào lại về tới trong phòng.

"Ta!" Đại nương cũng là hối hận, vừa muốn mở miệng.

Ba!

Một cái vang dội lỗ tai xuất tại cửa nàng trên mặt. Xuất thủ người cũng Lâm Cao Trứ.

Này một chương đánh cho đại nương nửa bên mặt lập tức đều là thanh. Lâm Duyên Triều thấy không khỏi cảm thán nói, chính mình gia gia không hổ là tập võ người, một chương xuống phía dưới đã đem đại nương đánh mòng.

Đại nương phản ứng qua đây, hiện tại nằm trên mặt đất, vùng dậy ngang ngược khóc lớn lên.

"Các ngươi hai cái đoạn mệnh phụ tử a, ngươi làm sao dám đánh ta a!"

"Ta cho các ngươi Lâm gia ngâm đắng nuốt cay mười mấy năm a, tần tần khổ khổ đem Duyên Thọ lập xả lớn như vậy!"

"Các ngươi chính là như thế đối đãi, trời xanh ngươi khai mở mắt, cho ta đánh chết hai người kia a!"

Đại nương này khóc lớn hô to, nhất thời hàng xóm đều nghe thấy được, thoáng cái dừng tiến đến, xem đại nương trên mặt đất khóc lóc om sòm, vội vã làm nổi lên cùng sự lão. Bất quá nhưng nghe đại nương chửi bởi Lâm Cao Trứ phụ từ hai người, cũng đều là lắc đầu.

Lâm Thiên Thiên thấy đại nương như vậy, đồn có chút không đành lòng nói "Triều ca, chúng ta phù đại nương đứng lên đi."

Lâm Duyên Triều lắc đầu nói "Hôm nay tất cả, là hấn tự tìm."

Lâm Cao Trứ tả hữu đảo qua liếc mắt, ôm quyền nói "Tả hữu hàng xóm láng giềng, chính tốt đều tại, ta nơi này con dâu xưa nay thế nào vì người, đại gia cũng biết, ta cũng biết, nhưng nhớ được thân gia mặt mũi, không đành lòng trách phạt. Nhưng hôm nay xem ra, chúng ta duyên phận vậy hết."

Nói đến đây Lâm Cao Trứ nhìn về phía chính mình thì từ, đại bá rơi lệ quỳ xuống nói "Cha, hài nhi tất cả nghe người phân phó."

"Loại này bất trung bất hiếu, ăn cây táo, rào cây sung người vợ muốn chi nào dùng, " Lâm Cao Trứ quay đại nương nói "Theo hôm nay đây, người không phải ta con dâu, cắt cho ta ra Lâm gia này đại môn!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khô Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Rời nhà đi học.

Thái dương mọc lên ở phương đông, ánh sáng một điểm một điểm rọi sáng bầu trời. Gà trống đánh minh thanh âm tại trong thôn liên tiếp, nhưng thật ra tràn ngập sinh cơ.

Thôn khẩu bên tàu bên trên, đình đầy thuyền đánh cá, ngư dân chính thu xếp được lưới đánh cá. Đê đập bên ngoài hải đồng môn thừa được thủy triều xuống, cùng nhau chạy vội tới bờ sông, tại bãi sông bên trên đảo con cua, vắn đục Mân Giang nước đánh được bờ sông, học trắng tinh bọt nước.

Hồng Sơn Thôn bách tính, ở nhà ăn xong một chén lớn bát cháo về sau, theo trong nhà xuất môn, vai khiêng cái cuốc, ra thôn hạ điền. Cằn lao bà chủ môn cũng là bắt đầu uy vệ, cạc cạc thanh âm đến bên ngoài vang làm một phiến.

"Mệnh chi dài ngắn đều biết, người chi Phú Quý tại ngày. Duy quân tử an bản, người phóng khoáng lạc quan hiểu số mệnh con người."

Lúc này lạnh lạnh đọc sách thanh âm theo Lâm gia trong phòng từ từ truyền đến. Bận rộn thôn dân môn không khỏi đều là dừng lại cước bộ, nhìn về phía Lâm gia.

"Này không là Lâm gia Duyên Thọ sao?"

"Không là, ta sáng sớm thấy Duyên Thọ đi trường xã, này là bọn hấn gia lão nhị."

"Ai nha, thật ước ao phò ti trong nhà, có hai cái đọc sách lang, không giống chúng ta đời này chỉ có thể là ở địa bên trong làm ruộng."

"Như thể dụng công, nói không chính xác chúng ta trong thôn lại muốn ra cái tú tài."

Nói đến đây, chúng thôn dân tám tám ước ao, nếu không có Lâm Cao Trứ gia ra tú tài, đương sơ lý trưởng gia sẽ không nắm nữ nhi gả cho Lâm Cao Trứ thì từ, trong tộc cũng sẽ không phân mười mẫu tộc điền, đây đều là đương sơ chấn động một thời chuyện. Đến nay trong thôn vẫn còn thường xuyên nhắc tới đây, Lâm Định năm đó trúng tú tài chuyện.

Thôn dân nghị luận được nghị luận được, bỏ chạy trật đê.

"Lâm gia này hậu sinh có thể hay không trúng tú tài, ta là không biết, thế nhưng thế nhưng lợi hại nhân vật."

"Thế nào cái lợi hại pháp, nói với ta nói."

"Ngày hôm trước người bỏ qua một hồi trò hay, phò ti gia đại nương chính là phải tội lão nhị, bị phò ti lão gia đuổi ra khỏi nhà, gấp về nhà mẹ đẻ."

"Không đúng, không đúng, nhìn người lời này truyện, nàng dâu trưởng là phải tội Lâm gia người một nhà, mới bị đuổi ra khỏi nhà, nhà bọn họ Duyên Thọ thế nhưng khóc tìm nương, nhưng phò ti vẫn cứ không chịu."

Nghe xong người trong thôn đều là xem trọng liếc mắt Lâm Duyên Triều. Ai chẳng biết đạo đại nương ý vào phụ thân là tổng giáp, tại trong thôn là có danh mạnh mẽ nhân vật, không người không hãi sợ. Mà lúc này đây cuối cùng bị một cái mười hai tuổi hậu sinh cấp thu thập.

"Này Lâm gia lão nhị tú tài hấn cha năm đó nếu không có gặp uy loạn, hấn lúc này lộ sợ rằng sẽ biết tốt đi điểm."

"Đừng xem chưa cha chưa nương, như vậy hài tử sớm đương gia lập nghiệp, nhân gia hiểu chuyện."

Lâm Duyên Triều đọc sách thanh âm càng ngày càng thấp, những ... này thôn quê lần nghị luận nhưng thật ra nhất cú không rơi nghe vào hấn nhĩ để.

Lúc này Lâm Thiên Thiên mở rộng cửa tiến đến, nghe được bên ngoài nghị luận, sợ Lâm Duyên Triều sinh khí vội vàng nói: "Đừng nghe những ... này lời ra tiếng vào."

"Bọn họ muốn nghị luận vậy sẽ theo được bọn họ mà thôi, miệng thế nhưng trường người khác đầu bên trên. Đại nương trở lại nhà mẹ đẻ về sau, Tà tổng giáp có hay không tới tìm chúng ta gia xui?"

Lâm Thiên Thiên lắc đầu nói "Này thật không có, gia gia nói, đại nương cha Tà tổng giáp nghe nói là cực kỳ bao che khuyết điểm người, nếu là tùy tiện tìm tới cửa chất vấn, nhà của chúng ta ngược lại không sợ, nếu là không tìm tới cửa, này sự tình tự nguy rồi."

Lâm Duyên Triều không khỏi gật đầu thăm nghĩ, gia gia quả nhiên là cái người sáng suốt, thấy mình bạch, đợi cho Tà gia chân chính tìm tới cửa một ngày, nhất định là mưu định sau đó động, khi đó tự thật phiền phức.

Tại Đại Minh tổng giáp chính là lý trưởng tục xưng, lý trưởng có thể phân chia lao dịch, còn có nhất định tư pháp quyền.

Lâm Thiên Thiên nói "Gia gia nói, cái khác còn không sợ Tà gia, nhà chúng ta tại trong thôn cũng là có gốc có rễ, nếu là không được, mình đào mình thương làm bên trên chính là, chỉ là lo lắng, hấn mua được quan lại nhỏ, phải khó xử tạp phiếm sai dịch cấp nhà chúng ta."

Đại Minh khai quốc xuyên suốt thủy chung lao dịch pháp chỉ có lưỡng chủng, chính lao dịch cùng tạp lao dịch. Chính lao dịch vậy xưng lý giáp chính lao dịch, trong đó bao quát làm nộp thuế lương, nhập hộ khẩu chỉ lao dịch, lý giáp ba làm. Mà tạp lao dịch, vậy xưng tạp phiếm lao dịch, chính là dân gian ra người cấp quan phủ đi lính. Tạp phiếm lao dịch có lực sai, ngân sai chi phân, ngân sai chính là tiêu tiền, để quan phủ mướn lao dịch, lực sai còn lại là, ứng với lao dịch hộ tự mình sung lao dịch.

Bách tính môn sợ nhất chính là lực sai, điểm ấy hệ thống nội Lâm Cao Trứ biết rõ trong đó lợi hại, tỷ như Cấp Độ Phô phò đình tự thuộc về lực sai. Dĩ vãng có cái phò đình đặc tội Lâm Cao Trứ. Sau đó Lâm Cao Trứ tự thường xuyên sai phái này phò đình cầm một phong rêu ria công hàm tại hai cái Cấp Độ Phô bên trong, mỗi ngày luyện tập hai mươi dặm đã ngoài đi vòng vào chạy!

Hiện đại người rất khó tưởng tượng lý chính tại quê nhà có bao nhiêu đại quyền lực, gần phân chia lao dịch này một hạng, cũng đủ gọi một hộ bách tính tặng gia bại sản.

Lâm Duyên Triều cũng biết lý chính lợi hại, nhưng vẫn còn thoải mái Thiên Thiên nói "Này sợ cái gì, binh đến tướng chán, nước đến đấp đập."

"Thôi phòng mạnh miệng, " Lâm Thiên Thiên sáng giọng, nhưng dừng một chút còn nói: "Bất quá lúc này đây người bệnh tốt về sau, cùng dĩ vãng phảng phát thay đổi cá nhân?"

Lâm Duyên Triều cười nói: "Không sai, Thiên Thiên, ta đã không là nguyên lai ta."

"Người nói cái gì?"

"Ta nói bị ngàn năm lão quỷ trên thân, lúc này là hại chúng ta toàn gia, trước hại đại nương, phía dưới một cái cái luân xuống tới, tới hậu đến phiền người. Người có sợ không?"

"Không sợ!" Lâm Thiên Thiên hì hì cười nói.

Lâm Duyên Triều cười cười: "Thiên Thiên, ta thân thể đã được rồi, ngày mai chuẩn bị đi trường xã."

"Đó là đương nhiên, tới rồi trường xã bên trong, Triều ca người muốn chăm chỉ, không được bỏ qua công khóa." Lâm Thiên Thiên tuy là cười, nhưng Lâm Duyên Triều theo hấn đấy mắt nhìn ra một điểm ưu sắc.

Lâm Duyên Triều đoán được Lâm Thiên Thiên đang lo lắng cái gì nói "Thiên Thiên, người không nên vì thúc tu lễ nghi chuyện phát sầu, ta hướng tiên sinh muốn một muốn, để hấn hoãn bên dưới chính là."

Lâm Thiên Thiên lắc đầu nói "Triều ca người chỉ để ý đọc sách, tiền chuyện, người đừng phát sầu."

Ngày thứ hai, Lâm Duyên Triều chỉnh lý bao vây, đem văn phòng tứ bảo thu thập tốt. Lâm Thiên Thiên lúc này đã bùng một chén mì sợi canh tiến đến, phía trên thành linh còn có hai cái đại vịt trứng.

"Tới, tới, ăn thái bình mì cùng thái bình trứng."

Mì là mì sợi, lại tể lại trường, người địa phương tự tính trong nhà lại nghèo, nhưng mì sợi nhất định phải có, người nhà xuất hành, khách nhân tới trong

nhà làm khách, đều phải nấu một chén thái bình mì cho bọn hán ăn.

Về phần bên

trên mì bỏ vịt trứng, xung là thái bình trứng, chỉ có thể dùng vịt trứng, trứng gà đều không được. Tại bảo lưu cổ đại Hán ngữ mồm lòi nói bên trong, đem trứng gọi là noãn. Vịt trứng đã bảo vịt noãn, hài âm áp loạn, áp loạn vậy chính là thiên hạ thái bình. Vịt noãn lại cùng áp lảng hài âm, trên thuyền nhân gia rồi bèn đánh cá vậy ăn thái bình trứng.

Này trứng cùng mặt bên trong đều là Lâm Thiển Thiển đúng chính mình tâm ý.

Lâm Duyên Triều đáy lòng đầu ba động, mặt bên trên cũng bình tĩnh. Hắn xuy khai mì nước bên trên hành thái, dùng chiếc đũa đem mặt khơi mào, đem mì sợi hít vào trong miệng.

Lâm Thiển Thiển nhìn Lâm Duyên Triều ăn mặt, xuất ra một bao tiền đứng Lâm Duyên Triều nói "Nơi này có hai trăm văn tiền, một trăm văn là tiết đoàn ngộ lễ nghi, người cùng tiên sinh nói thúc tu, chờ chúng ta qua Trung thu nhất định trả lại cho hán. Còn có một trăm văn người chính mình lưu lại dùng, mua điểm ăn dùng, để bất cứ tình huống nào, nhưng không muốn tiêu tiền như nước loạn hoa nga."

Lâm Thiển Thiển nhận thức chăm chú thật không cần dặn được, trong tay đem này bao tiền trao quá chặt chẽ, nhất phó rất sợ Lâm Duyên Triều loạn dùng tiền hình dạng. Lâm Duyên Triều biết được ở đây mặt tiền, đều là Lâm Thiển Thiển theo gà gáy đến bầu trời tối đen biên chiếu, một văn một văn đổi lấy.

"Thiển Thiển, ta không dùng được nhiều như vậy. Người lưu một điểm tại chính mình trên người, đừng khổ chính mình."

Lâm Duyên Triều nói như vậy, Lâm Thiển Thiển vùng xung quanh lông mày tự mặt nhăn đứng lên. Hắn tức giận địa đạo: "Triều ca, người sau đó lại nói như vậy, ta tự không để ý tới người. Ta khổ cực toàn tiền, còn không phải là vì người có thể trở nên nổi bật, ta cũng không nghĩ ta tương lai tướng công là cái chưa tiền đồ người."

"Người nếu là không trúng tú tài, người cũng đừng nghĩ vào nhà của ta cái này môn, hạnh!"

"Tốt, tốt. Ta đáp ứng người."

"Không được, người không thể có lệ ta."

"Tốt, ta không có lệ."

Thấy Lâm Duyên Triều luôn mãi bảo chứng, Lâm Thiển Thiển trên mặt mới lộ ra lúm đồng tiền.

Lúc này Lâm Duyên Triều ngẩng đầu, tràn đầy nghiêm túc địa đạo: "Bất quá ta đáp ứng người chuyện này, người vậy phải đáp ứng ta một việc."

"Chuyện gì?" Lâm Thiển Thiển nháy con mắt hỏi.

Lâm Duyên Triều giờ lên oản tới, đem trong bát mặt vẫn còn thặng phân nửa cùng một khóa vịt trứng đều các vào Lâm Thiển Thiển trong bát nói "Đáp ứng ta đều ăn xong rồi."

Lâm Thiển Thiển nhìn trong bát mặt cùng trứng ngây ngẩn cả người.

"Ăn a, lo lắng làm cái gì?"

Lâm Thiển Thiển ôn nhu địa cười cười, không có ý tứ cầm lấy chiếc đũa kẹp dậy vịt trứng, mở cây anh đào giống như cái miệng nhỏ nhắn, Thiển Thiển địa cắn một ngụm. Lâm Thiển Thiển ngẩng đầu thấy Lâm Duyên Triều theo dõi hắn, hiện tại vừa thẹn vừa giận địa buông chiếc đũa, đưa tay bỗng nhiên đánh Lâm Duyên Triều.

"Đi mau, đi mau, không muốn làm lỡ canh giờ." Lâm Thiển Thiển đem Lâm Duyên Triều đuổi ra gia môn.

Lâm Duyên Triều trên lưng chính mình thư rương cùng hành lý, bước đi ra ngoài cửa.

Lúc này trời mới vừa sáng, gà trống lại lần nữa kêu một lần, bỏ nhào cánh quay về oa.

Lâm Thiển Thiển đuổi theo ra cửa nói "Triều ca, hành lý bên trong còn có lưỡng trương bánh, đói bụng tự ăn!"

"Ta ở nhà chờ người trở về!"

Lâm Duyên Triều đi tới thôn khẩu, quay đầu lại nhìn lại Lâm Thiển Thiển như trước lập ở phía sau, nhìn chính mình, đợi thấy chính mình quay đầu, trên mặt ngọt ngào cười, sau đó dụng lực hướng chính mình phát tay.

Lâm Duyên Triều phát phát tay đứng Lâm Thiển Thiển nói "Thiển Thiển, người yên tâm, ta nhất định trở nên nổi bật!"

Nói xong Lâm Duyên Triều xoay người sang chỗ khác, bước đi đi, Hồng Sơn Thôn dần dần rơi vào hán phía sau. Trường xã tại Đông Kỳ Lĩnh dưới

chân núi Trương Thố, mà Lâm Duyên Triều chỗ Hồng Sơn Thôn lại tại Tây Phong chân núi.

Đông Kỳ Lĩnh cùng Tây Phong đều thuộc về Hồng Sơn, Hồng Sơn Thôn, Trương Thố đều thuộc về Hầu Quan Huyện xã Hồng Đường, bắt quá Hồng Sơn Thôn thuộc về Vĩnh An Lý, Trương Thố lại thuộc về Thanh Hóa Lý, một cái xã Hồng Đường, bảy thôn xóm, hai cái trường xã, được cho mật độ tương đương cao.

Hồng Sơn Thôn trường xã thuộc về quan dân hợp tác, thực sự là do lão sinh đồ đảm đương, dạy học chất lượng đương nhiên tốt nhất, bách tính môn nhiều nguyên ý đi ở đây đọc. Lâm Duyên Triều đường huynh Lâm Duyên Thọ có thể vào bản thôn trường xã, thế nhưng rất không ít thúc tu, vẫn còn lấy gia gia cùng ngoại công mặt mũi.

Về phần Trương Thố trường xã, tự nhiên còn kém một ít, huyện bên trong cơ bản bị vây nuôi thả trạng thái, chính mình thực sự cũng chỉ là đồng sinh, mà không phải sinh đồ.

Lâm Duyên Triều tại sơn ở giữa đường nhỏ hành tẩu, trên mặt sông vẫn còn đục vàng một mảnh. Dĩ vãng Hồng Sơn bắt quá Mân Thủy trong nước nham đảo, về sau do Mân Thủy nề sa trầm tích từ từ mở rộng, cùng Cao Cái Sơn, Hà Mô Sơn, Yên Thai Sơn các loại gắn bó một mảnh, trở thành hôm nay trong sông hòn đảo lớn.

Mân thượng du bốn châu nước, hợp với Hồng Sơn, sau khi gặp hòn đảo mà phân lưu, tả nhập Ô Long Giang, hữu nhập vì Hồng Giang. Đây một đạo thủy vực vậy thập phần nguy hiểm, chính là dòng chảy thế tới gặp phải vật chắn, thường có sóng ngầm, thuyền đánh cá trải qua hơi có lo là, chính là gây buồm bè lái.

Một bên Mân Thủy sóng lớn, dưới chân là lên núi đường mòn, theo Tây Phong tới Đông Kỳ Lĩnh, còn muốn đi tới mấy dặm sơn lộ.

Thừa được mặt trời chưa đại phơi nắng, Lâm Duyên Triều leo lên Đông Kỳ Lĩnh, lấy trúc trượng xanh lộ, ngẩng đầu là một phen cỏ thấp phá mây, núi non trọng điệp cảnh sắc. Hồng Sơn có một danh thắng, tên là Diệu Phong Tự, kiến với Tống triều, Thiên Thánh trong năm, Thành Hoá trong năm trùng tu, cảnh vật rất rộng rãi tĩnh mịch, cư cảnh nội chín am mười một tự đứng đầu.

Diệu Phong Tự càng có danh là, tự bên cạnh có một Yến Sơn Tổ Điện, cũng là thời Tống khi thi kiến, từ Tống triều bắt đầu xã Hồng Đường người đọc sách mùa hè nhiều ở đây đọc sách, để tránh hè nóng bức, tổng cộng ra trăm dư danh tiến sĩ cử nhân. Năm đó Lâm Duyên Triều phụ thân, vậy từng ở đây khổ đọc, về sau trúng được tú tài.

Leo lên phía sau núi Hồng Giang đã không gặp, nhìn ra xa khe núi hạ một mảnh thôn xóm song song rộng rãi địa phương, chính là Trương Thố. Thố tại Mân vùng, Mân Nam ý tứ trong lời nói chính là gia, Mân địa rất nhiều địa danh đều có thổ chữ, phía trước tại quan với dòng họ. Nguyên nhân là Mân địa bách tính rất nhiều đều do vùng Trung Nguyên di chuyển tới, một nhà bộ tộc tại một vùng đất mọc rễ nảy mầm, một thôn một họ chiếm đa số.

Xã Hồng Đường một xã bảy thôn, Trương Thố tất nhiên là Trương họ người chiếm đa số. Đây Trương Thố tuy là cái thôn nhỏ từ, thế nhưng chu vi bảo tường, cầu treo, chòi canh đều có, đây đều là uy hạo nghiêm trọng lúc bị hạ.

Đi tới thôn khẩu ngẩng đầu, chỉ thấy một thật to đền thờ đứng vững tại này.

Này cũng không phải là là hiếu lễ đền thờ, rồi lại tiến sĩ đền thờ. Phạm tiến nhập thôn khẩu mọi người sẽ biết thấy, bên trong có bảng hiệu ghi được 'Tiến sĩ hai chữ, bên phải dựng thẳng khắc chữ nhỏ 'Chính Đức mười hai năm Đinh Sửu thi hội', bên trái dựng thẳng khắc 'Thi đậu ba giáp sáu mươi bốn gã Trương Kinh lập' .

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hồng Đường trường xã.

Trương Kinh người này, trải qua làm Lương Quảng Tổng đốc, bộ binh thượng thư, trước sau binh đao loạn, trấn an nam, về sau Tổng đốc đông nam, tiết chế Giang Nam, Giang Bắc, Chiết Giang, Sơn Đông, Phúc Kiến, Hồ Quảng chư quân, chuyên xử lý dẹp Uy, nhưng bởi quyền lực quá đại, rơi vào đảng tranh, vì nghiêm tung, Triệu Văn Hoa làm hại. Về sau Trương Kinh chỉ tôn Trương Mậu Tước hưởng triều đình minh oan, triều đình truy phong Trương Kinh chức quan, cũng âm quan từ tôn.

Tại người nhà quê đáy mắt, Trương Kinh là Hầu Quan Huyện xã Hồng Đường người, từ trước tới nay, quan chức tối cao một người. Trong thôn trường thị con cháu, cũng đều dùng Trương Kinh tộc nhân vì ngao. Như vậy đền thờ không chỉ có là quê nhà có một tòa, phủ thành tây môn này cũng có một tòa.

Tiến nhập thôn xóm đi thẳng mấy chục bộ, chính là Lâm Duyên Triều chỗ Hồng Đường trường xã, một bên chính là lần lượt thờ phụng Trương Kinh trương thị từ đường. Trường xã lâm từ đường mà kiến, cũng là thông thường cách cục.

Trường xã thường ngày không được hai mươi người, chiếm địa bất quá nửa mẫu, nhưng chim sè tuy nhỏ, thế nhưng ngũ tạng đều đủ.

Lâm Duyên Triều dựa vào ký ức, đi vào đại môn, trung ương là giảng đường, bên cạnh thông suốt lưỡng trai, trong đó tả trai kiến từ đường dùng tế tự tiên sư Khổng Tử, hữu trai lại vì cung cấp thực sự cùng tả hữu hai vị trợ giảng nghỉ ngơi địa phương. Về sau đất để trồng một vòng, hành động trường bản, trường bản sau khi còn lại là hào xá, trù phòng, nhà xí, một cái tiêu chuẩn trước đường hậu thất cách cục.

Giảng đường bên trên đã có đệ tử tới, Lâm Duyên Triều biết được chính mình chỉ sợ là đến muộn, Vì vậy nhanh lên theo hàng lang nhiều giảng đường, đi qua trường bản, chạy đến chính mình hào xá bên trong, buông thư quyền, hành lý.

Hào xá là dài dài giường ghép liền, chăn đệm chỉnh chỉnh tề tề địa xếp đặt ở trên đầu, trước giường quét son án kỷ bên trên, bày đặt cùng trường mở ra chưa đọc xong xám trắng sách vở, một loạt tuyến trang thư xếp ở trong góc.

Lúc này cánh cửa nửa khai, vung lạc một địa dương quang, như cầu thang giống như tiến dần từng bước mà đến.

"Duyên Triều!"

"Duyên Triều!"

Đẩy cửa thanh âm truyền đến, một tên thân hình cao lớn, dung mạo trung hậu nam tử đẩy cửa đi vào.

Lâm Duyên Triều sững sốt một trận, mới nhớ tới tới tựa hồ là hân quen biết cùng trường Hầu Trung Thư. Lâm Duyên Triều thử ứng với thanh âm nói "Trung Thư!"

Đối phương hi hi cười, xem ra chính mình không có gọi sai.

Hầu Trung Thư cười hắc hắc: "Duyên Triều, ngươi thân thể đều được rồi?"

"Được rồi."

"Vừa vặn, ngươi vừa tới thì có đại sự, ngươi đoán đoán xem!"

Lâm Duyên Triều cười cười nói "Trung Thư, ngươi vẫn còn lão hình dạng, mọi việc đều phải thừa nước đục thả câu."

Hầu Trung Thư thường ngày nói chuyện xác thực là thích thừa nước đục thả câu, nhìn người khác sốt ruột hỏi hình dạng, thế nhưng thấy Lâm Duyên Triều nhất phó đạm nhiên hình dạng, tựa hồ một điểm cũng không cấp. Hầu Trung Thư oán giận nói "Ta cho ngươi hỏi ta lời nói a, về nhà một chuyến nói chuyện ra về ông cụ non tới, ngươi rốt cuộc còn hỏi không hỏi?"

Tiểu tử này, Lâm Duyên Triều chỉ là phối hợp được hỏi: "Ta đoán không được, thỉnh giáo Trung Thư huynh, rốt cuộc chuyện gì tới?"

Hầu Trung Thư thoả mãn địa gật đầu nói "Không sai, ngươi hỏi một câu, ta đáp một câu, nói như vậy lời nói ta mới có hăng hái, Duyên Triều, bên ta mới phía trước môn nghe được tiên sinh cùng Trương tổng giáp nói chuyện, nói đốc học lão gia ít ngày nữa đem tuần sát trường xã, khảo giáo học nghiệp."

Đốc học chính là một tỉnh đề học, thường tôn xưng vì đại tông sư, tiểu tam quan nội viện thí chủ khảo quan, có duy trì trật tự trường học chỉ tác phong và kỷ luật, khảo sư sinh ưu khuyết chỉ trách.

"Duyên Triều, đốc học lão gia tới nơi này, chính là ta trở nên nổi bật cơ hội tốt, ta nếu bị đại tông sư thưởng thức, đặc biệt đề bạt nhập huyện học thành vi tú tài, khi đó ta tự trở nên nổi bật." Hầu Trung Thư tự tin tràn đầy địa nói rằng.

Chỉ là đường đường một tỉnh đốc học, chính ngũ phẩm quan to, thế nào khả năng tới Hồng Đường trường xã thị sát, này không khoa học a, hơn phân nửa là làm truyen. Lâm Duyên Triều không có đánh đoạn Hầu Trung Thư phát mộng, chỉ là nói "Đi nhanh đi, chúng ta tự bị muộn rồi."

Hầu Trung Thư vừa nghe lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, hai người cùng nhau theo hào xá xuất môn, đi qua trường bản, trải qua cửa hành lang hướng giảng đường đi đến.

Sắp tới cửa lúc, một tên ba mươi tuổi tả hữu thanh sam văn sĩ, vác thước đi nhanh mà đến. "Nguy rồi." Một bên Hầu Trung Thư thấp giọng nói một câu, chỉ có thể kiên trì đi tới.

"Tiên sinh!"

Người này đứng là Lâm Duyên Triều, Hầu Trung Thư hai người thực sự, cũng là này Hồng Đường trường xã duy nhất thực sự Lâm Thành Nghĩa.

Lâm Thành Nghĩa đi tới hai người trước mặt tới, đối phương thân hình cao lớn, sắc mặt có vài phần trắng xanh, một thân thanh sam cũng tẩy được trắng bạch, hầu như mất màu, phía trên không chớp mắt chỗ vẫn còn đánh một hai cái mụn vá. Này bộ trang phục khiến Lâm Duyên Triều nhớ tới hậu thế sách giáo khoa bên trên Khổng Ất Kỷ cùng Phạm Tiến.

Đối phương mặc dù trang phục bần hàn, nhưng y phục nhưng cẩn thận tỉ mỉ, không để ý trời nóng ngày vẫn là ăn mặc cổ tròn trường sam, trường sam bên trên một tia nếp nhăn cũng không có, hơn nữa nó bản khắc khuôn mặt, kẻ khác bỗng sinh kính sợ chỉ tâm.

Thấy Lâm Thành Nghĩa hình dạng, có chút bất hảo Hầu Trung Thư, cũng là cụp đuôi, đại khí không dám suyễn. Ngày xã Hồng Đường mọi người biết được Lâm Thành Nghĩa tuy chỉ là đồng sinh xuất thân, thế nhưng nghiên cứu học vấn cực nghiêm, học sinh không có không sợ hãi.

Lâm Thành Nghĩa nghiêm khắc quát hai người liếc mắt nói "Nhân sinh một đời chăm chỉ vì bản, dậy sớm ba buổi sáng đủ bằng một ngày công! Các ngươi liền buổi học sớm cũng đến chậm!"

Lời này vừa nói ra một bên Hầu Trung Thư là âm thầm kêu khổ, Lâm Duyên Triều vừa định cùng tiên sinh đàm chậm lại giao nộp thúc tu chuyện, tự dưng với này vừa ra.

"Tiên sinh, đệ tử biết sai rồi." Lâm Duyên Triều, Hầu Trung Thư cùng nhau đáp.

Lâm Thành Nghĩa trọng trọng hừ một tiếng, dừng một chút cước bộ nói "Duyên Triều, của ngươi thúc tu còn chưa giao nộp a!"

Thư bên trên không phải nói, quân tử hổ thẹn với ngôn lợi sao? Thế nào lão sư chủ động docks lòng cầu học sinh muốn dậy tiền tới.

Lúc này Lâm Duyên Triều chỉ có thể kiên trì nói "Tiên sinh, thúc tu lễ nghi hoãn tới Trung thu lại nộp?" Hắn dưới đáy lòng suy đoán được Lâm Thành Nghĩa, là không sẽ biết đồng ý, dĩ vãng ấn tượng đến xem, vị này mông sư tựa hồ là một cái cực nghiêm lệ người, đầu năm nay làm thực sự đỉnh đầu cũng không giàu có, huống chi là đồng sinh thực sư. Lâm Duyên Triều nhớ kỹ Lâm Thành Nghĩa còn có một vị lão mẫu thân muốn cung cấp nuôi dưỡng.

Hắn chủ động đề cập, hiển nhiên là vẫn phóng dưới đáy lòng, thế nhưng Lâm Duyên Triều hiện tại thực sự không có tiền, xem ra chỉ có thể gặp hắn mất lạnh.

Lâm Thành Nghĩa về râu hỏi: "Thế nhưng trong nhà có cái gì trắc trở sao?"

Lâm Duyên Triều nói "Học sinh bên trên một lần sinh bệnh, mất không ít tiền, hơn nữa trong nhà lại gặp hồng thủy, thực sự không có tiền cung thúc tu. Vì vậy khẩn cầu tiên sinh kéo dài tới Trung thu, học sinh vô cùng cảm kích."

Lâm Duyên Triều ngôn từ khẩn thiết, nhưng không có lộ ra chút nào cầu xin về.

Một bên Hầu Trung Thư cũng nói: "Đúng vậy, tiên sinh, Duyên Triều gia cảnh xác thực không tốt, ta có thể làm chứng."

Lâm Thành Nghĩa quét Hầu Trung Thư liếc mắt trách mắng: "Ta hỏi ngươi lời nói sao? Đi vào."

Hầu Trung Thư thấy Lâm Thành Nghĩa răn dạy, hiện tại không dám hơn nữa, chỉ là ủy khuất trở lại giảng đường, lúc gần đi cho Lâm Duyên Triều một cái cẩn thận ánh mắt.

Lâm Thành Nghĩa nhìn Lâm Duyên Triều một hồi nói "Học ở trường là vì chính mình, không được bởi gia bản mà chậm trễ học nghiệp. Ngươi thiên tư bất túc, càng cần dùng cần cù, nếu là không dụng công, đọc sách làm gì, chẳng về nhà. Ngày mấy ngày thiếu hạ việc học, muốn lập tức bỏ bên trên, ta này mấy ngày sẽ biết khảo giáo ngươi, nếu như không được, ngươi trở về gia đi đừng tới!"

Lâm Duyên Triều nghe Lâm Thành Nghĩa này một thao thao bất tuyệt, không biết đối phương là có ý tứ, hình như là ghét bỏ chính mình không có tiền giao nộp thúc tu, lại hình như là dùng cái này tới khích lệ chính mình, để hắn hảo hảo dụng công, nhưng nói như thế nào, chính mình trước tạm thời qua một cửa.

Lâm Duyên Triều tiến nhập Minh Luân Đường, đã có hơn mười người trong thôn thiếu niên an tọa, Lâm Duyên Triều liếc mắt nhìn lại đều là chính mình năm đó cùng trường. Mọi người đã biết được Lâm Duyên Triều bị răn dạy một chuyện, có vài tên thiếu niên đều là nhìn có chút hả hê.

Một người vẫn còn lời nói lạnh nhạt nói "Liền thúc tu đều cấp không dậy nổi, vẫn còn bên trên cái gì học."

"Việc sư trưởng quý hồ lễ vậy, vô lễ người, vậy xứng đọc được thánh hiền thư?"

"Đến lượt ta là tiên sinh, sớm đuổi hắn ra trường xã."

Lâm Duyên Triều phảng phất không có nghe đến mấy cái này lời nói, đi tới tới hậu một loạt để trống bản vị bên trên, một cái dùng cũ mộc hộp lại thành án thư, không có ghé dựa, trực tiếp ngồi trên chiếu.

Một bên Hầu Trung Thư tiếp cận qua đây hỏi: "Làm sao tiên sinh có thể có trách cứ ngươi?"

"Có."

"Ngày đồng ý ngươi tới Trung thu cho ... nữa thúc tu?"

"Hình như là, lại hình như không là."

"Hắn nói này mấy ngày khảo giáo ta học nghiệp, nếu là không được, tự gấp ta về nhà."

"Thăm, đây là cấp cho người tiểu hải mặc. Đây hơn mười nhật tiền sinh dạy 《 ấu học quỳnh lâm 》."

"Nói như thế nào?"

"Đây quyển sách ta đọc được đầu đầu lớn, mất gần một tháng, mới đọc thuộc lòng được không sai biệt lắm, hiện tại không sai biệt lắm đã quên phân nửa. Hẳn mới cho người này ngày thời gian, định là muốn cả người."

Không lâu sau tiếng bước chân theo ngoại truyện tới, giảng đường nhất thời một mảnh vắng vẻ, sở hữu học sinh đều khôi phục ngồi nghiêm chỉnh hình dạng.

Lâm Thành Nghĩa cảm thốt đi tới mỗi tên học đồng trước mặt, học đồng môn đều là chờ đợi lo lắng, liền Lâm Duyên Triều vậy cảm thụ được này bầu không khí, nho gia thiên địa quân thân sư, ngoại trừ trời xanh đại địa, hoàng đế, trong nhà trường bối bên ngoài, tối thân chính là sư. Lúc này tuyệt đối duy sư duy bên trên, học đồng đứng lão sư muốn vô điều kiện vâng theo.

Lâm Thành Nghĩa kiểm tra cái bàn, bút nghiên mực, đồ rửa bút, mặc định, thư tịch là không bãi phóng chỉnh tề. Nếu có hỗn độn nghiêng tự gấp răn dạy, hoặc là một trận thướt. Ba gã học sinh bị răn dạy về sau, thấy học đồng môn không dám có nửa nửa phản bướng bình giải đãi, Lâm Thành Nghĩa lúc này mới khẽ gật đầu, bắt đầu dạy học, đầu tiên giáo được là 《 Mông Đồng Huấn 》.

Tại trường xã bên trong, Lâm Thành Nghĩa vậy căn cứ học sinh tiến độ không giống, tùy theo tài năng tới đâu mà dạy. Mới vừa vào học tự đọc 《 Mông Đồng Huấn 》，《 Tiểu Học 》，nhập học một năm đọc, tam, bách, thiên, thiên, chính là 《 Tam Tự kinh 》，《 Bách Gia Tính 》，《 Thiên Tự Văn 》，《 Thiên Gia Thi 》.

Mới vừa vào học đồng học giống nhau ngồi ở bên trái một tổ, mặt bắc mà ngồi, mà thôi có nhất định căn cơ đồng học giống nhau ngồi ở phía bên phải một tổ, mặt nam mà ngồi.

Giảng thư bắt đầu, Lâm Thành Nghĩa tọa phía bắc diện nam, trước giáo tân sinh 《 Mông Đồng Huấn 》，《 Tiểu Học 》，mà có cơ sở học sinh còn lại là đưa lưng về phía Lâm Thành Nghĩa ôn thư. Dạy nửa canh giờ, Lâm Thành Nghĩa bắt đầu bài giảng tam, bách, thiên, thiên, khác phân nửa học sinh xoay người lại, mà lúc trước học sinh quay đầu đi diện bích ôn thư.

Nghe mực nước vị, nhìn treo với tường ở giữa bảng ghi chép tạm thời chữ, tay vỗ về thô ráp mặt bàn, đặt mình trong hoàn cảnh này, Lâm Duyên Triều không tự chủ được sinh ra háo hức đọc sách ý niệm trong đầu.

Thừa được tân sinh đọc 《 Mông Đồng Huấn 》 lúc, Lâm Duyên Triều đầu tiên là theo bên cạnh cầm một quyển sách tới, mở ra trang tên sách bên trên phòng một giấy, bên trong là rậm rạp mép đen chữ. Đây quyển sách đúng là học vỡ lòng chuẩn bị Thiên Tự Văn, phía dưới có vẫn còn gian lược giải thích, bài khóa bên trong sớm bị người dùng ngắt câu được rồi, lạ chữ bên trong vẫn còn chú thích phiên âm.

Này sách giáo khoa chính là trường xã sở hữu, học sinh đọc xong dùng hết, là muốn vẫn còn trở lại. Về phần bên trong chú thích, không biết là thượng nhất nhậm vị ấy học trưởng viết, tự thể đoạn chính, vừa nhìn đã biết là cái cẩn thận người. Như vậy thư đọc tới, tự nhiên là làm ít công to.

Lâm Duyên Triều háng hái bưng bưng địa bắt đầu đọc thầm lên, đợi Lâm Thành Nghĩa bắt đầu giảng Thiên Tự Văn lúc, hẳn đã từ đầu tới đuôi, nhận thức chăm chú thực sự đọc một lần.

"Điều dân phạt tội, chu phát ân thang. Niệm!"

"Điều dân phạt tội, chu phát ân thang."

"Tọa triều văn đạo, thù cùng bình chương. Niệm!"

"Tọa triều văn đạo, thù cùng bình chương."

"Ái dục lê thủ, thần phục nhưng khương. Niệm!"

"Ái dục lê thủ, thần phục nhưng khương."

Lâm Thành Nghĩa đầu tiên là dạy học trẻ nhỏ mỗi đoạn theo văn phân đọc, tới hậu lại cả hợp cả thiên văn chương đọc hết.

Lâm Thành Nghĩa ở trên mặt niệm một câu, phía dưới học sinh rung đùi đắc ý theo sát một câu. Không nói trung tâm tư tưởng, đoạn đại ý, chỉ câu cùng đọc đúng văn, này là cổ nhân đọc sách trăm lần, nó nghĩa tự thấy đọc sách phương pháp. Lâm Duyên Triều vậy theo Lâm Thành Nghĩa mỗi chữ mỗi câu niệm đứng lên, dựa vào hẳn hơn người trí nhớ, hai lần rất mau tự nhớ đại khái.

Đệ tam lần lúc, Lâm Thành Nghĩa để học sinh đem thư buông, vác hai tay, đương đường mặc tụng.

Đây là năng lực cao thấp hiển hiện, học đồng bên trong đại bộ phận đều tại học thật giả lẫn lộn cổ sự, theo người khác học thuộc lòng, chỉ có số ít mấy cái đã học quá Thiên Tự Văn học đồng, tại này đầu lĩnh vác. Mà Lâm Duyên Triều không theo đại lưu, chỉ bằng được ký ức, tự cố vác, từng câu từng chữ, dĩ nhiên đem một thiên Thiên Tự Văn lưng được xuống tới.

Chỉ đọc ba lần, đã đem cả thiên Thiên Tự Văn lưng xuống tới, nói ra quả thực không có người tin tưởng, liền Lâm Duyên Triều chính mình cũng hiểu

được không là thực sự.

Lâm Duyên Triều cảm giác được Lâm Thành Nghĩa quay đầu xem chính mình liếc mắt, trong ánh mắt hơi hơi lộ ra vô cùng kinh ngạc thần sắc.

Lâm Duyên Triều mình bạch học vô chừng mực, quyết không được bởi trí nhớ kinh người, tự kiêu ngạo tự mãn, mặc dù tới rồi xuôi ngược khả tụng nông nổi, cũng không tính chân chính nắm giữ văn chương tinh túy.

Sở dĩ Lâm Duyên Triều ánh mắt chuyên chú, niệm được chăm chú không gì sánh được.

Thiên lý hành trình, tích với nửa bước.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Học thuộc lòng.

Lâm Duyên Triều hiện tại sở đọc 《Thiên Tự Văn》, văn chương một nghìn cái chữ không một lặp lại, có người nói tác giả Chu Hưng Tự đương sơ một đêm trong lúc đó thành 《Thiên Tự Văn》, sau đó tóc mai bạc trắng. Thiên Tự Văn sở dĩ bị dùng để vỡ lòng, bởi vì mong đồng học hoàn thành cả thiên Thiên Tự Văn, vậy tựu ý nghĩa nhận thức một nghìn cái chữ.

Cả bài thơ theo thiên địa huyền vàng, vũ trụ hồng hoang vì bắt đầu, dùng bốn chữ một câu, cách câu một vần. Niệm tụng đứng lên, oang oang đọc thuộc lòng, chút nào không cảm thấy cật lực. Đồng thời này văn chương một mạch tương thừa, tầng tầng đầy mạnh, toàn bộ quán thông, ăn khớp lưu loát cũng không là dùng văn tự rườm rà chấp vá lên văn chương.

Như vậy tựu mà thôi, cả thiên Thiên Tự Văn đọc tới, cũng là màu sắc đẹp đẽ văn hoa, văn từ hoa lệ, đồng thời câu câu dẫn kinh, chữ chữ dùng điển.

Buổi sáng sớm học rất mau quá khứ, kỳ thực niệm ba lần về sau, Lâm Duyên Triều đã đem Thiên Tự Văn thuộc nằm lòng.

Tại tới hậu Lâm Thành Nghĩa thanh thanh cổ họng nói "Hôm nay sở giáo Thiên Tự Văn, theo thiên địa huyền hoàng cho tới lại cập vạn phương mới thôi, nói được là thiên địa mở, ba sự kiện lớn, cái thứ thân phát cho tới hào tước tự mi, nói được là vì người tự xét lại, ngày mai nhập học chưa đủ một năm đệ tử, muốn lưng tới lại cập vạn phương mới thôi, mà còn lại đệ tử, lưng tới hào tước tự mi, ta muốn khảo hạch, nếu là không đạt, giống nhau đánh hai mươi xích."

"Là, tiên sinh." Chúng học đồng nhìn Lâm Thành Nghĩa trên tay thước cùng nhau đáp.

"Lui đường a!" Dứt lời Lâm Thành Nghĩa mới vừa rồi ly khai, lớp học bên trên cùng trường môn trong lúc đó là một mảnh tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Một tên học đồng nói "Thăm, thăm, lưng đến hào tước tự mi muốn một trăm linh hai câu, này là nhiều ít chữ a!"

"Tính không được, ta cử chương học được không tốt."

"Đại khái năm sáu trăm chữ a, này xong, xong!"

Lâm Duyên Triều nghe xong không khỏi nhở tào, cổ nhân tính nhảm năng lực, một trăm linh hai nhân với bốn cũng không sẽ biết tính sao?

"Các ngươi hoàn hảo, chúng ta những người này, muốn lưng đến lại cập vạn phương, đêm nay không muốn nghỉ ngủ."

"Ta là vô đã sút chẳng sợ mệt, dù sao cha ta cũng không mong ta đọc sách ra thành tựu gì, chỉ là nhận thức mấy chữ mà thôi."

"Thế nhưng lưng không xong, ngày mai tiên sinh thi thử, quờ trách không nói, còn muốn ăn thước."

"Muốn ta mệnh, ta cũng không nghĩ chịu đòn."

"Này thành thật học thuộc lòng a, có thể lưng nhiều ít là nhiều ít, tối đa ăn ít vài cái thước."

Một bên Hào Trung Thư nhìn Thiên Tự Văn cũng là cúi đầu thờ dài tốt một trận từ, đứng Lâm Duyên Triều nói "Duyên Triều, ngươi lưng cho hết sao? Tiên sinh khẳng định là hạ bộ, cố ý khó như vậy, ngày mai người khác nếu như lưng không ra, bắt quá là đánh thước, ngươi nếu là lưng không ra, sẽ trực

xuất học đường."

Ta có thể nói ta đọc ba lần, đã đem cả thiên Thiên Tự Văn đều đã lung hạ? Lâm Duyên Triều cũng sợ chính mình nói được quá kinh thế hãi tục, phòng chừng Hầu Trung Thư bọn họ cũng sẽ không tin tưởng, chỉ có thể khó xử địa đạo: "Còn tốt a!"

"Chính người cẩn thận." Hầu Trung Thư lời nói thăm thía địa báo cho Lâm Duyên Triều.

Hồng Đường trường xã mỗi tháng mồng một và ngày rằm nhật nghỉ ngơi một ngày, còn lại hai mươi tám ngày đều phải đi học, mỗi ngày đến trường bên trong phân sớm học, trung học, muộn học. Sớm học về sau học sinh lui mà ăn, ăn xong cơm trưa về sau, sẽ trở về đọc sách. Như vậy học tập cường độ, hầu như theo kịp cấp ba học sinh.

Lâm Duyên Triều cùng Hầu Trung Thư đóng sách lại, vừa nói vừa đi cùng nhau đi trù phòng.

Tốt trường xã đều có chuyên môn căn tin cung học sinh ăn, vẫn còn mướn trai phu, thiện phu sung làm tạp lao dịch. Được Hồng Đường trường xã quy mô nhỏ, làm lên cũng tinh giản, trường xã bên trong ngoại trừ thực sư bên ngoài, chỉ có một tên lão thiện phu, chỉ thay học đồng nấu hết cơm trưa đã đi.

Mà Lâm Duyên Triều, Hầu Trung Thư hai người, phó không dậy nổi hỏa thực phí, chỉ tốt để một ít củi lửa tiền, chính mình nấu ăn.

"Này thực sự là điều kiện gian khổ a!" Lâm Duyên Triều không khỏi cảm khái.

Lâm Duyên Triều cùng Hầu Trung Thư đến tại trù phòng, cảm chính mình mang đến cơm canh, nhóm lửa làm cơm. Trước đây cũng không phải chưa đựng tới quá, thời gian chưa đủ, cơm chưa nấu chín, hai người chỉ có thể ngồi chờ.

Mà trù phòng bên cạnh căn tin bên trong, trường xã cái khác học đồng chính vừa ăn vừa nói chuyện, cơm nước hương vị là xa xa tự truyện tiến đến. Lâm Duyên Triều Hầu Trung Thư hai người, trong bụng là sùng sục sùng sục vang lên.

Khó khăn nấu xong cơm, mà bản địa con em không sai biệt lắm cũng là ăn xong rồi, bắt đầu rửa chén. Bọn họ đều là tự cùng một chỗ hình thành một cái cái vòng nhỏ hẹp. Lâm Duyên Triều, Hầu Trung Thư là trường xã bên trong duy nhất hai cái cũng không phải là họ Trương học đồng, tự nhiên bị bài xích tại đây cái vòng tròn bên ngoài, hai bên phân biệt rõ ràng.

"Lâm Duyên Triều, Hầu Trung Thư, đội lát nữa đừng quên quét rác!" Một tên gọi là Trương Quy Hạ học đồng đạo.

"Bên trên một lần mới là chúng ta, vì sao hôm nay lại là chúng ta?"

"Nói là các người tự là các người, nếu là không muốn, có các người tốt nhìn." Trương Quy Hạ bỏ rơi những lời này, tự cùng vài tên cùng trường nói chuyện đi.

"Tiểu nhân!"

Lâm Duyên Triều biết dĩ vãng chính mình cùng Hầu Trung Thư thường thường bị khi dễ. Hầu Trung Thư có mấy lần còn bị nhục nhã quá.

"Tính toán, nhấn nhất thời khí tức." Lâm Duyên Triều thoải mái Hầu Trung Thư.

"Chờ ngày đó ta phải học chính lão gia thường thức, trở nên nổi bật, bọn họ đứng ta sẽ tất cung tất kính." Hầu Trung Thư lại tại đồng dục.

"Người vẫn còn trước đem Thiên Tự Văn tụng được rõ ràng hơn nữa a! Còn muốn trước quét rác vẩy nước." Lâm Duyên Triều hảo tâm địa đá kích Hầu Trung Thư bên dưới.

"Mẹ ơi, điều này sao tới kịp."

Mà Hầu Trung Thư nhớ tới bài khoá đọc thuộc lòng, trên mặt hiện lên ra một bối bi sắc, lập tức ngậm lớn bái cơm.

"Không bằng ta chính mình trước quét rác, người về trước đi học thuộc lòng, vạn nhất bị tiên sinh đánh lòng bàn tay được không dễ nhìn."

"Như vậy sao được, bỏ lại người một người. Ta thể nhưng giảng nghĩa khí đàn ông."

Nói xong hai người từng người cười ha ha, Lâm Duyên Triều cũng là ngậm lớn bái dậy cơm tới.

Hai người tại vẩy nước quét rác, bận bịu một hồi, ngày mai buổi sáng sớm học trước, này còn muốn lại quét trước một lần. Trở lại Minh Luân Đường Hầu Trung Thư lập tức nâng lên thư, cả tiếng cả tiếng địa lung dậy Thiên Tự Văn tới, thật sự là giành giật từng giây, nắm chặt thời gian.

Không chỉ có là Hầu Trung Thư một người, lớp học nội cái khác học đồng cũng là, ông ông học thuộc lòng thanh âm liên tiếp, đều là Thiên Tự Văn câu.

Bởi vì sớm học Lâm Thành Nghĩa đã định ra học thuộc lòng, ngộ học hẳn là sẽ không sẽ dạy, rồi lại giao cho học sinh học thuộc lòng. Dĩ vãng ngộ học, việc học không trọng lúc, Lâm Thành Nghĩa đều sẽ giáo học đồng đọc diễn cảm 《Kinh Thi》, tập lễ, đơn giản rõ ràng giảng một ít lục thư chín đêm, có đôi khi còn có thể mang học đồng đến trường bán tập bản.

Lâm Duyên Triều ngồi ở bàn vị bên trên, trước đem Thiên Tự Văn sách vở mở, chính mình lặng lẽ lung một phen, lại đối chiếu bài khoá chút nào không

có làm. Lâm Duyên Triều thầm nghĩ tự tính ngày mai Lâm Thành Nghĩa khảo chính mình toàn bộ văn đọc thuộc lòng cũng là không sợ.

Lâm Duyên Triều nhớ tới chính mình chữ vẫn còn viết rất sai, Vì vậy trước theo Hầu Trung Thư này mượn tới Nhan Cẩn lễ bia bản đập, lại đi tả trai này khô khề tới một đại xếp rom rạ giấy.

Này rom rạ giấy, giấy chất thô ráp, dùng liền nhau tới ấn tới thấp kém thư cũng không xứng, bách tính nhưng thật ra thường cầm đảm đương kinh nguyệt giấy, giấy bồi sử dụng. Đối với bản hàn người đọc sách mà nói, chỗ nào có thể mua tốt trang giấy luyện chữ. Tự tính tới tiện nghi một xấp giấy làm bằng tre trúc, cũng muốn hai mươi văn, Lâm Duyên Triều thế nhưng sẽ không đơn giản dùng để, chỉ dùng tốt rom rạ giấy.

Này rom rạ giấy mặc dù miễn cưỡng được dùng để luyện chữ, nhưng dễ bị loang mực. Bất quá này không là điều kiện sai sao? Rom rạ giấy công nghệ giản đơn, lấy tài liệu giản tiện, không muốn bên trên chợ hoặc đi người bán hàng rong này mua, người trong thôn gia đều có thể sản xuất, tới trọng yếu là tiện nghi.

Lâm Duyên Triều cầm lấy trên bàn nửa đoạn tàn mực, tại nửa cũ nghiền mực bên trên thêm một chút nước, bắt đầu nghiền nát. Khinh nghiền mực, trọng liếm bút, nghiền mực khinh, như vậy mực nước mới có thể mịn. Đợi mực tan ra, nhấc tới bút tới, theo bút quán bên trong khiêu lưỡng căn đoạn lông, trám mực tập viết theo mẫu chữ.

Theo được 《 dạy con lương quy 》 thảo luận, tâm chính lại bút chính, bút bất chính lại biết nó tâm bất chính. Điểm ấy Lâm Duyên Triều tràn đầy thể hội, nếu là viết chữ lúc tâm tình bình tĩnh đạm nhiên, viết ra chữ cũng có một cỗ chính khí, vậy là có thể càng phát ra có thể viết ra bản thân hoà mãn chữ tới.

Sở dĩ học thư pháp người, thích nhất ở trong nhà dán tâm tĩnh hai chữ, bởi vì học thư có thể tĩnh tâm dưỡng thân. Đương nhiên muốn viết tốt chữ, tới trọng yếu vẫn còn hạ khổ công phu, tứ đại gia bên trong Triệu Mạnh Phủ truyền rằng một ngày viết vạn chữ.

Lâm Duyên Triều một bút một hoa tập viết theo mẫu chữ bên trong, vẫn viết một cái canh giờ nhiều, đến chính mình cảm thấy có điểm tiến bộ, lúc này mới hoà mãn địa gạt đầu, đem bút đặt nhập đồ rửa bút bên trong, ngẩng đầu thấy tả hữu cùng trường vẫn là tại sầu mi khổ kiếm địa tại lưng Thiên Tự Văn.

Mà Hầu Trung Thư từ lâu là một tay nắm sách giáo khoa, về mặt dán tại khóa trên bàn ngủ say, này cũng chỉ so với không chịu cầu tiến tốt như vậy một điểm.

Lâm Duyên Triều lắc đầu, một cước đá vào Hầu Trung Thư bàn bên trên. Hầu Trung Thư cả kinh, một thay đổi sắc mặt bên trên nước bọt, kinh hoàng địa đạo: "Tiên sinh tới sao? Tiên sinh tới sao?"

Lâm Duyên Triều ở bên nói "Người ban ngày ngủ vậy tự mà thôi, vẫn còn nắm nước bọt bôi tại thư bên trên, thật là."

Hầu Trung Thư đã tỉnh lại, hắc hắc địa nở nụ cười hai tiếng, đi ra ngoài cầm nước ngang ngược nắm kiểm, lại trở về đọc sách.

Lâm Duyên Triều bắt đầu bỏ chính mình khát nợ hạ việc học, Hầu Trung Thư nói chính mình sinh bệnh này mấy ngày, Lâm Thành Nghĩa dạy 《 Ấu Học quỳnh lâm 》. Chính cái gọi là đọc Tăng Nghiễm biết nói chuyện, đọc Ấu Học sẽ biết đọc sách. Xem 《 Ấu Học quỳnh lâm 》 về sau, lại đọc cái khác thư, rất nhiều điển cổ tự nhiên mà vậy, tự thông hiểu.

Đây đều là học vỡ lòng đặt nền móng sách, cổ đại học đồng thiết yếu. Lâm Duyên Triều lập tức đem thư ôm lấy, cả tiếng đọc lên.

Ngày kế sớm học, không ít học đồng còn đang vò đầu bút tai, quay Thiên Tự Văn bài khoá cần nhằn địa vác. Mà có chút học đồng từ lâu là học thuộc lòng, nhất phó tính trước kỹ càng hình dạng.

Mọi người đọc sách chỉ té, Lâm Duyên Triều đem đình viện quét rác hoàn tất, đem chổi trúc, sọt trúc đặt tốt về sau, trở lại chỗ ngồi bên trên.

Hắn vừa đọc vừa hiểu sách, đem 《 Ấu Học quỳnh lâm 》 khép lại. Tự tính hắn trí nhớ kinh người, tha khêu đèn đánh đêm khổ đọc hạ, cuối cùng cũng đem toàn bộ thư bốn quyển lưng lưng quyển, cho ... nửa hắn một đêm là có thể lưng hết. Này học thuộc lòng trình độ tương đương kinh người, phải biết rằng một quyển Ấu Học quỳnh lâm so với luận ngữ còn dày hơn vài phần.

Không lâu sau Lâm Thành Nghĩa đi vào học đường, nhìn lướt qua lập tức nói "Tiếp qua nửa tháng, đốc học đại lão gia buông xuống trường xã, chính đón học nghiệp, đại gia theo hôm nay dậy, không được chậm trễ, cần gia tăng học bài mới là."

Lâm Thành Nghĩa lời vừa nói ra, học đồng môn lộ vẻ ô lên một mảnh. Quá khứ đốc học án lâm các nơi, nó chức trách ngoại trừ chinh đồn địa phương phong cách học tập bên ngoài, vẫn còn tiến hành quan phong, yết miếu, phóng cáo, tuế khảo, khoa khảo. Trong đó xuống nông thôn đến trường xã chinh đồn học nghiệp, tự thuộc về quan phong.

Chỉ là Lâm Duyên Triều chưa ngờ tới Hồng Đường trường xã như thế không quan trọng trường học, dĩ nhiên cũng sẽ để học chính đích thân tới, quả thực còn bị Hầu Trung Thư một ngữ nói đúng. Dựa vào đời trước công tác kinh nghiệm, Lâm Duyên Triều minh bạch này lĩnh đạo hạ cơ tầng thị sát, có người là nôm nốp lo sợ, có người nhưng cảm thấy là trở nên nổi bật, thẳng chức rất nhanh cơ hội.

Lâm Duyên Triều nhìn lại tốt mấy cái học đồng, lúc này đều ánh mắt phát sinh dị quang, thần sắc bên trên lộ ra kích động khẩn trương tới.

Phanh! Lâm Thành Nghĩa cảm thức vỡ nói "Theo hôm nay dậy, ta sẽ càng nghiêm khắc yêu cầu các người, hiện tại đem sách vỡ đều thu bắt đầu, hôm nay viết chính tả Thiên Tự Văn!"

Toàn bộ học đồng một mảnh ô lên, Lâm Thành Nghĩa này là không dựa theo bộ sách võ thuật ra bài. Hôm qua chỉ nói học thuộc lòng, mà viết chính tả có thể sánh bằng học thuộc lòng khó khăn không là một tầng thứ a.

Chúng học đồng về mặt đau khổ chỉ có thể bài khoá đều nộp lên, trở lại bàn vị bên trên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bị đe dọa.

Học đường bên trên, sần sật trở mình giấy âm hưởng thành một mảnh.

Ngoài cửa sổ cây đa lớn, thoáng chặn mặt trời, rốt cục có thể dùng ánh dương quang không hề như vậy chói mắt.

Lâm Duyên Triều phô khai một trương giấy trúc, một góc dùng đá cuội trấn trụ, nắm nước ngã vào nghiền mực. Một bên cùng trường môn không ít cau mày, thập phần khẩn trương, thỉnh thoảng ngẩng đầu lau mồ hôi.

Mãi tốt mực, Lâm Duyên Triều chọn chi viết tiểu khai bút lông cừu bút, dính mực điểm điểm, lại với giấy bên trên vận dụng ngòi bút. Lâm Duyên Triều thư pháp vẫn là không được tốt lắm, này không có biện pháp còn phải dựa vào thời gian tích lũy, nhưng mà viết chính tả lại không nhìn thư pháp. Lâm Duyên Triều mưu cầu trước đem chữ viết được tinh tế chính là.

Theo thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang bắt đầu, Lâm Duyên Triều huy bút xoát xoát địa viết xuống tới, chỉ gặp phải có chữ là giản thể cùng phồn thể không giống lúc mới dừng lại bên dưới, tại trong trí nhớ tương đối về sau, tuyển trạch phồn thể phương pháp sáng tác viết ra. Cả thiên viết tới mặc dù không là hành văn liền mạch lưu loát, nhưng là là không chậm.

Nắm bút mất vào đồ rửa bút về sau, Lâm Duyên Triều tả hữu bên cạnh cố phát hiện cùng trường môn đều còn đang vò đầu bứt tai viết chính tả, chính mình đứng là người thứ nhất viết xong.

Lâm Duyên Triều không có suy nghĩ nhiều, đem vết mực thổi khô, đem trang giấy một quyển, lập tức đứng dậy bước đi hướng Lâm Thành Nghĩa. Không cần nhìn, chỉ nghe thấy một bên giấy trang thay đổi sần sật thanh âm, vậy có thể cảm thấy cùng trường môn kinh ngạc.

Lâm Duyên Triều nghiêng quét liếc mắt, thăm nghĩ họ khác đệ tử lại làm sao, ta chính là muốn lực áp các người, đồ trạng nguyên. Thi cử đường, chính là thiên quân vạn mã chen câu độc mộc, người không nắm người chen xuống phía dưới, chỉ có thể chờ người khác chen người xuống phía dưới. Ta không chỉ có muốn quá cầu độc mộc, còn muốn đi ở người thứ nhất, đây là ta công danh chi đạo.

Nghĩ vậy một ít, Lâm Duyên Triều ý niệm trong đầu không gì sánh được hiểu rõ.

"Viết chính tả xong?" Lâm Thành Nghĩa nghi hoặc địa nhìn Lâm Duyên Triều liếc mắt đạo.

"Là, tiên sinh." Lâm Duyên Triều cử chỉ tất cung tất kính, chọn không ra một tia mao bệnh.

Lâm Thành Nghĩa có chút không tin, bản được một trương kiểm, mở ra Lâm Duyên Triều bài thi với giảng án bên trên, bút son hơi nâng, dùng với giấy bên trên.

Sau một lúc lâu về sau, Lâm Thành Nghĩa nhưng lại không có chỗ hạ bút, hoạt động bên dưới cổ tay, hần ngẩng đầu nhìn Lâm Duyên Triều liếc mắt, lại cúi đầu nhìn quyển.

Tối hậu Lâm Thành Nghĩa buông bút son, nhìn chăm chú đứng Lâm Duyên Triều nói "Văn cũng được, nhưng người này chữ muốn khổ luyện, bằng không tương lai huyện thí lúc, huyện tôn lão gia nhìn người này chữ, tự tính văn chương làm được lại sắc màu rực rỡ, cũng là không lấy!"

"Là, tiên sinh, học sinh thụ giáo."

"Thường ngày luyện được là cái gì kiểu chữ?"

"Là Nhan Cần lễ bia."

"Ân, Nhan Cần lễ bia được nhan công Khải thư tinh túy, nhưng sơ học không đối, không bằng đa bảo tháp bi, nhưng là cũng không phải là không được. Theo hôm nay bắt đầu dụng công, cũng là không muộn, người mỗi ngày cần luyện mười tờ, giao cho ta nhìn, không được có một ngày lười biếng."

"Là, tiên sinh."

"Người vận dụng ngòi bút chấp bút cho ta nhìn bên dưới."

"Là."

Lâm Duyên Triều theo Lâm Thành Nghĩa này lấy ra bút tời, Lâm Thành Nghĩa lắc đầu nói "Này không đúng, cổ tay phóng bình, quân muốn thẳng. Chấp bút cao tới đầu ba phần. Người nhớ kỹ, học thư có thứ tự, cần phải trước có thể chấp bút."

Lâm Thành Nghĩa lại tự mình chấp bút cấp Lâm Duyên Triều làm mẫu bên dưới, Lâm Duyên Triều chiếu Lâm Thành Nghĩa giáo phương pháp, đề bút cầm bút.

"Duyên Triều liền thúc tu cũng không có giao nộp, tiên sinh thế nào vẫn còn đứng hần mắt xanh có gia, chỉ điểm một phen."

"Các người lúc nào, xem qua tiên sinh về mặt ôn hoà cùng một tên đệ tử nói như vậy."

"Này người có điểm số phận, Quy Hạ ca, xem ra người trường xã đầu tên khó giữ được."

"Chê cười, đồ nhà quê người cũng có thể đạn đạt được tác phẩm nghệ thuật xuất sắc? Hẳn dĩ vãng công khóa thế nào, chúng ta cũng không phải không biết, quá mấy ngày, tiên sinh nhìn hần học nghiệp không tốt, cần phải sẽ biết đuổi hần ra trường xã. Các người chờ ngày mai hần lại không được."

Lâm Duyên Triều đem những lời này nghe vào lỗ tai, trở lại trước bàn. Hần nghiêng nhìn thoáng qua, này Trương Quy Hạ cũng là nhìn chăm chăm chính mình. Lâm Duyên Triều trong lòng biết này Trương Quy Hạ giống như cùng chính mình cùng tuổi, so với hần sớm nhập trường xã một năm, học nghiệp không sai, vì coi là trường xã bên trong có khả năng nhất tiên học người.

Lâm Duyên Triều không khỏi nhớ tới quá khứ đọc sách lúc, lớp bên trong đệ nhất tên cùng đệ nhị tên đều là đối với đầu, thế nhưng đếm ngược đệ nhất cùng đếm ngược đệ nhị đều là bằng hữu.

Vừa vận ngồi xuống, chợt thấy một bên Hầu Trung Thư tễ mi lộng nhãn.

"Duyên Triều, ái dụng lê thủ hạ một câu là cái gì?" Hầu Trung Thư mặt đỏ lên, thấp giọng hỏi đạo.

Lâm Duyên Triều rất chưa nghĩa khí quay đầu đi chỗ khác, làm bộ không có nghe thấy.

"Xong thấy chết mà không cứu được, ta thảm." Hầu Trung Thư phát sinh rên rĩ.

Viết chính tả thành tích không tốt, Lâm Thành Nghĩa chỉ là đem Thiên Tự Văn nhiều dạy một trăm chữ. Một ngày này lui đường, từng học đồng đều là che kín đồ bưng tay nhỏ bé, duy độc Lâm Duyên Triều ngoại lệ.

Ngày thứ hai, Lâm Thành Nghĩa thử lại Thiên Tự Văn viết chính tả, Lâm Duyên Triều lại là đương đương người thứ nhất nộp bài thi. Lâm Thành Nghĩa đứng là lần đầu tiên địa khen hay một câu, tán hần gần đây học nghiệp rất có tiến bộ.

Lâm Duyên Triều vinh nhục không sợ hãi, xuống đài lúc, nhưng thấy Trương Quy Hạ mấy người thần sắc bất thiện.

Sớm học lui đường về sau, học đồng môn tốp năm tốp ba đi tới căn tin.

Lâm Duyên Triều cùng Hầu Trung Thư, đem hôm qua trong nồi còn lại cơm khô lấy hai đại đồng trang về sau ngay nhà bếp vừa ăn lên. Hầu Trung Thư hôm nay Thiên Tự Văn chỉ sai rồi ba chỗ, bị Lâm Thành Nghĩa phạt mười hạ thước, so với dậy dĩ vãng mà nói đã rất lớn tiến bộ.

Hầu Trung Thư tâm tình tốt, đúng Lâm Duyên Triều nói "Tôi ném thử thứ tốt."

Nói Hầu Trung Thư xuất ra một cái bình gốm nói "Này là mới mẻ mắm cáy, ta nướng cho ta làm được, tới ném thử."

Nói xong Hầu Trung Thư mở bình gốm, nhưng thấy bên trong đều là sinh tiểu con cáy ngâm hồng bã rượu bên trong. Lâm Duyên Triều cảm thấy ác tâm, nhưng cũng biết này là cạnh bên nhân gia trên bàn chi trân. Này mắm cáy là dùng bãi sông bên trên bắt được tiểu con cáy, hơn nữa rượu vàng, hèm rượu, muối ăn chờ phụ liệu, dùng nghiền thành tương.

Hầu Trung Thư trực tiếp cầm tới, mắm cáy tới tương sau khi ăn xong, cơm tẻ bên trên hồ được đổ lên sắc bã rượu nước, lại dùng chiếc đũa cầm ướp sống con cáy, lấy bỏ vào miệng bên trong một giảo, rắc rắc vang giòn.

"Tôi a, đừng khách khí."

"Ta thật không là khách khí."

Ngại với mặt mũi Lâm Duyên Triều gấp một chiếc đũa, bỏ vào trong miệng, lúc đầu một cổ con cáy mùi vọt tới, nhưng lập tức bị hồng bã rượu, đường, rượu vị trung hoà về sau, biến thành một loại sinh tiên mỹ vị. Lâm Duyên Triều rầm địa bới một ngụm cơm đi vào, sau đó hai người tự được mắm cáy ăn lên.

Lâm Duyên Triều Hầu Trung Thư hai người nhẹ nhàng vui vẻ ăn một bữa, bị một bên trên bàn mấy người mắt lạnh nhìn tại đáy mắt.

Hồng Đường trường xã học bá, Trương Quy Hạ hừ một tiếng. Ban ngày viết chính tả Thiên Tự Văn, Hồng Đường trường xã bên trong ngoại trừ Lâm Duyên Triều bên ngoài, không có một người trả lời, coi như là học được tốt nhất Trương Quy Hạ, cũng là sai lầm một chỗ, bị Lâm Thành Nghĩa đánh bên dưới thước.

Một bên một tên gọi Trương Hào Viễn học đồng nói "Quy Hạ ca, này hai cái quê người người, không coi ai ra gì, người vậy nhằn được xuống phía dưới sao?"

"Thâm son cùng cốc tới, khó tránh khỏi không biết cấp bậc lễ nghĩa. Chúng ta cũng không thể cùng bọn họ không chấp nhận."

Lúc này một người học đồng mở miệng nói "Thế nhưng Quy Hạ ca, nếu là do hấn đánh người trường xã đầu tên địa vị, đến lúc đó đại tông sư tới trường xã, lại thường thức hấn, tự quạ đen biến phượng hoàng."

"Hấn vậy xứng?" Trương Quy Hạ khẽ cười nói.

"Mặc kệ nói như thế nào, không biết cấp bậc lễ nghĩa sẽ giáo, bằng không bọn họ còn không biết này trường xã là họ Trương, việc này không cần người xuất đầu, ta vội tới người xa gần."

Nói xong Trương Hào Viễn tự đứng dậy, cố ý đứng tả hữu học đồng nói "Chư vị cùng trường, hôm nay nhà của ta bên trong mang hộ tới một điểm thịt khô, đại gia tới thưởng cái mới mẻ!"

Lâm Duyên Triều nhìn lại, biết được này học đồng gọi Trương Hào Viễn, vẫn cùng chính mình, Hầu Trung Thư thập phần không đối đầu. Nhưng mà người này là Thanh Hóa Lý lý trưởng nhi tử, tại học đồng bên trong trước sau như một xuất thủ hào phóng, có không ít người bang quyền, dĩ vãng Lâm Duyên Triều, Hầu Trung Thư ừ có có hại, có thể nói là kết thù kết oán đã lâu.

Mân địa gần biển, bình nguyên nhỏ hẹp, không thể đại lượng dự trữ nuôi dưỡng súc vật, vì vậy sản vật nhiều là hải vị tôm cá tươi, ăn thịt rất ít. Người bình thường gia đều chỉ có lễ mừng năm mới ăn tết lúc, tài năng ăn đến một điểm ăn thịt. Chúng học đồng nghe nói có thịt khô phân ăn, đều là cảm lấy chính mình oân, phùng đến Trương Hào Viễn trước mặt, theo dõi hấn thịt lấy lòng địa đạo: "Hào Viễn ca, nhiều cho ta một ít a."

Trương Hào Viễn cũng là nhất nhất kẹ đi, nói đến đây, hấn dừng một chút lại nói: "Cùng trường môn, cũng biết thức tu là có ý tứ, nghe tiên sinh nói, thức tu chính là mười điều thịt khô. Liên thánh nhân giáo dục đệ tử, chính là muốn thức tu, được là chúng ta trường xã bên trong, đã có một người không nộp thức tu, tại này vô liêm sĩ địa nghe giảng bài, tiên sinh nhân hậu không nói cái gì, nhưng ta đợi làm đệ tử nhưng ngồi yên không lý đến. Sở dĩ này thịt khô ai đều có, độc thiếu hấn một phần, bởi vì hấn chưa tư cách ăn."

Tất cả mọi người có thịt ăn, độc thiếu ta một phần, Lâm Duyên Triều ghé mắt nhìn về phía này Trương Hào Viễn. Nhưng thấy hấn khiêu khích địa nhìn về phía chính mình.

Nghe Trương Hào Viễn nói như vậy, tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Duyên Triều, một bên được hấn chỗ tốt học đồng đều là nói "Hào Viễn ca nói được là."

"Người như vậy, còn đang trường xã đọc sách làm gì, sớm điểm chạy về gia đi."

Hầu Trung Thư ở một bên thay Lâm Duyên Triều nói "Trương Hào Viễn, Duyên Triều cũng không phải không nộp thức tu, tiên sinh nói, cho phép Duyên Triều Trung thư về sau cho ... nữa."

Trương Hào Viễn hừ một tiếng nói "Hầu Trung Thư, này việc người không muốn thay người khác xuất đầu. Này khối thịt khô là người, cầm tự không chỉ nói lời nói."

Hầu Trung Thư tại thịt khô cùng Lâm Duyên Triều hữu tình bên trong rất là từ chối một phen, sau đó nhìn thoáng qua trong bát nửa chỉ con cáy, rất trái lương tâm địa đạo: "Ai hiếm lạ người thịt khô, ta ở trong nhà mỗi ngày thịt cá."

"Ha ha, Hầu Trung Thư, nói cái gì mạnh miệng, người nghĩ rằng ta môn không biết nhà người tình huống, đặt ở này trong thôn, mỗi ngày đều có thể ăn thịt, cũng không vượt lên trước ba hộ. Rất không khéo nhà của ta chính là trong đó một hộ." Trương Hào Viễn đầu ngưỡng được cao cao, dưới mắt không còn ai.

"Trung Thư, tính toán, cùng người như vậy không có gì hay tranh." Lâm Duyên Triều một bên khuyên nhủ, tình thế so với người cường, đối phương là lý trưởng nhi tử, chọc đối phương phiền phức không ít, huống chính mình vậy không đáng cùng một cái hài đồng nôn khí.

Hầu Trung Thư nhưng không phục nói "Chê cười, ta mấy ngày trước đây vẫn còn đem ăn không xong thịt khô uy thôn khẩu cái kia cầu, người nhìn có đúng hay không hấn trong miệng này một cái."

Vài tên trương thị học đồng giận dữ, liêu dậy tay áo tới.

Trương Hào Viễn ngăn cản bọn họ nói "Ồ đây đã khởi tới, tiên sinh trước mặt không dễ nhìn, này hai cái tiểu tử có gan, đại gia chờ xem, đến lúc đó các người thụ!"

Trương Hào Viễn phóng lời nói uy hiếp về sau, bước đi, vài tên học đồng vòng vây tại hần phía sau.

"Mẹ nó, đánh tụi đánh. Ta cũng không phải theo tiểu hách đại. Đợi lát nữa người đừng ly ta, đại gia cùng nhau ra vào, tụi tính bên trên WC vậy cùng nhau, đừng rơi xuống đơn, chúng ta huynh đệ lưỡng liên thủ thiên hạ vô địch." Hầu Trung Thư ở một bên đồng đặc.

"Bọn họ nhiều người, muốn hay không kiếm một ít xung tay binh khí." Lâm Duyên Triều chăm chú địa kiến nghị.

"Không cần, vạn nhất bị tiên sinh thấy không dễ làm, đừng sợ, chúng ta Hồng Đường song long trên tay công phu, thế nhưng nhất tuyệt."

Hồng Đường song long a, khẩu trọng? Từ từ lắng? Lâm Duyên Triều chỉ cảm thấy buồn cười, phảng phất vừa ôn lại tan học lúc bị xấu hời từ chặn cửa trường một màn. Khi đó chính mình tâm tình thẳng thắn thỏm, hiện tại chỉ là cảm thấy tốt ngoạn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đuổi ra trường xã.

Hai người xoát hết chén đĩa, chờ đợi lo lắng bên trên hết WC, phản hồi học đường, đừng xem Hầu Trung Thư thổi được đại khí, một đường đều là cẩn thận.

Đi trở về giảng đường, Lâm Duyên Triều vừa nghiêng mắt nhưng thấy bút nghiên mực, thư tịch bị người rơi tại địa, mà bút nghiên mực, giấy vật Lâm Duyên Triều nhận được, đúng là hần. Mà Lâm Duyên Triều bàn học bên cạnh, Trương Hào Viễn cùng vài tên giao hảo họ Trương con em đang nói chuyện thiên nói giỡn, phảng phất đúng này tất cả cũng không có thấy.

Lâm Duyên Triều bất động thanh sắc, đi tới bàn vị bên cạnh khom lưng, đem bút cùng nghiên mực nhất nhất nhặt lên, cán bút sớm đã thành bị giẫm lên chặt đứt, nghiên mực vậy nứt ra một cái đại ngân, còn lại một điểm mực cũng không biết ném đến người nào góc đi.

Lâm Duyên Triều đem sách vở nhặt lên, quét tới bia sách bên trên bụi bặm. Chỉ là mấy trương trang sách bên trên bị người, trọng trọng giẫm lên mấy đá, khiến cho đen thui không ngớt. Mà thư vĩ bên trên thỉnh linh dùng bút ở trên mặt vẽ một chỉ rùa, tại rùa bên cạnh vẫn còn kí tên được Lâm Duyên Triều ba chữ.

Này mấy cái tiểu hời tử, vậy ngoạn được quá lớn a, Lâm Duyên Triều đem thư gác qua án bên trên, ánh mắt quét về phía Trương Hào Viễn.

Hầu Trung Thư thấy này một màn, giận dữ chỉ vào Trương Hào Viễn nói "Có đúng hay không người khiến cho?"

Trương Hào Viễn cảm sĩ được cao cao, nhìn Hầu Trung Thư, Lâm Duyên Triều hai người, đứng dậy hướng Hầu Trung Thư đẩy một bả nói "Liên quan gì tới người, muốn đánh nhau a!"

"Mẹ người!" Hầu Trung Thư múa khởi quyền đầu, lại bị người nắm. Năm Hầu Trung Thư quyền đầu không là người khác, đúng là Lâm Duyên Triều.

Năm sáu cái cùng Trương Hào Viễn giao hảo học đồng xông tới, nhất phó muốn trợ quyền hình dạng.

"Đừng ngăn ta, ta nắm hần đánh cho, mẹ nó đều không nhận biết!" Hầu Trung Thư mắng.

Trương Hào Viễn mắng: "Người Hầu Trung Thư làm gì? Khiến cho cũng không phải người thư, hần ra cái gì đầu."

Lâm Duyên Triều nói "Trung Thư, đừng nóng vội, việc này do ta tới." Nói xong Lâm Duyên Triều trạm tới rồi Hầu Trung Thư trước người, nhìn Trương Hào Viễn.

"Ta muốn người trước chịu nhận lỗi!"

"Người nào con mắt thấy là chúng ta làm, chúng ta cũng là mới vừa vào giảng đường, tụi thấy như vậy, người không muốn oan uổng người tốt." Trương Hào Viễn đắc ý dào dạt đạo.

"Người xin lỗi hay không?"

"Không là ta làm, ta vì sao phải xin lỗi?" Trương Hào Viễn đem trong ngực một thẳng.

"Trung Thư, người đi thỉnh Lâm tiên sinh tới nơi này."

"Hào Viễn ca!" Vài tên học đồng nghe xong Lâm Duyên Triều để Hào Trung Thư tìm Lâm Thành Nghĩa, đều là rút lui có trật tự.

"Sợ cái gì?" Trương Hào Viễn tiến lên một bước, quay Lâm Duyên Triều đạo, "Đi tìm tiên sinh cáo trạng a! Liền thúc tu vậy giao nộp không ra người, tiên sinh sẽ cho người chỗ dựa? Huống cha ta là tổng giáp, tiên sinh cũng muốn bán chúng ta ba phần mặt mũi? Có gan người đi gọi tiên sinh, nhìn hấn mắng ai?"

"Trung Thư, chờ cái gì, còn không nhanh đi." Lâm Duyên Triều chút nào sẽ không để ý tới Trương Hào Viễn uy hiếp.

Hào Trung Thư ứng với một tiếng hướng cửa bên ngoài chạy đi.

Trương Hào Viễn ngón tay chỉ Lâm Duyên Triều nói "Tốt, có gan, người chờ, đến lúc đó nhìn tiên sinh thiên ai, người chuẩn bị theo trường xã cút đi a!"

"Muốn cút đi người là người!" Lâm Duyên Triều nói một câu.

Ngay hai bên giương cung bạt kiếm thời gian, cầm trong tay thước Lâm Thành Nghĩa cùng Hào Trung Thư cùng nhau xuất hiện tại cửa.

"Tiên sinh, Trương Hào Viễn đồ giẫm lên ta sách vở, còn đang phía trên loạn viết loạn họa, bức này bắt kính giấy viết chữ hành vi, thỉnh tiên sinh cho ta trụ trì công đạo."

Lâm Duyên Triều một ngữ quá về sau, để Trương Hào Viễn chờ người phía sau một mảnh thật lạnh, bọn họ lúc này mới nhận thức đến sự tình nghiêm trọng tính. Đồng học trong lúc đó khắc khẩu là việc nhỏ, tựu tính tương hồ ấu đả, Lâm Thành Nghĩa trách phạt cũng sẽ không so với lớp học bên trên học thuộc lòng lưng không được nghiêm trọng.

Nhưng bắt kính giấy viết chữ chính là đại sự, rất nghiêm trọng! Phàm người đọc sách tập viết đệ nhất nhật dậy, tiên sinh đều đã dạy bọn họ cái gì là kính tiếc giấy viết chữ, viết quá chữ giấy cũng không dám tùy ý vứt bỏ, muốn chuyên môn đặt ở tiếc chữ thấp đốt cháy mới được. Người đọc sách đem giẫm bản giấy viết chữ hành vi, so sánh nói xấu không thánh, tội ác rất nặng, tương đương với vì người từ nữ người, bất hiếu thuận phụ mẫu.

Đánh nhau ấu đả sẽ không bị khai trừ ra học đường, nhưng bắt kính giấy viết chữ sẽ biết!

Lâm Thành Nghĩa đem Lâm Duyên Triều sách vở cầm lấy, kiểm soát cái tựu đen xuống tới, này hủy hoại là cái gì, là thánh hiền thư.

Một bên học đồng môn nhìn thấy này một màn đều là cực sợ, trong lòng biết này là chú hạ đại họa.

Lâm Thành Nghĩa cầm lấy sách vở cái trán gân xanh bạo xuất, quát hỏi: "Là ai làm? Cho ta đứng ra."

Trương Hào Viễn đã sợ ba phần, hấn không có ngờ tới Lâm Duyên Triều đem việc này khiến cho như vậy nghiêm trọng, lúc này nếu là tọa thực, cũng không ngừng là đánh thước, sợ dĩ tuyệt đối không thể thừa nhận. Trương Hào Viễn nói "Tiên sinh, không phải chúng ta làm, vừa tiến đến cũng đã là như vậy."

"Tiên sinh trước mặt, người còn dám nói sạo, chẳng lẽ là bút chính mình tại Duyên Triều thư phía trên vẽ chỉ rùa?" Lâm Thành Nghĩa chất vấn đạo.

Thấy Lâm Thành Nghĩa như vậy, Trương Hào Viễn mấy cái đồng đảng đều có điểm lùi bước. Trương Hào Viễn ngạnh được cái cổ nói "Tiên sinh, là như vậy, chúng ta buổi trưa dùng cơm lúc, nhà của ta bên trong chính tốt mang hộ tới một ít thịt khô. Ta nhớ tới tiên sinh thường ngày giáo huấn Tam Tự kinh bên trong, dung bốn tuổi, có thể để lễ điển cổ, không dám độc ăn, sợ dĩ tựu quyết định đem thịt khô phân cho đồng học lúc cùng nhau dùng ăn."

Lâm Thành Nghĩa nghe Trương Hào Viễn nói như vậy gật đầu, sắc mặt thoáng hoãn một ít.

Trương Hào Viễn thấy thoáng hòa nhau thế cực kế tục nói "Thế nhưng thịt khô không nhiều lắm, đồng học môn không thể đều ăn, kết quả Lâm Duyên Triều, Hào Trung Thư hai người không có phần đến, vì vậy bọn họ ghi hận trong lòng. Lâm Duyên Triều có ý đem thư về loạn, mà để Hào Trung Thư tới cáo trạng, nói xấu học sinh."

Nói đến đây, Trương Hào Viễn trên mặt cũng là giả mù sa mưa địa, tích ra mấy khóa nước mắt.

Lâm Thành Nghĩa cũng là nửa tin, nghi hoặc nói "Không hoạn quả mà hoạn không quân, không hoạn bản mà hoạn bất an. Duyên Triều, Trung Thư việc này là như vậy sao?"

Một bên Hào Trung Thư mục trừng khẩu ngốc, này Trương Hào Viễn cư nhiên vô sỉ, tiên sinh trước mặt cũng dám nói sạo, hơn nữa hình như muốn gạt thành công.

Mà Lâm Duyên Triều đứng Trương Hào Viễn thực sự là nhìn với cặp mắt khác xưa, tiểu tử này thực sự là nhân tài a, cư nhiên biết được tìm lão sư cáo trạng thắng bại then chốt, là lão sư đáy lòng đứng ai hảo cảm độ càng nhiều một chút. Dung bốn tuổi, có thể để lễ, liền phân cái thịt đều phải nói có sách, mách có chứng.

Lâm Thành Nghĩa khó có thể làm ra phán đoán, mà học đồng môn cơm nước xong, cũng là lục tục tiến đến, đợi thấy rõ trạng huống về sau. Những ... này học đồng, có chút lập tức bang thân không bang lý, đứng ở Trương Hào Viễn một bên.

Có người nói "Đúng vậy, Hào Viễn ngo ăn thời gian, là có phân chúng ta thịt khô, ta đều ăn tới rồi. Mà Duyên Triều, Trung Thư vậy xác thực chưa phân đến."

"Tiên sinh, Hào Viễn vì người chuyên gia, thế nào sẽ biết cùng Hào Trung Thư không chấp nhận?"

"Định là bọn hán vu cáo, tiên sinh, nắm bọn họ đuổi ra trường xã đi."

Này là bảo đoàn xa lánh ngoại nhân a. Trương Hào Viễn xong cùng trường chỉ trị, sức lực vậy đủ vài phần hướng Lâm Thành Nghĩa nói "Đúng vậy, tiên sinh, ta là bị oan uổng, bọn họ như thế có tâm cơ hãm hại ta, tương lai cũng sẽ hãm hại cái khác cùng trường, người như vậy, học sinh hồ thẹn với cùng bọn chúng đồng học."

"Ta mới hồ thẹn với cùng người đồng học, Trương Hào Viễn người biểu diễn được rồi sao?" Lâm Duyên Triều sát một câu. Trương Hào Viễn cười lạnh một tiếng.

Lâm Thành Nghĩa cũng là khó có thể phán đoán nói "Duyên Triều, Hào Viễn cùng người hai người nói đến độ có đạo lý, người đề ta tin tưởng ả?"

Lâm Duyên Triều đến Lâm Thành Nghĩa trước mặt, vươn tay tới nói "Tiên sinh, khả phủ nắm thư cho ta đánh giá?"

Lâm Thành Nghĩa nghe xong mới vừa rồi Trương Hào Viễn lời nói, đáy lòng cũng không tốt cảm quyết định, nghe Lâm Duyên Triều nói như vậy phản vấn: "Người muốn thư làm gì?"

Lâm Duyên Triều nói "Tiên sinh, thư bên trong tự có nhan như ngọc, thư bên trong tự có hoàng kim phòng, thư vậy biết nói chuyện, nói cho chúng ta biết là ai làm?"

Trương Hào Viễn ha ha cười rộ lên nói "Duyên Triều, người đều thấy ngu chưa, thư thế nào biết nói chuyện."

Lâm Thành Nghĩa nghe xong Lâm Duyên Triều nói, thư bên trong tự có nhan như ngọc, thư bên trong tự có hoàng kim phòng hai câu này lời nói, đúng là hán dĩ vãng giáo thụ quá 《lệ học thiên》 bên trong câu, không khỏi khen ngợi địa đem thư cho Lâm Duyên Triều nói "Tốt, người nhìn kỹ nhìn."

Nghe Lâm Duyên Triều nói được như vậy mơ hồ, chúng học đồng đều là mở to hai mắt nhìn, nhìn Lâm Duyên Triều làm sao vạch trần chân tướng.

Nhưng thấy Lâm Duyên Triều tay đang cầm thư, đem thư xuôi ngược nhìn đến lần, lúc này bên mép mỉm cười nói "Tiên sinh, ta có đáp án."

Lâm Thành Nghĩa thấy Lâm Duyên Triều không nhanh không chậm, khởi sự ôn trọng hình dạng nói "Người nói tới nghe một chút."

Lâm Duyên Triều nói "Tiên sinh người nhìn, ta cùng với Hào Trung Thư hai người trên chân sở mặc đều là ma hài, nếu là đạp tại thư bên trên, không là cái này đường vân ấn ký, mà chỉ có Trương Hào Viễn trên chân sở mặc giày vải, tài năng tại trang giấy bên trên đạp thành như vậy."

"Nếu là tiên sinh muốn phân biệt là ai làm, trực tiếp đem chúng ta cùng Trương Hào Viễn chờ vài tên đồng học giày cởi xuống, cùng sách vở bên trên dấu so với đúng lớn nhỏ, hoa văn, tức cũng biết đến tội cùng là ai làm."

Lâm Thành Nghĩa nghe Lâm Duyên Triều nói như vậy, không khỏi gật đầu nói: "Như thế tốt biện pháp."

Mà trái lại Trương Hào Viễn liên can mấy người, đều là sắc mặt thổ hôi, bọn họ xong thật không ngờ này một tầng.

Hào Trung Thư ở một bên đứng dậy, trước đem chính mình hài miệt cởi xuống nói "Ta trước so với đúng, các người mau cởi giày, còn chờ được làm cái gì! Nhìn là ai còn xuất trường xã."

Tốt bỏ đao!

Lâm Duyên Triều tán Hào Trung Thư một câu, cũng là bỏ đi chính mình hài miệt nói "Thoát a, người vừa nói được không là rất có đạo lý sao?"

Trương Hào Viễn sắc mặt càng kém, hán đồng bọn lẫn nhau lên nhìn, thân thể nhưng vẫn không nhúc nhích, tựa hồ không biết nên làm sao làm.

Lâm Thành Nghĩa liếc mắt tự nhìn mình bạch nói "Bây giờ còn không tiếp thu sai sao? Còn muốn chờ chứng cứ đều đủ thời gian lại phạt sao?"

Lâm Thành Nghĩa thanh sắc câu lệ, xây dựng ảnh hưởng hạ cái khác học đồng cũng không dám hé răng.

Mấy cái học đồng, ngoại trừ Trương Hào Viễn ngoài ý muốn đều là oa địa một tiếng khóc đi ra. Người thiếu niên dù sao so với hài đồng vậy chưa thành thực nhiều ít, quán đến việc cũng chỉ có cướp nước mắt khóc rống một cái biện pháp. Trương Hào Viễn tốt một điểm, nhưng nhìn ra được tới cũng là rất sợ hãi.

Lâm Thành Nghĩa mất lạnh lạnh giọng địa đạo: "Khóc cũng không có dùng, dĩ vãng ta dùng thước đánh các người là cho các người tốt, nhưng hiện tại ta ngay cả thước đều lười dùng, bởi vì gỗ mục không được điều vậy. Các người không hiểu kính tiếc giấy viết chữ, hư hao cùng trường vật, còn dám đứng tiên sinh nói sạo, theo hôm nay đây các người đều đừng tới, ta không có các người như vậy học sinh."

Nghe Lâm Thành Nghĩa nói như vậy, ở đây học đồng đều là lâm vào trầm mặc, năm sáu cái cùng nhau khai trừ này nghiêm phạt cũng là quá nặng.

Học đồng bọn người là sắc mặt tái nhợt. Một tên học đồng lúc này khóc ròng nói: "Tiên sinh, chúng ta biết sai rồi, muốn tiên sinh không muốn đem chúng ta khai trừ ra trường xã."

"Đúng vậy, tiên sinh đều là Hào Viễn ca chủ ý, hần nói nhìn Lâm Duyên Triều không quen, giáo huấn một chút hần, chúng ta chỉ là giúp đỡ mà thôi." Nói xong mấy cái học đồng đều là phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất.

Trương Hào Viễn thấy lọt vào phản bội, tâm lý phòng tuyến tới rồi giờ khắc này cũng là tan vỡ, quỳ trên mặt đất, nắm Lâm Thành Nghĩa trường bào nói "Tiên sinh, tha thứ ta lúc này đây, nếu là ta bị khai trừ ra trường xã, cha ta sẽ biết sống sống nắm ta đánh chết."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hảo hảo học tập, mỗi ngày tiến về phía trước.

Liên lý trưởng nhĩ tử Trương Hào Viễn cấp bậc người cũng là quỳ trên mặt đất cầu xin, chúng học đồng đều là mắt choáng váng. Đây Trương Hào Viễn tại trường xã lúc nào, lạc đến nước này.

Lâm Duyên Triều nhìn lại Hầu Trung Thư thì ở một bên nhìn có chút hả hê, tỏ ra thập phần khoái ý.

"Tiên sinh, mời nhìn tại cha ta phản bên trên, bỏ qua cho ta lúc này đây a, đánh ta nhiều ít hạ thước, ta đều nhận thức." Trương Hào Viễn hướng Lâm Thành Nghĩa khóc lóc kể lễ đạo.

Tốt nha, nắm lý trưởng chuyển đi ra, này Trương Hào Viễn không ngu nha.

Lâm Thành Nghĩa tuy là thịnh nộ hạ, nhưng nghe Trương tổng giáp tên thần sắc vẫn còn vừa chậm, hần này dân lập trường xã lão sư, có thể không lưu lại, thế nhưng quyết định bởi với bản thân lý trưởng, thân sĩ, hương lão quyết định. Hần cũng muốn bận tâm lý trưởng mặt mũi.

Lâm Thành Nghĩa trầm mặc một hồi nói "Người cha ta thì sẽ hướng hần giải thích, được lúc này không trách phạt người, sau đó người nếu là lại khi dễ Duyên Triều, Trung Thư bọn họ làm sao bây giờ?"

Nghe Lâm Thành Nghĩa nói như vậy, Trương Hào Viễn xong quay đầu hướng Lâm Duyên Triều muốn tha đứng lên: "Duyên Triều, Duyên Triều, người đại nhân đại lượng, người không muốn để tiên sinh trách phạt ta, ta biết sai rồi, sau đó cũng không dám ... nữa, ta hướng người nhận."

Nhiều người như vậy nhìn, Trương Hào Viễn tính triệt để bộ mặt quét rác. Nhìn đối phương nước mắt giao thác hình dạng, Lâm Duyên Triều nghĩ thầm, vậy cho hần cũng đủ giáo huấn, đều là tiểu hài tử đầu khí nha, không muốn quá chăm chú.

Lâm Duyên Triều nhìn về phía Lâm Thành Nghĩa nói "Tiên sinh, cùng trường không hòa thuận, chúng ta vậy có trách nhiệm, nhưng thỉnh tiên sinh niệm tại bọn họ đã biết sai phản bên trên, theo khinh xử lý, cho bọn hần một cái hối cải để làm người mới cơ hội."

Trương Hào Viễn còn lại là sắc mặt đỏ lên, tại chỗ khóc ròng lưu nước mắt.

Lâm Thành Nghĩa đạo trầm mặc nửa ngày nói "Không trọng phạt, không thể chinh đồn tác phong học tập."

Lâm Duyên Triều nói "Tiên sinh, tử viết, xử án, ta giống như người vậy, cần phải vậy làm cho không tranh cãi hồ. Khiến trách bất quá là mặt, mà có thể dùng người không hề phạm sai lầm mới là bản a."

Lâm Duyên Triều lời vừa nói ra, Lâm Thành Nghĩa lộ ra vui vẻ vẻ nói "Nói được tốt a, vật có đầu đuôi, việc có kết thúc bắt đầu, biết sớ trước sau, thì gần đạo rồi. Người tại đây cái niên kỷ, có thể minh bạch đạo lý này, thực sự khó có được, khó có được, khó có được a!"

Lâm Duyên Triều có thể cảm giác được, Hầu Trung Thư chờ học đồng đều là về mặt cúng bái nhìn chính mình. Đây cúng bái nguyên nhân rất đơn giản, Lâm Thành Nghĩa tại trường xã nghiên cứu học văn hai năm tới, rất ít có thể như vậy khen một đệ tử. Lâm Duyên Triều có thể hưởng thụ cái này đãi ngộ, cũng đủ chúng học đồng môn cúi đầu lễ bái.

Nói đến đây, Lâm Thành Nghĩa bỗng nhiên ngạc nhiên nói: "Này, tử viết xử án, ta giống như người vậy, cần phải vậy làm cho không tranh cãi hồ. Cái này ra tự Đại Học chương cú, người bao thuờ học qua."

Lâm Duyên Triều cũng không biết ra tự tứ thư ngũ kinh bên trong 《Đại Học chương cú》, chỉ là đòi trước ở nơi nào nghe qua, nhưng quên xuất xứ. Lúc này Lâm Thành Nghĩa bất quá giáo học sinh học vỡ lòng bài khoá, ngoại trừ Trương Quy Hạ chờ số ít học đồng, còn không có người đọc tứ thư ni.

Vì vậy Lâm Duyên Triều nói "Tiên sinh, ta vừa vắn nghe qua, về phần có đúng hay không ra tự Đại Học, ta nhưng thật ra không nhớ được."

Lâm Thành Nghĩa vui mừng địa gật đầu, đúng Trương Hào Viễn chờ người nói "Khó có được Duyên Triều bắt kẻ tương đối, các người sau đó vẫn còn có dám hay không ni?"

Tới rồi ở đây, Trương Hào Viễn cùng vài tên học đồng lập tức lập tức nói "Tiên sinh, Duyên Triều, Trung Thư, hôm nay việc, đều là của ta sai, sau đó chúng ta cũng không dám.... nữa."

Hầu Trung Thư hừ một tiếng, không nói gì. Mà Lâm Duyên Triều còn lại là chấp tay nói "Hy vọng trải qua việc này, đại gia từ nay về sau bắt tay thân thiện, sự hòa thuận cộng học."

Lâm Duyên Triều nói như vậy, nhưng thấy Lâm Thành Nghĩa trên mặt lộ ra mỉm cười, hiển nhiên chính mình này khoan dung cách làm, làm hấn thập phần tán thưởng.

Nghe Hầu Trung Thư vậy nói như vậy, Lâm Thành Nghĩa nói "Duyên Triều, Trung Thư không truy cứu, nhưng người chờ xử phạt không được miễn chi, tiêu trùng mới được đại giới, Hào Viễn các người đem sở hủy sách, cùng với giấy và bút mực bồi nhất phó mới cho Duyên Triều, còn có các người sáu người phạt quét rác việc một nguyệt, khác tan học về sau phạt sao 《 Tiểu Học 》 mười lần!"

Trương Hào Viễn bọn họ sưng đánh giống như bình thường biểu tình.

Chưa tới muộn học, Trương Hào Viễn tức cảm lưỡng bản hoàn toàn mới thư, còn có một đao mới giấy, một thoi mực, một phượng nghiên mực, đặt ở Lâm Duyên Triều trên bàn, không rên một tiếng địa đã đi.

Đưa tới chính tốt, chính mình đang muốn tập viết. Buổi trưa cái này việc nhỏ, định lại tập viết, mỗi ngày định ra mười tờ mực tiêu, nhất định phải hoàn thành, một hồi còn muốn ôn tập 《 Ấu Học quỳnh lâm 》 thời gian vẫn còn rất chặt.

Hiện tại chính tốt có thể thử xem Trương Hào Viễn tổng mới bút mới giấy, ngẫm lại cũng là đầy vui vẻ.

Mới nghiên mực đầy nghiên tron lảng, có một tầng sáng bóng, sờ mó ở trong tay thập phần thoải mái, cầm lấy mực đỉnh đặt ở nghiên mực bên trên mài mực, bỏ thêm một chút nước, mài đi ra mực nước hắc như dầu, này nói rõ mực đỉnh chất lượng cũng không tệ lắm.

Nhớ tới Tiểu Học lúc học thư pháp khóa, trường học đều là dùng mực nước, phượng tiện là phượng tiện, cũng thiếu vài phần mài mực lúc thú vị. Về phần mới bút Lâm Duyên Triều tự không thử, nghe nói bắt đầu luyện chữ không thể dùng tốt bút, bằng không tự luyện không ra kỹ xảo tới, vẫn còn dùng lông mềm cũ bút rèn đức chính mình bấp thịt cùng bút lực.

Lâm Duyên Triều chiếu bản mẫu bắt đầu luyện chữ, xa xỉ địa dùng trương mới giấy, viết chữ lúc (bút) liếm giấy không dính, nhập giấy không ngừng cảm giác thực sự là thật tốt, càng viết càng thư sướng, chính mình chữ cũng là thuận mắt hơn. Một mặt viết xong làm khô, trái lại lại viết một mặt, không muốn lãng phí nha.

Một thiếp chữ viết xong, Lâm Duyên Triều chỉ cảm thấy toàn thân thống khoái, thật giống như lúc còn nhỏ đến trường lúc, mới mua văn phòng phẩm đều đặc biệt yêu quý, cầm tới cùng tiểu đồng bọn môn khoe khoang một chút, văn phòng tứ bảo, vậy chính là người đọc sách ra trận chiến đấu thương cùng kiếm. Nhìn Trương Hào Viễn tới quấy rối, cũng là rất tốt, bằng không chính mình chỗ nào dùng được với tốt như vậy giấy mực.

Chính mình đang luyện chữ, cái khác học đồng môn tại lưng Thiên Tự Văn.

Lâm Thành Nghĩa đem Thiên Tự Văn định tới toàn bộ văn đọc thuộc lòng, mà mới vào học vỡ lòng học đồng cũng muốn lưng tới ba trăm chữ mới thôi. Lâm Thành Nghĩa như thế bố trí về sau, lớp học đến trường trẻ nhỏ môn đều là một mảnh kêu rên, liền học đường nội tới nghịch ngợm học đồng, lúc này vậy chăm chú rất nhiều, không dám có nửa sở chậm trễ.

Mà ăn thiệt thòi lớn Trương Hào Viễn, càng gắt như màu đất, hấn hiện tại chính vội vàng sao 《 Tiểu Học 》, hơn nữa Thiên Tự Văn toàn bộ văn đọc thuộc lòng. Hấn đại khái đêm nay không ngủ, đều hoàn thành không được.

"Lần này cũng coi như cho bọn hấn trường giáo huấn, sau đó nhìn trường xã trong vòng, ai dám khi dễ chúng ta, thực sự là thống khoái!" Hầu Trung Thư cười lên lên cùng Lâm Duyên Triều nói rằng.

"Chúng ta tới trường xã đọc sách, không có thể như vậy tới đầu khí." Lâm Duyên Triều kể tục viết chữ.

"Duyên Triều người sẽ không thực sự nghĩ như vậy a, vì sao không muốn nghĩ như thế xảo, người mấy ngày nay học nghiệp chính tốt có tiến bộ, độc học lão gia lập tức muốn tới trường xã, đúng lúc này Trương Hào Viễn nghĩ đuổi người ra trường xã."

Lâm Duyên Triều dừng lại bút, không nghĩ tới Hầu Trung Thư thường ngày nhất phó thiếu tâm nhãn hình dạng, có đôi khi nhưng cũng đầy thông minh.

Lâm Duyên Triều nói "Người so với người khác cường một đoạn lúc, người khác sẽ biết sợ kị người, nếu là người cường người khác một mảng lớn, người khác sẽ bội phục người. Sở dĩ đừng nghĩ nhiều như vậy, hảo hảo học tập, mỗi ngày hướng về phía trước mới là vương đạo."

"Hảo hảo học tập, mỗi ngày hướng về phía trước? Duyên Triều, những lời này hình như dễ hiểu, nhưng ta nghe được cũng rất đạo lý a! Người thế nào trở nên như thế có màu sắc đẹp dễ, đại ca, xin nhận tiểu đệ cúi đầu." Hầu Trung Thư làm bộ muốn bái.

"Người đầu gối ta tựa không thu, địa bên trên lạnh, ta nghe lời truyền miệng được rồi a, thật là." Lâm Duyên Triều lắc đầu.

Muộn học về sau, Lâm Duyên Triều bị Lâm Thành Nghĩa hoán tới thực nội nói chuyện.

Lâm Duyên Triều trước hướng Lâm Thành Nghĩa đi dùng đệ tử lễ sau đó hỏi: "Tiên sinh có cái gì lời nói muốn phân phó học sinh?"

"Ta mấy ngày trước đây nói muốn khảo giáo người hạ xuống công khóa, người chuẩn bị được làm sao?"

Lâm Duyên Triều nói "Hồi bẩm tiên sinh, học sinh bất tài, 《Ấu Học Quỳnh Lâm》 chỉ lưng lưỡng quyền, còn có lưỡng quyền không có lưng." Trên thực tế hẳn 《Ấu Học Quỳnh Lâm》 đã toàn bộ vẫn đọc thuộc lòng hạ, đồng thời vừa vẫn còn ôn tập một lần.

Lâm Thành Nghĩa sừng sốt nói "Có thể lưng lưỡng quyền, cũng là rất không dễ dàng, người mất mấy ngày?"

"Lưỡng nhật." Lâm Duyên Triều ăn ngay nói thật, bất quá là lưỡng nhật lưng toàn bộ thư mà thôi.

Lâm Thành Nghĩa mặt trầm xuống nói "Học ở trường làm phải cụ thể vì bản, một quyền chính là một quyền, lưỡng quyền tựa lưỡng quyền, không cầu tiến thêm là không đúng, tham hơn tước không lạn càng không đúng."

"Tiên sinh giáo huấn chuyện, học sinh thụ giáo."

Thấy Lâm Thành Nghĩa nhận sai, Lâm Thành Nghĩa sắc mặt tốt nhìn một điểm hỏi: "Vậy người lưng mấy quyền?"

"Lưỡng quyền!" Lâm Duyên Triều lão lão thật thật địa trả lời.

Lâm Thành Nghĩa kiểm nhất thời đen, đem thước trọng trọng một đặt, theo trong tay cầm lấy sách vở tới nói "Vi sư hận nhất có hoa không quả người, nghiên cứu học thuật trát vững chắc thực không thể có một tia không thực tế, người cho là là thần đồng, lưỡng nhật tựa lưng hạ nửa bản 《Ấu Học Quỳnh Lâm》."

Ta đã ngân đề điều a, Lâm Duyên Triều lập tức nói "Thỉnh tiên sinh thí chỉ!"

"Thí đương nhiên muốn thử, nếu không thể nào trách người, " Lâm Thành Nghĩa hừ một tiếng đạo, "Đệ nhất quyền văn thân! Sai một chỗ, ăn một cái thước!"

Lâm Duyên Triều vác hai tay, rung đùi đắc ý địa đạo: "Đế vương có ra chân hướng ly chi tượng, đại thần có lập bề vớ trời chi công. . . Cái này đều đức chính được ca, là dùng danh thơm du được, học sinh lưng xong, tiên sinh tay người làm sao vậy?"

Lâm Thành Nghĩa đương nhiên sẽ không nói cho Lâm Duyên Triều, chính mình tay giờ thước toan hoạt động một chút.

Lâm Thành Nghĩa ho nhẹ một tiếng nói "Lưng người thư đi, đệ nhị quyền lão ấu sinh nhật, vẫn còn không được sai rồi một chữ."

"Bất phạm chi tử, cần phải đệ nó sinh; đại đức người, nhất định phải nó thọ. . ."

. . . Hậu sinh cố vì đáng sợ, mà người có tuổi vưu là làm tôn, tiên sinh phía dưới lại lưng nào một quyền?" Lâm Duyên Triều là càng lưng càng là thư sướng, không khỏi đặt câu hỏi.

"Được rồi, không cần lưng." Lâm Thành Nghĩa quả đoán khép lại 《Ấu Học Quỳnh Lâm》 thư, đứng lên vác thước, tới Lâm Duyên Triều trước mặt bước đi thông thả bộ, qua lại đi vài vòng.

Lâm Thành Nghĩa dùng lại cước bộ quan sát Lâm Duyên Triều một phen nói "Duyên Triều, trường xã bên trong học đồng trong, người học nghiệp trước sau như một cũng không tốt, thể nhưng người này lưỡng ba ngày biểu hiện, thật là làm ta nhìn với cặp mắt khác xưa."

Lâm Duyên Triều cúi đầu nói "Tiên sinh quá khen."

Lâm Thành Nghĩa đưa tay vừa nhắc nói "Không nói người việc học, người hôm nay ngôn, tử viết xử án, ta giống như người vậy, cần phải vậy làm cho không tranh cãi hồ. Nói rất khá. Theo ý ta tới, học vỡ lòng việc học với người không có gì độ khó, là thời gian tập kinh học."

Kinh học giống như bình thường chỉ nho học thập tam kinh, bao quát dự thi tứ thư ngũ kinh ở bên trong, nếu như nói học vỡ lòng đọc tam bách thiên thiên có thể nói đường đường, như vậy nho gia thập tam kinh có thể xưng được nhập thất, giống vậy là Tiểu Học đến trung học vượt qua.

Lâm Duyên Triều nghe xong cẩn thận địa đạo: "Tiên sinh, kinh học là thánh nhân nói như vậy, học sinh không dám lỗ mắng."

"Cũng không tính lỗ mắng, " Lâm Thành Nghĩa lộ ra thương thức thần sắc nói "Người biết hiểu được tiến hành theo chất lượng đạo lý, rất là khó có được. Thế nhưng không thông kinh học, tựa không thể được công danh."

Lâm Duyên Triều suy nghĩ hạ nói "Xin hỏi tiên sinh một câu, người để ta tập kinh học, là không vì đốc học đại lão gia tới trường xã việc?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cùng trường xa lánh.

Hữu trai nội, thầy trò hai người tương đối mà đứng.

Lâm Thành Nghĩa nghe xong Lâm Duyên Triều lời nói, hơi hơi kinh ngạc một chút, nhưng vẫn còn gật đầu nói "Xem ra ngươi là đoán được, ta cũng không giấu diếm ngươi. Đại tông sư quan phong trường xã, cần phải khảo giáo các ngươi học nghiệp. Tại trong hàng đệ tử, ngươi hành tung ổn trọng, ta nghĩ ngươi tại đại tông sư trước mặt ứng đối."

Lâm Duyên Triều vậy minh bạch, này là một cái khó có được cơ hội.

Lâm Thành Nghĩa nói "Tuy nói muốn cho đại tông sư thưởng thức rất khó, thế nhưng cũng coi như nhìn thấy qua mặt mũi, tương lai sẽ cùng cái khác quan lại giao tiếp cũng không sợ hãi."

Lâm Duyên Triều nghe xong âm thầm cảm kích nói "Đa tạ tiên sinh hảo ý, bất quá kinh học là dự thi văn bát cổ, không chỉ có nếu có thể lưng được thuộc lâu, còn muốn đem trải qua nghĩa có thể thông hiểu đạo lý. Nếu như nếu có thể dòm ngó được con đường, không nên mấy năm khổ công không được, ta chợt học tập, căn cơ bất ổn, nếu là đại tông sư khảo giáo, đáp rất đúng chẳng có gì lạ, nếu là đáp sai rồi, không chỉ có khiến đại tông sư xem nhẹ, vẫn còn liên lụy tiên sinh cùng trường xã danh tiếng."

Lâm Thành Nghĩa gật đầu nói "Ngươi nói được ngược lại vậy có vài phần đạo lý."

"Sở dĩ học sinh nghĩ khác thông suốt lối tắt, nếu là đại tông sư khảo giáo học vỡ lòng chương trình học, đệ tử có thể tiến lên ứng đối, nếu là kinh học, vẫn còn thỉnh tiên sinh khác trách chọn người."

Lâm Thành Nghĩa vui mừng nói "Ngươi nhưng thật ra rất có tự mình hiểu lấy, nếu thay đổi người khác, chỉ sợ cũng tính không biết tự lượng sức mình cũng sẽ thử một lần, chỉ là đại tông sư đến lúc đó sợ rằng chỉ biết hỏi kinh học, mà sẽ không hỏi học vỡ lòng chương trình học."

Lâm Duyên Triều cười cười nói "Này học sinh, cũng chỉ có hy vọng cái khác cùng trường được đại tông sư thưởng thức."

Lâm Thành Nghĩa ha ha cười nói "Vi sư mặc dù không ủng hộ ngươi cái nhìn, nhưng ngươi cố ý như vậy, sẽ theo ngươi a. Ngươi Thiên Tự Văn sách vỡ lòng phá hủy, ta nơi này có một quyển Thiên Tự Văn giải thích, phía trên còn có ta đọc sách tâm được, ta trước cùng ngươi giảng giải một phen."

Nói xong Lâm Thành Nghĩa từ đầu tới đuôi tỉ mỉ địa cho Lâm Duyên Triều nói này một thiên Thiên Tự Văn.

Lâm Duyên Triều rời khỏi Lâm Thành Nghĩa gian phòng, giảng đường bên trên đã điểm dậy ngọn đèn dầu. Lâm Thành Nghĩa cho hán giảng Thiên Tự Văn, cư nhiên là tròn mắt một cái canh giờ. Tuy nói là vì ứng đối đại tông sư quan phong trường xã, nhưng nói như thế nào Lâm Duyên Triều cũng là rất cảm kích Lâm Thành Nghĩa này một phen tài bồi ý tứ.

Hơn nữa chính mình vẫn còn thiếu được hán thức tu, điều này làm cho trước sau như một không thích thiếu người nhân tình Lâm Duyên Triều, có một chút không được tự nhiên.

Đội Lâm Duyên Triều đi trở về giảng đường, Trương Quy Hạ, Trương Hào Viễn mấy cái học đồng biểu hiện ra vui đầu khổ đọc, nhưng đầy mắt nhưng nhìn chăm chăm quan sát đến hữu trai động tĩnh.

"Quy Hạ huynh, tiên sinh đứng Duyên Triều mặt thụ tùy cơ hành động hỏi lâu a."

"Xem ra lúc này đây trả lời đại tông sư, người này cũng là có phần."

"Đúng vậy, vốn có khảo thí hán là trong thôn chúng ta người, nhưng hán lúc này đây xuất đầu, không là phân mỏng chúng ta cơ hội."

"Người này tâm cơ thâm trầm, liền Hào Viễn huynh đều cho hán thu thập, lúc này là áp không được."

"Được rồi, " Trương Quy Hạ mặt lộ vẻ hận sắc, trừng bên ngoài Lâm Duyên Triều liếc mắt, "Nói chung tự tính chúng ta không ra đầu, cũng không có thể để hán xuất đầu "

Lâm Duyên Triều mơ hồ nghe được Trương Quy Hạ nói mấy câu, nhưng không để ý đến, đem sách vở một đặt, đi trừ phòng lấy cơm tối, trực tiếp phùng tới giảng đường bên trong.

Lâm Duyên Triều phùng cơm tối, đặt ở khóa trên bàn, chuẩn bị vừa ăn cơm, vừa chăm chỉ học tập, đem Lâm Thành Nghĩa mới vừa nói tiêu hóa tiêu hóa.

Này cũng là đòi trước làm học sinh lúc, dường thành tập quán, chỉ là lúc đó đều là vừa tại căn tin ăn cơm, vừa cầm điện thoại di động lên mạng nhìn tiểu thuyết mà thôi. Không vì cái gì khác, chỉ là bởi vì ... này dạng mới cảm giác ăn cơm thơm ngon mà thôi, có thể có gan hưởng thụ nhân sinh bên trong thả lỏng nhất khắc cảm giác, loại này tư vị tuyệt đối so với đi vệ sinh về sau hút một điếu thuốc còn thư sướng.

Đem dưa muối trộn vào cơm bên trong về sau, Lâm Duyên Triều một mặt dùng cái muối mứt được cơm, một ngum một ngum tấp vào miệng bên trong kết hợp Lâm Thành Nghĩa sở giáo dục, đem Thiên Tự Văn giải thích lại lần nữa nhìn một lần. Phải lưng được Thiên Tự Văn mặc dù dễ, nhưng muốn lý giải bên trong ý tứ nhưng không dễ dàng. Tỷ như Hồ Thích tự từng nói qua hán năm tuổi lúc, tự niệm quá "Thiên địa huyền vàng, vũ trụ hồng hoang" hai câu lời nói, thế nhưng làm mười năm Đại Học giáo thụ sau đó, vẫn còn không hiểu đã ngoài hai câu lời nói ý tứ.

Bởi vậy Lâm Duyên Triều muốn đem cả bản Thiên Tự Văn đều hiểu rõ, đèn rực rỡ mới lên, giảng đường học đồng đều đã từng cái về nhà, trong nhà cơm canh tất nhiên là so với học đường bên trên muốn tốt.

Bọn họ tự không có Lâm Duyên Triều như vậy vừa ăn cơm vừa đọc sách tập quán, bất quá tự tính Lâm Thành Nghĩa thấy Lâm Duyên Triều này một màn, sợ rằng lúc này cũng sẽ không nói hán ba lòng hai ý, rồi lại khoa hán dùng công đọc sách a. Ai kêu Lâm Duyên Triều hiện tại đã là đệ tử tốt ni.

Ngày mùa hè ban đêm từ từ phủ xuống, ngoài cửa sổ ở giữa dãy kệ không ngừng. Tại dụng tâm đọc sách Lâm Duyên Triều trong tai, này con dế mèn kêu to chút nào không ảm ỹ, trái lại mang theo một loại ngày mùa hè sinh khí, rừn nhừn tâm. Tại dãy kệ trong tiếng, ngọn đèn bên trong ánh sáng - nền khinh bạo, ngắn hạ dạ rất mau tự đi qua.

Lại qua mấy ngày, Minh Luân Đường nội khô nóng được như chưng lò giống như bình thường, học đồng môn trên người học sinh sam đều là ướt đầm.

Lâm Thành Nghĩa dùng sách vở trực trực phi tại bên tai con muỗi, kế tục giảng bài, mà đường thượng học đồng đều là tập trung tinh thần nhìn chăm chăm sách vở, chỉ có cái trần lau hán lúc mới động một chút tay.

Một đường ngo học kết thúc, học đồng môn đều là thật dài thư khẩu khí.

Lâm Duyên Triều cùng Hầu Trung Thư hai người không chịu nổi khốc nhiệt, đến đường bên ngoài nhiều bóng mát thông gió dưới tàng cây nghỉ tạm.

Bốn bề vắng lặng, Hầu Trung Thư lặng lẽ tới Lâm Duyên Triều nói "Duyên Triều, ngươi biết không? Mấy ngày hôm trước Trương Hào Viễn, Trương Quy Hạ, Trương Tung Minh ba người bị tiên sinh gọi vào thực nội đi, ngày người tốt một trận. Ngươi nhìn này mấy ngày tới, bọn họ không biết thế nào đều là đánh kẻ huyết đường như, nhất phổ hăng hái đọc sách hình dạng."

Trương Hào Viễn, Trương Quy Hạ, Trương Tung Minh đều là học đường nội, học nghiệp ưu dị học sinh.

"Chăm chỉ học tập đọc sách không là rất bình thường?"

Hầu Trung Thư vùng xung quanh lông mày một chợn hỏi: "Này tiên sinh cũng không phải vậy chiều ngươi sao? Rốt cuộc là vì chuyện gì?"

Lâm Duyên Triều nói "Đã ngươi không có bị tiên sinh sở triệu, ta tự không nên nói cho ngươi."

Hầu Trung Thư nghe xong không nói ngữ, qua một trận lại nhin không được hỏi: "Duyên Triều, thiết thòi ta bắt ngươi làm huynh đệ, ngươi cư nhiên không nói cho ta biết, hán, ta vậy sớm đoán được, tất nhiên là đại tông sư quan phong trường xã lúc, tiên sinh cho các ngươi đi tới trả lời. Uống ta thường ngày học tập tốt như vậy, thành tích như vậy ưu dị, tiên sinh cư nhiên cũng không để ta đi, này thực sự là chưa có đạo lý! Đề ta nhân tài như vậy mai một tại quê nhà, thực sự là quốc gia tổn thất."

"Đó là ai hôm qua Thiên Tự Văn viết chính tả lúc, bị tiên sinh đánh hơn hai mươi hạ thước? Cho ngươi đi trả lời đại tông sư, đây mới là chúng ta trường xã tổn thất." Lâm Duyên Triều không chút khách khí địa phê bình đạo.

Hầu Trung Thư lão mặt đỏ lên nói "Này không là đại ý sao? Nếu như ta chăm chú đọc, tự sẽ không như vậy. Bất quá nói về trở về, ta huynh đệ hai cái, ngươi xong đại tông sư thường thức, lúc đó chẳng phải ta phải đến thường thức sao? Đây chính là ngư được long môn cơ hội."

Lâm Duyên Triều nói "Nào lại làm sao, đại tông sư học vấn như biển giống như bình thường thâm, mà ta hiện tại chỉ có nửa dũng nước, tốt đại tông sư thường thức rất khó?"

Hầu Trung Thư đập chân nói "Tuy rằng xa vời, này cũng là cơ hội tốt a, nghe nói vị này đại tông sư luôn luôn thích diu đất hậu bối."

"Duyên Triều, chúng ta xã Hồng Đường thôn quê đã noi, đại tông sư mười năm cũng sẽ không tới một chuyến, cơ hội này thực sự khó có được. Đến lúc đó ta cũng sẽ ném thử một chút, đừng nghĩ ta cô kỵ huynh đệ tình nghĩa, cho ngươi ba phần." Hầu Trung Thư ngón đạo.

Hứa Duyên Triều nhin không được nói "Trung Thư, ngươi biết ta thích nhất ngươi cái gì ưu điểm sao?"

"Là vĩnh không tha khí tinh thần sao?"

"Vậy có thể nói là, ngươi này phiên không biết trời cao đất rộng lòng tự tin."

Hầu Trung Thư trên mặt cứng đờ nói "Đều là huynh đệ, ngươi nói như vậy ta."

"Tiên sinh đã trở về, chúng ta mau quay về học đường." Lâm Duyên Triều thấy Lâm Thành Nghĩa đi tới lập tức triệu hoán đạo.

Hai người không dám chậm trễ, lập tức trở lại giảng đường bên trên.

Lâm Thành Nghĩa một tích thanh sam, đứng ở giảng án trước mở miệng nói "Huyện bên trong tới tin tức, học chính lão gia sớm hành trình, ba ngày tự đến xã Hồng Đường trước bái tế Trương Mẫn Công về sau, lại quan phong trường xã."

Trương Mẫn Công chính là trước bộ binh thượng thư Trương Kinh thụ hiệu. Nay tin tức vừa ra, chúng học đồng đều là vẻ mặt khẩn trương, kích động.

Lâm Thành Nghĩa ánh mắt đảo qua mọi người nói "Các ngươi thường ngày tới thiện thư cáo văn quyền đều phải mang theo bên cạnh, còn có thường ngày giáo các ngươi ứng đối lễ nghi, đều còn nhớ rõ sao?"

"Nhớ kỹ!"

Lâm Thành Nghĩa gật đầu nói "Học nghiệp có dài ngắn cao thấp, cùng từng người thiên tư ngộ tính hữu quan, nhưng lễ chi đạo cũng không có thể có sai lầm. Điểm này các ngươi phải nhớ được. Tới rồi ba ngày về sau, các ngươi đều phải đã khởi tinh thần tới, đã biết sao?"

"Là, tiên sinh."

Nói đến đây, Lâm Thành Nghĩa thật dài thở dài, cười nói: "Ngày mai đại tông sư muốn tuần sát ba trường xã, ta nghe nói cái khác hai cái trường xã, đều trưng đèn bị thương, đại nã pháo trượng, được vì sự chẳng đáng này một bộ. Bất quá các ngươi trả lời tiến thoái, đều có thể hợp đúng mực, như vậy cũng không có phụ ta thường ngày một phen giáo huấn, được rồi, tản a!"

Nói xong Lâm Thành Nghĩa đi nhanh đi, chúng học đồng đều cùng nhau đứng dậy, hướng Lâm Thành Nghĩa thi lễ, phía dưới châu đầu ghé tai, vì đại tông sư đến trường xã chuyện, kích động tại này thảo luận.

Lâm Duyên Triều nhìn lại, một bên Hầu Trung Thư hai tay không được qua lại chà xát động, tỏ ra thập phần khẩn trương.

Lâm Duyên Triều hỏi: "Ngươi khẩn trương cái gì?"

"Ta đang suy nghĩ lập tức muốn gặp học chính lão gia, nói cái gì lời nói a?"

Lâm Duyên Triều không khỏi phù ngạc nói "Ngươi thực sự là mưu tính sâu xa a, cùng với nghĩ cái này, chẳng ngần ngại, tiên sinh muốn ngươi chuẩn bị bài thi, được tuyển được rồi."

Hầu Trung Thư kinh ngạc nói: "Cái gì bài thi?"

Lâm Duyên Triều nói "Ngươi đều không có mang theo đầu óc nghe tiên sinh nói chuyện?"

"Không là có ngươi sao?" Hầu Trung Thư vô liêm sỉ địa đạo.

Lâm Duyên Triều nói "Chính là bị một phần thưởng ngày làm được tốt nhất bài thi, ngày mai dùng bị đại tông sư buông xuống xin ý kiến sử dụng."

Hầu Trung Thư chợt nói "Ta minh bạch, được ta ngay cả phá đề cũng không sẽ biết, lấy cái gì văn bát cổ bài thi giao? Tổng không thể là đem mới vừa lạng lẽ Thiên Tự Văn, giao cho học chính đại nhân xem đi."

"Nhưng ta cũng sẽ không phá đề, văn bát cổ tự không có biện pháp, bất quá vì có thể hợp với tình hình, vẫn còn viết vài câu Thi từ, văn thơ đối ngẫu."

"Này còn không là như nhau. Đương kim thiên tử trọng văn chương, ngươi ta hà tất luận Hán Đường, này Thi từ, văn thơ đối ngẫu tương lai lại không khảo, ai còn dụng tâm nghiên tập a."

"Tự các ngươi vậy dự đoán được đại tông sư thưởng thức, thực sự là mơ mộng hảo huyền!"

Lâm Duyên Triều, Hầu Trung Thư quay đầu đi, thấy Trương Quy Hạ đứng ở trước mặt."

Trương Quy Hạ vóc người tú trường, vóc dáng tuy là không cao, nhưng cảm cũng sẽ được cao cao, dùng nhãn phùng đến xem người.

Trương Quy Hạ vừa muốn mở miệng nói chuyện, một bên Trương Hào Viễn bắt đầu lôi kéo hán tay áo nói "Quy Hạ, tính toán."

Trương Quy Hạ lắc đầu nói "Không có việc gì, Hào Viễn ca, ta chỉ là hỏi hán nói mấy câu mà thôi?" Nói xong Trương Quy Hạ, đi tới Lâm Duyên Triều trước mặt nói "Duyên Triều, mấy ngày trước đây tại thư phòng, tiên sinh cùng ngươi nói gì đó?"

Lâm Duyên Triều nhân nhạ địa đạo: "Này cùng ngươi có cái gì quan hệ sao?"

Trương Quy Hạ ngạo nghễ nói "Này trường xã chính là ta trường thị con em đọc sách nơi, có thể tha cho ngươi môn họ khác người ở đây đi học, các ngươi làm mang ơn. Đại tông sư giá lâm lúc, ngươi làm biết được đúng mực, không muốn nghĩ ra đầu, đã hiểu sao?"

"Trương Quy Hạ, người không muốn khinh người quá đáng." "Hầu Trung Thư giận dữ.

Lâm Duyên Triều ngăn cản Hầu Trung Thư nói "Ta hiểu được, Quy Hạ huynh ý tứ, để ta không muốn cản con đường của người, như vậy xin hỏi một tiếng, dùng người tài học, tự tính ta không có xuất đầu, đại tông sư nhất định để ý người sao?"

Trương Quy Hạ nghe xong chẳng đáng nói "Đại tông sư thấy chúng mất ta, là của ta việc. Nói chung các người đừng muốn cùng ta tranh."

Nói xong Trương Quy Hạ phẩy tay áo bỏ đi, Trương Hào Viễn nhìn Lâm Duyên Triều liếc mắt, cũng là rời đi.

Đại tông sư còn chưa tới trường xã, cùng trường nội cũng đã là bắt đầu tranh đấu gay gắt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đại tông sư tới.

Trương Quy Hạ như thế một làm, Hầu Trung Thư thực tại tức giận đến không nhẹ.

Hầu Trung Thư buồn bực địa đạo: "Vẫn còn có biết hay không cái gì gọi cùng trường chi nghị, Duyên Triều, này người cũng có thể nhẫn, này mấy ngày nhất định phải dạy hắn biết được chúng ta lợi hại."

Lâm Duyên Triều vỗ vỗ Hầu Trung Thư dựa vai nói "Đây là chuyện tốt, không bị người đồ kị là tài trí bình thường nha, hơn nữa này Trương Quy Hạ lòng dạ nông cạn, bất quá khoe khoang miệng lưỡi khả năng, không có gì tốt lo lắng."

Hầu Trung Thư hanh đệ nhất tiếng nói "Không được, ta nhất định phải ra này khẩu khí, người chờ đợi học lão gia tới ngày ấy, xem ta làm sao bỗng nhiên nổi tiếng, kỹ kinh sợ bốn tọa."

Lâm Duyên Triều thấy Hầu Trung Thư như vậy, sợ hãi sinh ra cái gì sự cố tới, hảo ý nhắc nhở nói "Tiên sinh cũng không có muốn người tại học chính lão gia trước mặt trả lời a, chỉ sợ người liền lên sân khấu cơ hội cũng không có."

Hầu Trung Thư ha ha cười nói: "Nói chung người không cần quan tâm, đến lúc đó người phối hợp ta là được, ta Hầu Trung Thư xuất đầu thời gian không xa."

"Ta ngôn tấn hơn thế, người tự giải quyết cho tốt." Lâm Duyên Triều hai tay một quán.

"Người đừng đứng ta chưa lòng tin a. Ta không tin người sẽ ở trường xã bên trong bị Trương Quy Hạ đè nặng, cả đời không ra đầu, người có cái gì diệu kế nói đến cho ta tham khảo hạ." Hầu Trung Thư vỗ Lâm Duyên Triều dựa vai.

"Kết quả là hay là muốn ta ra chủ ý."

"Người chủ ý, tự là của ta chủ ý, mau nói đi."

Lâm Duyên Triều cười cười nói "Không sai, ta xác thực có biện pháp giúp người, nếu như người có chí tiến học, ta có thể giúp người tại học chính trước mặt mày rạng rỡ, chỉ là người học nghiệp chưa tới hòa hậu, không có thực học tại, lâu thì sẽ bị người xuyên qua, đến lúc đó trái lại là hại người."

Hầu Trung Thư nghe xong cười hắc hắc nói "Ai nói ta công khóa không được, hai chúng ta trước đây còn không là tám lạng nửa cân, tự tính hiện tại thoáng kém một ít, sau đó vậy tổng theo kịp. Hơn nữa người không giúp ta, chẳng lẽ còn bang này Trương Quy Hạ, Trương Hào Viễn bọn họ hai người không thành sao?"

Lâm Duyên Triều hướng phòng bên trong nhìn liếc mắt, gật đầu nói "Đây nhưng thật ra."

Nhìn Hầu Trung Thư tâm tư lung lay hình dạng, Lâm Duyên Triều nói "Ngày mai hành sự tùy theo hoàn cảnh, người còn là làm học sinh tốt đọc sách quan trọng hơn, nếu thật có tài hoa, như kim trong bọc, sớm muộn cũng có ngày lộ ra."

Lập tức hai người đi ăn cơm trở lại giảng đường.

Thiên đã đen, Trương Thố bách tính đã sớm ăn xong muộn ăn, tự chuẩn bị buồn ngủ. Nhưng người đọc sách đều là muốn canh ba ngọn đèn dầu năm canh kê, buổi tối đọc sách đều là chuyện thường.

Cùng trường đều đã về nhà, mà Lâm Duyên Triều đem chính mình cầm tới ngọn đèn điểm bên trên, vì tinh dầu thấp tiền cùng Hầu Trung Thư chen tại một trương trên bàn, điểm ấy ánh sáng nhạt từ xa nhìn lại như một điểm ánh sáng đom đóm.

Hầu Trung Thư đọc một hồi thư, tựa nằm úp sấp ở trên bàn khò khè khò khè địa ngủ. Lâm Duyên Triều cũng là hết chỗ nói rồi, sự hữu sở, tư viễn hĩ *** đạo lý, hẳn là hiểu, chính mình đã nhắc nhở Hầu Trung Thư nhiều lần, đã được rồi, nói thêm gì đi nữa sẽ gây bất hòa rồi.

Hắn hiện tại đeo gọt chính là, chuẩn bị giao cho đốc học bài thi. Chính mình hiện tại tứ thư ngũ kinh còn không có đọc, bát cổ văn không thể nào nói đến, chuẩn bị giao cho đốc học bài thi, cũng chỉ có văn thơ đối ngẫu cùng văn thơ. Tuy nói lúc này bát cổ văn là chủ lưu, nguyên, mình lưỡng hướng thi hội, thi hương cũng không cuộc thi thiếp thơ, thể nhưng rộng thùng thình tự do độ nhiều hơn viện thí, phủ thí, huyện thí còn là thỉnh thoảng có khảo, này thuần túy nhìn giám khảo tâm tình.

Nhưng vấn đề là Lâm Duyên Triều không am hiểu văn thơ đối ngẫu, làm thơ, vốn định học cái khác xuyên qua người, làm một ít văn đàn đạo tặc hành vi.

Thế nhưng Lâm Duyên Triều tại đầu óc cướp đoạt một trận, Minh triều sau đó thơ từ, hẳn bản sẽ không có nhớ kỹ mấy thủ a. Như nhân sinh nếu chỉ như lúc ban đầu thấy? Tính toán mười hai mười ba tuổi tiểu mao hài, hiểu được cái gì nam nữ yêu. Bắc quốc phong quang thiên lý băng phong? Đẹp đi a, viết xong chưa vài ngày, cảm y vệ sẽ thỉnh chính mình uống trà.

Sở dĩ Lâm Duyên Triều chuẩn bị buông tha bực này bỗng nhiên nổi tiếng dự định, lão lão thật thật hạ công phu, may mà theo hiện tại học bắt đầu, còn là có một học cấp tốc biện pháp. Lâm Duyên Triều trước dùng vội mà mài mực viết chữ, ra môn đi tới tá trai hướng Lâm Thành Nghĩa trước mượn 《Đối Loại》, 《Vận Thi Huấn》, 《Huấn Mông Biền Cú》 này mấy quyển sách hơn nữa.

Mà Lâm Thành Nghĩa nhưng nói cho hắn 《Đối Loại》 sớm đều bị mượn đi, mà 《Vận Thi Huấn》 từ lâu là cũ nát bất kham, chỉ có 《Huấn Mông Biền Cú》 có thể đọc.

Lâm Duyên Triều nghĩ thầm có 《Huấn Mông Biền Cú》 vậy là đủ rồi, cầm thư trở lại bàn học bên trên, "Thiên chuyển bắc, nhật thăng đông. Đông phong đậm đậm, hiểu nhật mông mông. Dã kiều sương chính hoạt, giang lộ tuyết sơ dung. Báo quốc trung thần tâm bình xích, thương xuân mỹ nữ kiếm tiêu hồng ". Đọc lên. Dựa vào hơn người trí nhớ, mất hai ba cái canh giờ, đem cả bản gần vạn chữ 《Huấn Mông Biền Cú》 ngành sinh sinh học thuộc xuống tới.

Thay đổi người bên ngoài, ai cũng sẽ không nhận rồi đau trứng hạ này công phu, nhưng Lâm Duyên Triều cũng có thể.

Học thuộc hết về sau Lâm Duyên Triều mài mực đề bút, 《Huấn Mông Biền Cú》 bên trong biền cú vận đối đã tại trong đầu, lại kết hợp dĩ vãng Lâm Thành Nghĩa nói được tập đối, làm thơ ký ức, bắt đầu làm đối viết thơ, suy nghĩ khổ nghĩ một đêm bên trên, miễn cưỡng làm hai hàng thất ngôn đối, một thủ thơ ngũ ngôn, .

Viết xong vừa nhìn may mà vẫn còn thấy qua đi, Lâm Duyên Triều lại xuất ra một trương giấy mềm, đem đã viết tốt chữ, hoàn hoàn chỉnh chỉnh viết lại một lần, lúc này mới trở lại nghỉ ngơi.

Ngày kế, Lâm Duyên Triều lại làm một thủ thơ thất ngôn bỏ bên trên, mà Hầu Trung Thư cũng là tham khảo Lâm Duyên Triều biện pháp, dùng 《Huấn Mông Biền Cú》 làm hai cái thơ ca. Lâm Duyên Triều nhìn quả thực vô cùng thâm, hầu như vậy tự cùng 'Biển rộng người tất cả đều là nước, tuần mã người bốn chân' trình độ phẳng phất.

Hồng Đường trường xã nội, đại gia nỗ lực chuẩn bị, rốt cục tới rồi đại tông sư tới cái này một ngày.

Trời mới vừa sáng rõ, Hồng Đường trường xã đại môn mở rộng.

Người nhà quê môn vội vàng quét sạch nhai đạo, mà trường xã bên trong vậy thu xếp đứng lên, Lâm Duyên Triều, Hầu Trung Thư bụng nước tới chà lau cánh cửa.

Lúc này một tên mang mũ đông pha, ăn mặc sa tanh sam nam tử bước đi tới cao giọng hỏi: "Tiên sinh tại sao?"

Lâm Duyên Triều nhận được, người này chính là làng này lý trưởng, Trương Hào Viễn cha. Hầu Trung Thư không ưa Trương Hào Viễn, không nói gì. Thế nhưng Lâm Duyên Triều đón nhận trước nói "Tiên sinh tại phòng trong, Trương tổng giáp bên trong thỉnh."

Trương tổng giáp đang muốn bước đi, Lâm Thành Nghĩa chính tốt cất bước ra nói "Trương tổng giáp, tìm ta sao?"

Trương tổng giáp thấy Lâm Thành Nghĩa, sang sảng cười ha ha nói "Tiên sinh, đúng là xảo, ta chỉ là tới nhìn liếc mắt, nghe nói đề học đại nhân án gần, Thủy Kính trường xã bên kia đều bận bịu được mở, tiên sinh trường xã bên trong có cái gì muốn giúp đỡ mặc dù nói một tiếng."

Lâm Thành Nghĩa cười cười chấp tay nói "Đa tạ Trương tổng giáp, không cần làm phiền quê nhà, chúng ta chính mình học sinh là đủ rồi."

Trương tổng giáp nghe xong nói "Chỗ nào, trường xã học sinh, người nào không phải chúng ta xã Hồng Đường con em, cũng không phải ngoại nhân. Hào Viễn tại sao?"

Trương Hào Viễn cầm cái chổi đi ra, thấy Trương tổng giáp cúi đầu nói "Cha, người bảo ta cái gì việc?"

Trương tổng giáp vỗ hạ Trương Hào Viễn đầu nói "Người tiểu tử này, thế nào khiến cho một thân bụi, nhanh lên giặt sạch sạch sẽ, học chính lão gia, thế

nhưng bầu trời sao Văn Khúc hạ phàm, người không mặc khéo mặt một ít làm sao có thể đi? Một hồi thấy, cần hảo hảo ứng đối, nếu là có thể được học chính lão gia thường thức một ... hai ..., chính là người mười thế tu tới có phúc."

Nói xong Trương tổng giáp tự cho nhit từ đập trên người bụi bặm, Trương Hào Viễn khúm núm địa xưng là.

Trương tổng giáp về mặt cười mỉa địa đứng Lâm Thành Nghĩa nói "Tiên sinh, một hồi đại tông sư tới, làm phiền chiếu cố hạ khuyển tử, vô cùng cảm kích."

Nghe Trương tổng giáp nói như vậy, Hầu Trung Thư âm thầm hướng Lâm Duyên Triều tế mi lộng nhân, Lâm Duyên Triều cười cười, kế tục cảm vài lau môn.

Lâm Thành Nghĩa tự cảm thấy có vài phần then thùng, nhưng vẫn là nói "Thường ngày nhiều lao Trương tổng giáp chiếu cố, Hào Viễn là ta học sinh, tất nhiên là đối xử bình đẳng."

"Lâm tiên sinh, chuẩn bị được làm sao?"

Nhưng thấy một tên hơn - ba mươi tuổi nam tử, thân được cảm y đi nhanh mà đến. Nhìn thấy đối phương, Lâm Thành Nghĩa cùng Trương tổng giáp cũng không dám chậm trễ, cùng nhau hành lễ nói "Trương thiếu gia."

Lâm Duyên Triều bản không nhìn được này Trương thiếu gia, nhưng thấy liên lý chính cũng là nhất phó khúm núm lấy lòng đáng đáp, không khỏi kỳ quái.

Hầu Trung Thư ở bên kể tai nói nhỏ mới biết, người này tên là Trương Hường là Trương Kinh đích tăng tôn, nó phụ vậy quan tới Thái Thường Tự Chủ Bạc, thuộc về danh phủ kỳ thực quan bốn đời.

Lâm Thành Nghĩa nói "Đã chuẩn bị thỏa đáng."

Trương Hường nghe xong nói "Đại tông sư, lúc này đây tới đây, không phải chuyện đùa, quyết không nhưng ra nửa phần sai lầm, một hồi nếu là có học đồng tại đại tông sư trước mặt thất lễ, người quán sư thời gian vậy coi như đến cùng, hiểu chưa?"

Đường đường một tên thực sư tại học sinh trước mặt, bị người ngay mặt răn dạy, Lâm Thành Nghĩa bội cảm thấy khuất nhục lập tức nói "Nếu có việc này, Trương thiếu gia không nói, ta vậy tự hành từ quán."

Trương Hường nói "Minh bạch là tốt rồi." Nói xong phát tay áo đã đi.

Trương Hường đi rồi, Lâm Thành Nghĩa sắc mặt rất kém cỏi, Trương tổng giáp vội vả trấn an nói "Trương thiếu gia, cùng người hay nói giỡn, tiên sinh không cần như vậy."

Lâm Thành Nghĩa lúc đầu nói "Vô phương, còn là nghênh tiếp đại tông sư việc quan trọng hơn."

Tận lực bồi tiếp một đoạn dài dòng chờ quá trình.

Tới trước chính là thám thính tới, này vậy chính là trong nha môn đi tiền trạm. Này vài người tới trước trường xã bên trong, trước chỉ trở một phen, không cùng quy củ, chứng mất địa phương giống nhau chính đồn và cái cách, lại bố trí người nhà quê tiếp quan nghênh tiếp trình tự, sau đó lại nhìn buổi trưa bàn tiệc, định ra ghế trên, ghế giữa, ghế dưới sắp xếp chỗ ngồi.

Sau khi lại phái người nhà quê đi phía trước trên đường hầu hạ, dự bị bên trên nửa đường ăn uống nước trà, bánh ngọt. Trương tổng giáp cũng là cúi đầu khom lưng nhất nhất làm theo.

Tới hậu thám thính tới tựa hồ là mò tới rồi Trương tổng giáp cho hồng bao, về mặt xuân phong địa đi, nhưng đối với Lâm Duyên Triều mà nói lại là một đoạn chờ đợi quá trình. Minh Luân Đường bên trong Lâm Thành Nghĩa không có nói khóa, chỉ là ngồi, các cũng không có thể nhìn thư, chính là như vậy cái gì cũng không có thể làm chờ.

Khô khan chờ đợi lệnh phía dưới cùng trường môn cũng là không khỏi oán thán đứng lên, thật sự là làm bọn hắn chờ được quá dài.

Chậm đến muộn mau buổi trưa thời gian, đầu đầy đại hãn Trương tổng giáp bước nhanh bên vào Minh Luân Đường đứng Lâm Thành Nghĩa nói "Mau, mau, đại tông sư một chuyến nhanh đến thôn khẩu, các người nhanh lên chuẩn bị!"

Lâm Thành Nghĩa nghe xong lập tức, không dám chậm trễ, sửa sang lại đầu bên trên khăn quan, loát loát trên người văn sĩ sam, mà học đồng môn thì cũng là tương hỗ chỉnh lý tốt xiêm y. Phút cuối cùng giờ khắc này, Lâm Duyên Triều thấy Trương Hào Viễn, Trương Quy Hạ dưới, đồng học môn vậy là có chút khẩn trương.

Lâm Thành Nghĩa dẫn học đồng môn đi tới trường xã trước đại môn, dựa theo trước đó định tốt vị thứ tự chờ đón.

Lâm Duyên Triều xa xa nhìn phía thôn khẩu này thật to tiến sĩ đền thờ, chúng học đồng môn đều là trông mòn con mắt, sau đó rất xa chợt nghe được mình là thanh âm.

Sau đó quê nhà tự gà bay chó sủa đứng lên.

***Sự hữu sở, tư viễn hi: Những lời này ý là bạn bè nếu như quá mức thân cận vậy thì sớm muộn cũng sẽ làm bất hòa. Trong truyện dùng có ý là bạn bè khuyên can cũng phải có mức độ, số lần quá nhiều vậy sẽ gây bất hòa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đáng ghét tri huyện.

Đồng! Đồng! Đồng!

Liên tiếp liên tiếp chiêng mười một hạ.

Lâm Duyên Triều trong lòng biết này vạn ác xã hội phong kiến, đẳng cấp phân minh. Đây gõ chiêng dẹp đường, cũng có cao thấp chi phân, bảy phẩm huyện quan nếu là xuống nông thôn, chiêng đánh thất âm, nhưng nếu là bốn phẩm tri phủ xuống nông thôn, tự đánh chín tiếng. Mà tính phủ nhất cấp quan lại xuống nông thôn, thì đánh chiêng mười một hạ.

Ta thiên, không phải nói đề học làm cho chi cùng tri phủ cùng cấp sao? Thế nào cũng có thể đánh chiêng mười một hạ, chẳng lẽ nhìn nhân gia là tính bên trong tới. Tự tính một tính đề học, thả quyền lực rất lớn, không bị phủ viện tiết chế, người cũng không có thể như vậy loạn vượt mông ngựa.

Đại thấy hai mặt hàm bài bên trên viết "Đề hình án sát ti phó sứ", "Đề đốc Phúc Kiến học đạo", Lâm Duyên Triều lúc này mới bừng tỉnh.

Đề học đạo lệ thuộc với án sát ti, đốc học muốn ở bên trong quả hàm. Án sát ti bên trong, án sát ti sứ là chính ba phẩm, án sát ti phó sứ là chính bốn phẩm, án sát ti thêm sự là chính ngũ phẩm. Nếu như đốc học quan hàm chỉ là án sát ti thêm sự, này chỉ có thể án tri phủ dưới quy cách tiếp đãi, nhưng nếu như là chính bốn phẩm án sát ti phó sứ, án quan trường bên trên tự cao không phải thấp nguyên tắc, tự án tính phủ cấp quan viên tiếp đãi.

Xem như là trường kiến thức, Lâm Duyên Triều có như vậy điểm đặc chí.

Ăn mặc sai dịch quần áo nha dịch cảm thất lưng đao, đi theo tay giờ lảng tránh, yên lặng hàm bài về sau, tán đạo quét dẹp đường đi trước, ngoài ra còn có khoái thủ, thỉnh sự, đầy tớ nhà quan không biết nhiều ít, phía sau một màu mái xanh nhuễn kiệu, hạo hạo đăng đăng địa hướng thôn xóm bên trong tiến đến.

Tất cả thôn dân đều ra nghênh đón tại thôn khẩu, quỳ bên đường tránh kiệu.

Cổ kiệu tới rồi trường xã trước đại môn dừng lại về sau, một tên mặt chữ quốc, quan uy rất nặng quan viên đi ra cổ kiệu, ánh mắt nghiêm khắc đảo qua chúng học đồng liếc mắt.

Mọi người chớ có lên tiếng, đại khí cũng không dám suyễn. Lâm Duyên Triều nhưng chưa vài phần cung kính, đòi trước chính mình hành động tiểu lâu la, coi như là nhìn quen lĩnh đạo, tin tức tiếp âm bên trong liên thánh thượng đều gặp qua, mấy cái bốn ngũ phẩm quan thật đúng là chán không được chính mình. Lâm Duyên Triều tỉ mỉ quan sát đối phương thăm nghĩ, người này chính là học chính? Bất quá người này quan uy rất nặng, vừa nhìn tự quyết việc quả đoán người, thế nào sẽ là thanh quý đề học quan.

Nhưng thấy người này đi tới đỉnh đầu thanh sắc vài dầu cổ kiệu trước, vén rèm ong ong địa đạo: "Đề học đại nhân, Trương Mẫn Công quê cũ đã tới rồi." Nguyên lai là hiểu lầm. Lâm Duyên Triều thăm nghĩ chính mình không hiểu quan trường quy củ, như đốc học như vậy quan to xuống nông thôn, không chỉ có muốn bỏ lão đón chào, ngoài ra vẫn còn cần phải do một tên quan viên địa phương tương bồi.

Nửa ngày, một đôi gấm đen quan gầy bước ra kiệu bên ngoài, sau đó một vị bốn mươi hơn tuổi, râu vắn nhàn nhàn từ quan bào quan viên, từ từ bước ra cổ kiệu. Lâm Duyên Triều đang muốn nhìn kỹ, nhưng thấy một tên nha dịch nhân trưng qua đây. Lâm Duyên Triều chỉ có thể đem cúi đầu.

Nói xong một bên một người nói "Đề học đại nhân có lệnh, xuống nông thôn gây nên thân dân, lớn nhỏ quy củ tất cả giản lược."

Quy củ giản lược, tự không cần đi những... đó lẽ nghi phiền phức. Chúng học đồng môn rốt cục có thể không cần thấp được cái cổ, có thể đem đầu ngẩng lên.

Lâm Duyên Triều một lần nữa ngẩng đầu lên, nhưng thấy hai gã quan viên, như hậu thế lĩnh đạo xuống nông thôn thị sát giống như, tả hữu trên dưới, tiền hô hậu ứng, hương lão, thân sĩ, nha môn người đi theo, thư biện, sự gia các loại một đại bang người vòng vây tại này, liền Trương tổng giáp vậy tại xã Hồng Đường lấy thúng úp voi nhân vật, đều chỉ có thể đứng lần lượt sát bên ngoài.

Tự này quần tình phùng nguyệt tư thế, nói không nên lời uy phong, thảo nào là người người đều ái làm quan. Một bên nha dịch không hề trừng mắt, Lâm Duyên Triều cũng là phóng nhân tùy ý quan sát, đứng đầu Hồ đề học tất nhiên là thập phần tốt nhận thức, nếu không có một thân quan bào gia thân, người này ngược lại tự một tên phổ thông uyên bác chi sĩ, nói là giáo học tiên sinh cũng có người tin.

Về phần tên còn lại, chính là Lâm Duyên Triều lúc trước nghĩ lầm là đề học quan viên, nghe được một bên nha dịch đều dùng người này như Thiên Lô sai đâu đánh đó, mà một bên Trương tổng giáp, thân hào nông thôn môn về mặt nóng hổi thái độ, một ngum một cái lão phụ mẫu xưng được, không cần đoán đã biết, chính là bản địa quan phụ mẫu Hầu Quan Huyện Chu tri huyện.

Đối với cái này Chu tri huyện, Lâm Duyên Triều cũng là lược có nghe thấy.

Mân vùng uy hoạn nghiêm trọng, Lại bộ tuyền quan lúc cũng là trước sau như một chọn đặc lực quan viên tới Mân địa nhậm quan.

Chu tri huyện phong bình không tốt lắm, chính là ôm lấy được quyền lợi không buông tay ác quan, vì người lại hà khắc ngang ngược, trọng điển tri hạ, nhậm quan tới nay làm tốt tốt vài món thiết án. Không ít người tại trên tay hắn gặp xui xẻo, phá gia, danh phù kỳ thực diệt môn lệnh đoãn, phá gia tri huyện.

Hồ đề học cùng Chu tri huyện hai người vừa đi vừa trò chuyện, Trương tổng giáp, Lâm Thành Nghĩa cùng với bản thôn hương lão, khúm núm theo sát tại hai người, cùng nhau vào từ đường.

Từ đường bên trong bãi được Trương Kinh, Trương Mậu Tước hai người bài vị, Trương Mậu Tước là Trương Kinh cháu, về sau nhờ cha che chở bỏ vị Thái Thường Tự chủ bộ. Mà Trương Mậu Tước chỉ từ Trương Hường lại bỏ nhập Quốc Tử Giám đọc sách, có thể nói là một môn quan lại.

Vì vậy tiếp quan vị thứ tư bên trên, Trương Hường xếp hạng đệ nhất. Nhưng hứa Duyên Triều nhưng biết người này huyện thí khảo năm lần mới qua, càng không cần phải nói phù thử. Trong tộc trên dưới đều biết hắn không là đọc sách tài, nhưng hắn có tốt cha, có thể dùng âm gian thân phận, bỏ nhập Quốc Tử Giám, đứng hán mà nói quả thực là bầu trời rớt xuống nhân bánh.

Một trận hàn huyên sau khi, Hồ đề học, Chu tri huyện cũng là an tọa, một bên người vội vàng bưng trà đưa nước. Quan phong giống như bình thường cũng không phải là thật chính khảo giáo, đề học công tác trung tâm còn là đặt ở viện thí, cùng với chính đồn huyện học, phủ học bên trên. Cái gọi là quan phong trường xã, kỳ thực bất quá là đề học đại nhân, lý giải địa phương tình huống, biểu thị triều đình coi trọng văn giáo, cổ vũ dân gian đốc lòng cầu học chi phong.

Bởi vậy quan phong cũng sẽ không tận lực khó xử, mặt mũi bên trên có thể, lại cố gắng một phen vậy tự đi qua. Hồ đề học là nghĩ như vậy, thế nhưng những người khác cũng không nghĩ như vậy. Đúng là thật phật ngay trước mắt, ai còn nguyện ý đi cách xa vạn dặm tới Tây Thiên thỉnh kinh. Gặp phải một cái câu nói đầu tiên có thể cải biến người suốt đời quý nhân, ai có thể kiềm chế trụ, không thử đồ kiệt lực bày ra một phen chính mình.

Hồ đề học đứng phía dưới học đồng, không có đoán đo kiểu cách nhà quan, rồi lại nhất phái hiền hoà trưởng giả nói "Những ... này đều là Trương Mẫn Công thân tộc, quê nhà sao?"

Ở đây trường thị tộc người nhiều như vậy, nhưng Hồ đề học vừa hỏi, cũng không là người người có tư cách có thể cùng hắn nói chuyện. Nhất định phải đề cử thân có công danh người, mới có thể bồi hắn nói chuyện. Cái khác tự tính thất lưng quần bạc triệu thương nhân, hoặc là Trương tổng giáp như vậy tại địa phương thập phần có thể lực thân hào nông thôn, đều là không có tư cách xen mồm.

"Quay về đại tông sư lời nói, đại thể là làng này con em." Trương Hường mở miệng trả lời, hắn bỏ giám sinh, thì có có thể cùng quan mặt bên trên nói chuyện thân phận, đại biểu trường thị dòng họ nói chuyện.

Hồ đề học khen: "Trung nghĩa chi thôn quê, thực sự là nhân vật cảm tử."

Nói đến đây, Hồ đề học từ xưa đứng một bên chu Huyện lệnh nói "Chu tử có văn, ba đại đã ngoài, vương cung, thủ đô cùng với đường làng, ai cũng có học."

"Nhân sinh tám tuổi, từ vương công cho tới thứ dân con cháu, đều nhập Tiểu Học. Cho đến mười lăm năm, ngoại trừ Vương công tử đệ, có phạm dân chi tuần tú mới nhập Đại Học. Vì vậy trường học chi giáo, lớn nhỏ chỉ lẽ sở dĩ phân vậy."

Nghe Hồ đề học nói chuyện, chu Huyện lệnh thân thể trước khuyển, biểu thị cung kính, trong miệng đáp: "Đề học đại nhân, nói thật là, lúc này trường xã, chính là noi theo ba đại đã ngoài, Tiểu Học sở thiết, hữu giáo vô loại, phạm bách tính đều có thể tiếp thu dạy bảo khuyên răn. Tới rồi mười lăm lúc, nhập Đại Học chi học, ngoại trừ Vương công tử đệ, thứ dân bên trong chỉ có tài giỏi người mới có thể nhập học. Đặt cho tới hôm nay, sở dĩ chính là huyện học, phủ học bên trong sinh đồ, chỉ có đi qua tiểu tam quan ba thí, tài năng trở thành tú tài."

Hồ đề học vuốt râu cười nói: "Sở Thai huynh, lời ấy chính hợp ta ý. Sở dĩ lúc này đây thiên tử khiến bản quan đốc học bản tỉnh, phạm trường xã thầy trò nhất thể khảo giáo, phải minh sự yêu cầu làm tốt. Song song vậy theo dân gian tiến bạt cử tài, không được khiến hiền lương di hạ xuống thôn quê đã."

Hồ đề học cùng chu Huyện lệnh đàm tiếu một trận, mọi người bao quát Trương Hường đều chỉ có thể nghe đáp không bên trên lời nói.

Này không có biện pháp thân phận chênh lệch chỗ, không nói quan chức bên trên tôn ti, tự dùng 'Bằng cấp' mà nói, chu Huyện lệnh là Long Khánh năm năm tam giáp tiến sĩ, thuộc về kim tự tháp mũi nhọn nhân vật, mà Hồ đề học càng lợi hại, nhị giáp xuất thân, xuất nhậm Ngự Sử, lại khâm điểm Phúc Kiến học đạo.

Giống vậy Albert Einstein cùng Erwin Schrödinger nói chuyện phiếm, học dốt môn nghĩ xen mồm cũng là hữu tâm vô lực a.

Hồ đề học cùng Chu Huyền lệnh hàn huyền một trận, mới nhớ lại phía dưới đứng hầu học đồng tới hỏi nói "Vị nào là trường xã thực sư?"

Nghe Hồ đề học nói như vậy, Lâm Thành Nghĩa vội vã trạm xuất thân tới nói "Quay về đại tông sư lời nói, văn sinh Lâm Thành Nghĩa chính là."

Hồ đề học thấy Lâm Thành Nghĩa dáng vẻ đường đường, gật đầu hỏi: "Lão hữu sư từ đâu người?" Dùng Hồ đề học thân phận nhưng thẳng hô kỳ danh, nhưng hắn nói như vậy, dùng bày tỏ hậu đãi xã sư.

Nghe Hồ đề học nói như vậy, Lâm Thành Nghĩa vẻ mặt xấu hổ trả lời: "Quay về đề học đại nhân lời nói, văn sinh còn chưa tiến học."

Nghe cái này Hồ đề học thân sắc phai nhạt vài phần, lúc đó có công danh tại thân người, xưng sinh đồ gọi lão hữu, mà xưng đồng sinh vì tiểu hữu. Tỷ như đồng sinh tiến rồi học, bất kể mười mấy tuổi, vậy xưng là lão hữu; nếu là không tiến học, tựu đến tám mươi tuổi, vậy vẫn còn xưng tiểu hữu.

Lâm Thành Nghĩa tập tại viện thí này quan ải chưa qua, vẫn còn không coi là là tú tài, không dám đương nổi lão hữu xưng hô.

Mà lúc đó trường xã, đỡ chính là thỉnh nho sĩ hoặc nho học sinh viên vì thực sư, sai một ít mới thỉnh đồng sinh vì thực sư. Mà Hồ đề học nghe nói Lâm Thành Nghĩa bất quá là đồng sinh, lưỡng trước hắn tài học có hạn, sở dạy đồ học sinh trình độ vậy không được tốt lắm.

Trương Hưởng rất sợ đề học xem nhẹ, vội vã bổ cứu: "Lâm tiên sinh dù chưa tiến học, nhưng giáo dục học sinh cũng thập phần nghiêm khắc, hẳn đệ tử không thiếu xuất sắc nổi bật hạng người." Lúc này Chu tri huyện cười lạnh nói: "Hả hả, đề học đại nhân trước mặt, cũng không muốn loạn phóng đại lời nói, xuất sắc nổi bật bốn chữ há là đơn giản dùng được?"

Này vừa nói, mọi người trên mặt đều là lộ ra xấu hổ vẻ. Lâm Duyên Triều cũng không miễn đứng này Chu tri huyện cảm giác không tốt, hành động bán địa tri huyện, nói như vậy giống như bình thường là mặt ngoài tới tại đề học trước mặt biểu thị khiêm tốn che chở ý, tránh cho biểu hiện không tốt, chênh lệch quá đại, nhưng Chu tri huyện lời này nghe được như thế chói tai, xong không để cho người lưu một điểm mặt mũi, hoàn toàn không có quan trường bên trên nhất phái tường hòa tác phong a.

Là muốn lập uy? Còn là đã biết được chính mình tại dân gian phong bình không tốt, dứt khoát mặt đen đến cùng. Lâm Duyên Triều âm thầm phỏng đoán. Chu tri huyện nói như vậy, không ai dám nói cái gì không là, đều là gục đầu xuống tới. Liền Trương Hưởng cũng không biết làm sao trả lời.

Hồ đề học cười hoà giải nói 'Chu tri huyện tri hạ, dân phong thuần phác, đương nhiên không thiếu xuất sắc nổi bật tài tử.' Hồ đề học là Chu tri huyện tràng nội duy nhất cần nề tình nhân vật, lập tức nói "Đại tông sư quá đề cao."

Hồ đề học cười hỏi Lâm Thành Nghĩa nói "Trường xã bên trong đệ tử, học nghiệp đến nào một bước?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hồ đề học khảo giáo.

Thấy Hồ đề học đặt câu hỏi, tất cả mọi người tinh thần tỉnh táo.

Lâm Thành Nghĩa đáp: "Quay về đại tông sư lời nói, học có trước sau, có chút đệ tử đã đọc tứ thư, có chút tại đọc Tam Tự kinh, Bách Gia Tính, Thiên Tự Văn, về phần mới vừa vào học còn đang đọc Mông Đổng Huấn, Tiểu Học."

Hồ đề học chăm chú căn dặn nói "Sư người, vỡ lòng giải thích nghi hoặc, truyện thư thụ nghiệp vậy, như giảng sách lúc phải tiến hành theo chất lượng, không được cấp thiết lỗ mắng, dục tốc tắc bất đạt."

Lâm Thành Nghĩa hành lễ nói "Văn sinh ghi nhớ đại tông sư giáo huấn."

Hồ đề học quay đầu hướng về học đồng môn ôn hòa mà hỏi thăm: "Các người ai đều đọc qua tứ thư a?"

Quả thực như Lâm Thành Nghĩa dự liệu, Hồ đề học trước khảo giáo tứ thư. Đây cũng là nhất định phải, kinh học là công danh nước cờ đầu. Hồ đề học phụ trách một tỉnh văn giáo, đương nhiên cần dẫn đạo sĩ lâm văn phong phương hướng.

Nghe được Hồ đề học này một câu nói, học đồng bên trong Trương Hào Viễn, Trương Quy Hạ, Trương Tung Minh đều là tinh thần chấn động, ba người cùng nhau tiến lên một bước hỏi đáp: "Quay về đại tông sư lời nói, văn sinh đọc qua một ít."

Hồ đề học xem đúng tả hữu cười nói: "Nhìn, nói nhiều lắm thú vị, trùng hợp bản quan năm đó chưa trúng tiến sĩ trước, vậy đọc qua một ít tứ thư, chúng ta tới tương hồ xác minh một phen."

Lãnh đạo hay nói giỡn, cấp dưới là nhất định phải cười, ở đây đại thể là trong nha môn người, chỗ nào không biết đạo lý này. Vì vậy tất cả mọi người là cười đến 'Ngửa tới ngửa lui'.

Hồ đề học lập tức chỉ một ngón tay Trương Quy Hạ hỏi: "Người tứ thư đọc được chỗ nào?"

Ba người trong Trương Quy Hạ niên kỷ lớn nhất, lớn lên nhà nhận thanh tú, vừa nhìn tới có người đọc sách hình dạng. Hồ đề học điểm hấn người thứ nhất tới hỏi, hiển nhiên đúng nó có vài phần hứng thú. Một bên tiếp khách hương lão bên trong, đang có Trương Quy Hạ thân tộc, lập tức bộ mặt có quang.

Lúc này nghe Hồ đề học câu hỏi, Trương Quy Hạ lập tức tinh thần chấn động, tại thân tộc, ở đây quan lại nhìn kỹ hạ, chút nào cũng không có luống cuống.

Trương Quy Hạ tiến lên một bước cao giọng hồi đáp: "Văn sinh đọc xong Đại Học, chính chăm chỉ đọc luận ngữ, mạnh từ." Lâm Duyên Triều nghĩ thầm, Trương Quy Hạ không hồ là Hồng Đường trường xã đệ nhất 'Học bá', mười ba tuổi có thể đọc được luận ngữ, mạnh từ đã bị cho là không sai.

Hồ đề học gật đầu, bất quá này tại hấn đáy mắt cũng không bị cho là cái gì, lập tức nói "Tốt, người đã đọc luận ngữ, ta hỏi người từ viết quân tử vô sở tranh. Tất đã xạ hồ! Hạ một câu là cái gì?"

Trương Quy Hạ không cần (phải) nghĩ ngợi, cười nói: "Học sinh biết được, tiếp nhượng nhi thắng, hạ nhi ảm. Kỳ tranh dã quân tử."

Hồ đề học khẽ gật đầu hỏi tiếp nói "Này này một câu làm sao chú giải nĩ?"

Trương Quy Hạ dừng lại một chút, suy tư nói "Nói được là, quân tử khiếm tốn cùng người không tranh, thế nhưng. . . Thế nhưng bản tên là lúc, trước chấp tay thi lễ mà nhường, lại chấp tay thi lễ trở ra, về sau đường uống rượu, đây. . . Hấn là chính là quân tử chi tranh."

Trương Quy Hạ nói chính là chu tử chú tập bên trên chú giải, này là phía chính phù tiêu chuẩn đáp án. Sở dĩ đương sơ Lâm Thành Nghĩa gọi Lâm Duyên Triều học thuộc tứ thư lúc, hấn cảm thấy thời gian chưa đủ, cũng không phải là là tứ thư khó khăn, rồi lại tứ thư chú tập quá dài. Lâm Duyên Triều nghe Trương Quy Hạ nói được mặc dù lấp bắp, nhưng ý tứ bên trên đại thể còn là nói đúng. Điều đó có thể thấy được đối phương thập phần miễn cưỡng, liền Lâm Thành Nghĩa nghe hấn nói hết, đều là thay hấn thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Hồ đề học nghe xong từ chối cho ý kiến sau đó quay đầu hỏi Chu huyện lệnh: "Sở Thai huynh, người cảm thấy cái này học đồng giải được làm sao?"

Chu huyện lệnh diện vô biểu tình địa đạo: "Này nhưng khó xử ta."

Hành động tiến sĩ xuất thân, tứ thư ngũ kinh đối với Chu huyện lệnh sớm là rục với tâm, nhưng Hồ đề học nói như vậy, hấn nhưng thật ra không tốt tiếp, nói ra để tránh khỏi có khoe khoang chỉ ngại.

Lập tức một bên có người nói "Đại tông sư, học sinh tới thay huyện tôn giải thích một phen."

Một tên cùng Trương Quy Hạ niên kỷ không sai biệt lắm đại nam tử theo Chu huyện lệnh phía sau đi ra.

"Đại tông sư trước mặt chỗ nào có người chỗ nói chuyện, " Chu huyện lệnh khiển trách hấn một câu.

Hồ đề học cười nói: "Đều là học sinh hậu bối, để hấn nói đi."

Người này mở miệng nói "Như vậy văn sinh tạm thời ngôn chi, trong đó thi lễ mà lên người, chính là đại xạ chi lễ, cổ lễ, ngẫu vào ba áp sau đó thắng đường vậy. Chu tử tại một đoạn này có chú giải, văn sinh chọn lấy chi, lời ấy quân tử cùng tốn không cùng người tranh, duy với bản sau đó có tranh. Nhiên nó tranh vậy, ung dung áp tốn chính là như vậy, thì nó tranh vậy quân tử, mà không phải nếu tiểu nhân chi tranh rồi."

Hồ đề học thoả mãn địa gật đầu nói "Mười không rồi tám chín."

Nghe Hồ đề học nói như vậy, này nam tử lập tức đại hi nói "Văn sinh Chu Tông Thành, đa tạ đại tông sư tán thưởng."

Chu Tông Thành biểu hiện như vậy cướp nhân, lập tức nhạ được ở đây trương thị con em không khoái, lúc này là đề học đại nhân, tới xã Hồng Đường khảo giáo ở đây con em học nghiệp, người là cái gì quý, làm sao đến người địa phương đầu bên trên cướp danh tiếng tới. Bất quá người này tri huyện bên cạnh ban liệt ra, không là huyện nha bên trong người, chính là tri huyện thân tín. Mọi người cũng không dám nói cái gì.

Trương Quy Hạ thấy cái này, cũng là ánh mắt lộ ra hận sắc, lập tức sót ruột nói "Khẩn cầu đại tông sư ra lại đề!"

Hồ đề học cười nói: "Mới vừa rồi đã hỏi qua, nhữ cái này niên kỷ, đã không sai, tương lai lại chăm chỉ học tập chính là."

Nghe Hồ đề học nói như vậy, Trương Quy Hạ không dám hơn nữa, chỉ có thể giẫm chân lui ra. Trương Quy Hạ không có ngờ tới chính mình này một giẫm chân động tác, bị Hồ đề học nhìn tại đáy mắt, trên mặt toát ra một tia không khoái.

Hồ đề học nhìn về phía Trương Hào Viễn, Trương Tung Minh hỏi: "Các người học cái gì?"

"Quay về đại tông sư lời nói, chỉ học được Đại Học, luận ngữ chỉ là thô thông." Hai người cùng nhau đáp. Hiển nhiên bọn họ là thấy mới vừa rồi Trương Quy Hạ thất lợi, tự biết học vẫn làm không được như vậy thâm, Vì vậy lui một bước. Đại Học kinh một chương, truyện mười thiên, gia đứng lên bắt quá năm nghìn cái chữ, rất khó ra cái gì sai lầm

Lúc này Trương Hào Viễn tiến lên một bước nói "Học sinh Trương Hào Viễn, chính là làng này lý trưởng chi tử, với Đại Học một lá thư, từ lâu là rục với hung, khẩn cầu đại tông sư ra đề mục!"

Trương Hào Viễn này nhảy cư Trương Tung Minh trước, đoạt cái trước, lại chủ động giới thiệu chính mình, cũng ám chỉ chính mình là lý trưởng chi tử, này tất cả đều là muốn Hồ đề học trước mặt gia thêm ấn tượng. Mà Trương Tung Minh còn lại là sững sờ ở một bên, không biết nói cái gì, hiển nhiên chưa thấy qua việc đời, Hồ đề học, Chu tri huyện trước mặt một tác vuông.

Lâm Duyên Triều ở một bên nhìn nghĩ thầm, xem ra có cái lý trưởng cha, cũng là không giống với a, quy củ cấp bậc lễ nghĩa cũng một điểm không sai, này không là phổ thông bách tính giáo dục được tới, bắt quá Trương Hào Viễn có đúng hay không quá tận lực một ít.

Lý trưởng tại trong thôn thế lực rất lớn, nhưng đối với Hồ đề học mà nói, lại thấy thế nào được với ni. Hồ đề học nhìn Trương Hào Viễn lắc đầu, Trương Hào Viễn thần sắc biến đổi, không biết vì sao nhạ được Hồ đề học không khoái.

Hồ đề học ngón tay được một bên Trương Tung Minh, hỏi: "Người niên kỷ tương đối hần tiểu, vì sao cướp ở trước mặt hần tử?"

Trương Hào Viễn nhất thời hoạt kê, trong lòng biết chính mình cho Hồ đề học lưu lại không tốt ấn tượng, lập tức vội vàng bổ cứu nói "Học sinh mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng tại trong tộc bối phận so với đại hần."

Hồ đề học nghe xong vuốt râu nói "Người nói được có chính mình đạo lý, nhưng với lễ không hợp."

Chu huyện lệnh ở bên cảm nhận một nhìn, cười lạnh nói: "Đại tông sư tại đề điểm người, nghe được sao?"

Chu huyện lệnh quan uy rất nặng, giống như bình thường bách tính đại nhân còn sợ hãi, huống tiểu hài tử. Hần thường thường một câu nói, tại Trương Hào Viễn nghe tới giống như là răn dạy giống như bình thường. Trương Hào Viễn cũng không miễn run rẩy nói "Học sinh tạ ơn. . . Tạ ơn đại tông sư giáo huấn."

Hồ đề học nhưng thật ra ôn nhan nói "Vô phương, người vừa nói Đại Học một lá thư, từ lâu rục với hung, người cũng biết cổ nhân vì học đầu đuôi thứ tự, Đại Học mặc dù ngắn, nhưng học vẫn cần phải dùng Đại Học vì trước, chu tử có ngôn, trước đọc 《 Đại Học 》, dùng định nó quy mô; thứ đọc 《 luận ngữ 》, dùng định nó căn bản; thứ đọc 《 mạnh tử 》, dùng quan nó phát triển; thứ đọc 《 trung dung 》, dùng muốn cổ nhân chỉ vi diệu chỗ, người thiết không được khinh mạn."

Lời này nghe được ở đây người đều là gật đầu, Lâm Duyên Triều vậy dưới đáy lòng thầm khen, mặc dù quan phong trường xã này một bộ, là cổ đại người đang quan mặt bên trên làm bệnh hình thức, nhưng Hồ đề học còn là thấp phần dụng tâm, trong lời nói đồng ý, là thật tại đề điểm hậu bối.

Thế nhưng Trương Hào Viễn bị Chu huyện lệnh mới vừa rồi này một hách về sau, còn không có hoãn qua đây, người đang tâm không ở địa đáp: "Đa tạ đại tông sư đề điểm"

Này một tình hình ở đây mọi người nhìn ra tới, nhưng thật ra lãng phí Hồ đề học một phen ý tốt, Trương tổng giáp ở một bên nhìn, âm thầm buồn bực, nhưng lại không dám nói nhắc nhở nhĩ tử.

Hồ đề học lập tức hỏi: "Nhữ nhưng nhớ kỹ Thang tự răn mình lời nói?"

Trương Hào Viễn nghe xong lập tức tinh thần rung lên nói "Học sinh nhớ kỹ, cầu nhật tân, nhật nhật tân, hựu nhật tân."

Hồ đề học mỉm cười, dùng bày tỏ khen ngợi, Trương Hào Viễn đứng Đại Học một lá thư chuẩn bị được thập phần đầy đủ, chính chờ Hồ đề học hỏi lại chính mình. Nhưng Hồ đề học đã không có hỏi lại ý tứ, quay đầu đi nhìn về phía Trương Tung Minh hỏi: "Đại Học bên trong có ngôn, ý thành mà tâm chính, như thế nào ý thành? Như thế nào tâm chính?"

Trương Tung Minh bị này đột nhiên tập kích, khiến cho thất kinh, hần vậy cho rằng Hồ đề học sẽ biết lại khảo giáo Trương Hào Viễn mấy đề. Trương Tung Minh khẩn trương dưới, đại não trống rỗng, nghe xong Hồ đề học lời nói, suy nghĩ khổ suy nghĩ một trận sau đó nói "Cái gọi là thành nó ý giả, chó dối gạt mình vậy, như phải tội tanh tươi, như hảo hảo sắc."

"Cái gọi là chính tâm. . . Cái gọi là chính tâm. . ."

Trương Tung Minh đáp ra một cái, kế tiếp tựu tiếp không đi tới.

Chúng người nhà quê đều vì hần ngắt một bả mồ hôi, Lâm Duyên Triều thấy cũng là cảm thán, thấy như vậy đại tràng diện, hoá ai đều sẽ khẩn trương, thảo nào Lâm Thành Nghĩa trước đứng chính mình nói, không trông cậy vào chính mình có thể được đến Hồ đề học thưởng thức, coi như thấy từng trải, sau đó gặp quan không sợ hãi.

"Người tới nói cho hần."

Thấy Hồ đề học chỉ đến chính mình, Chu Tông Thành trên mặt lộ ra một bôi tiếu ý, tỏ cáo nói "Cái gọi là chính tâm, thân có điều phần chí, thì không được nó chính; có điều sợ hãi, thì không được nó chính; có điều ham vui, thì không được nó chính; có điều lo lắng, thì không được nó chính. Lúc viết: "Thân có thân coi như tâm."

Thấy Chu Tông Thành như vậy trả lời, Hồ đề học lộ ra khen ngợi vẻ. Mà một bên xã Hồng Đường người, nhất thời bộ mặt quét rác.

Không lâu sau một tên đầy tớ nhà quan hướng Chu huyện lệnh thì thăm vài câu, Chu huyện lệnh hướng Hồ đề học nói "Đề học đại nhân, cơm nước đã chuẩn bị xuống, thôn quê đất hoang phương, không có gì món ngon, chỉ có cá tôm coi như mới mẻ."

Hồ đề học cười nói: "Sớm nghe nói về Mân Thủy tôm cá tươi đường người, chu lão đệ làm quan đảm nhiệm, thực sự là tốt phúc khí."

Chu huyện lệnh cười nói: "Chỗ nào chỗ nào, qua một đoạn Giang Khẩu hồng tâm (một loại cua biển) gạch cua béo ngậy, này mới là chân chính có lộc ăn."

Nói xong hai người đủ cười, đều là đứng dậy.

Lâm Duyên Triều âm thầm lắc đầu, phỏng chừng quan phong trường xã chuyện, tại hai vị quan lão gia đầy mắt, còn không bằng Giang Khẩu hồng tâm càng cảm thấy hứng thú.

Lường vị đại nhân ly tọa, một bên thuộc hạ cũng là động lên, mở đường vén rèm.

Hồ đề học nghe xong gạt đầu, theo ghé đứng dậy.

Trương Hường thấy nóng nảy, thăm nghĩ hôm nay việc truyền ra đi, không chỉ có Hồng Đường trường xã, xã Hồng Đường danh vọng cũng là tạp. Trương Hường liền bước lên phía trước một bước nói "Lường vị đại nhân xin dừng bước, trường xã bên trong còn có vài tên đệ tử có thể bồi dưỡng, thỉnh đại nhân hỏi thì!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bổng nhiên nổi tiếng.

Trương Hường lúc này tâm tình quá cấp thiết, sợ dĩ hành động có chút liều lĩnh, khó tránh khỏi có ngăn cản thượng quan lối đi hiểm nghị.

Chu tri huyện mặt đã trầm xuống tới, rất là không khoái nói "Còn muốn thử lại sao?"

Trương Hường tại Chu tri huyện trước mặt không dám trần tũ, Lâm Thành Nghĩa tiến lên một bước nói "Đại tông sư, lão phụ mẫu ở trên, văn sinh những ... này học sinh đều là có thể bồi dưỡng tài."

Hồ đề học nghe xong nghiêng đi thân ôn hòa địa đạo: "Tiền học có trước sau, tư chất có đẳng cấp này không tính cái gì, nhưng người vô lễ thì không lập, việc vô lễ thì không thành, như phải tỉ mỉ giáo học sinh đạo lý này."

Lâm Thành Nghĩa nghe xong vẻ mặt xấu hổ, biết là mới vừa rồi Trương Quy Hạ cùng Trương Hào Viễn biểu hiện khiến Hồ đề học thất vọng rồi, lập tức nói "Đa tạ đại tông sư chỉ điểm, văn sinh nhất định ghi nhớ, như vậy giáo dục học sinh."

Nghe Hồ đề học nói như vậy, Hầu Trung Thư đúng hứa Duyên Triều phiên muộn nói "Tiên sinh chịu nhục, ta hành động học sinh thể nào có thể chịu? Hiện tại đề học đại nhân, thể nhưng đem chúng ta xã Hồng Đường mọi người thấy nhẹ, không được, lúc này ta không thể cố toàn đại cục xuống phía dưới, ta nhất định phải đứng ra văn hồi tiên sinh bộ mặt."

Lâm Duyên Triều không có kéo Hầu Trung Thư, nhưng thấy hán một bước bước đi ra ngoài, vẫn còn không nói chuyện, đã bị Trương tổng giáp kéo xuống nói "Đề học đại nhân đang ở đây khảo giáo học văn, người một cái họ khác con em nói cái gì lời nói."

"Người đừng coi thường người, ta cũng vậy trường xã đệ tử." Hầu Trung Thư nghe vậy giận dữ.

Lâm Thành Nghĩa nhìn qua đây, xanh cả mặt nói "Trương tổng giáp, họ khác con em cũng là ta Lâm mỗ học sinh, tự tính thực sự không làm, ta cũng không có thể cho người như vậy nhục ta học sinh."

Ngoại nhân thấy Lâm Thành Nghĩa cùng Trương tổng giáp nội chiến, không khỏi đều là buồn cười, Trương Hường đại mất bộ mặt, chỉ có thể cùng cười

ngượng, nhìn về phía Lâm Thành Nghĩa đều là sắc mặt giận dữ.

Lâm Thành Nghĩa vì Trương tổng giáp sở nhục, về mặt đều là bị phản về, lập tức tiến lên một bước nói "Đại tông sư ở trên, khẩn cầu ngài thứ lại một người."

Hồ đề học cười cười, từ chối cho ý kiến.

Lâm Thành Nghĩa tiên trăm hậu tấu, đứng Lâm Duyên Triều nói "Duyên Triều, ngài Thiên Tự Văn học thuộc được không sai, sao không nhường đốc học đại nhân khảo một khảo nhỉ?"

Thiên Tự Văn, nghe Lâm Thành Nghĩa nói như vậy, tất cả mọi người là nhất thời choáng váng. Thiên Tự Văn chính là học đồng vỡ lòng sử dụng, không ở tứ thư ngũ kinh chi liệt, nhường đề học khảo giáo, bằng số học giáo thụ, đi khảo học sinh tiểu học tăng giám thặng dư công khóa. Liên Trương Hường vậy trường Lâm Thành Nghĩa liếc mắt, cảm thấy hân hiện tại là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng.

Bất quá cũng có người, theo Lâm Thành Nghĩa ánh mắt nhìn lại, nhưng thấy một cái tuổi nhỏ học đồng đứng dậy. Mọi người lúc đầu cho rằng, người này cũng không tính cái gì, nhưng thấy đối phương hành tung thông dong, thiếu niên lão thành, không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Lâm Duyên Triều thấy Lâm Thành Nghĩa hướng chính mình gật đầu, rốt cục đến phiên chính mình lên sân khấu, Hầu Trung Thư có câu nói đúng, sự chịu nhục, học sinh thế nào có thể chịu.

Lâm Duyên Triều lập tức về phía trước bước một bước, thật dài thi lễ nói "Thỉnh đại tông sư ra đề mục khảo giáo!"

Hồ đề học thần sắc nghiêm nghị, đợi thấy Lâm Duyên Triều đi lên, không khỏi nhãn tình sáng lên nói "Còn tuổi nhỏ, lại có bức này đoạn chính ôn trọng khí độ. Nhìn ngài thiếu niên lão thành, tự có thi thư đầy bụng khí độ, bản quan còn tưởng rằng ngài đã tú tài."

Nghe Hồ đề học nói như vậy, ở đây người đều là lần thứ hai quan sát bắt đầu Lâm Duyên Triều tới, xác thực Lâm Duyên Triều lúc này khí độ, muốn nói hẳn là một cái mười hai tuổi thiếu niên, thực sự là ai cũng không tin.

"Đại tông sư kim khẩu, học sinh cần phải phải nỗ lực, khiến đại tông sư ngôn không có mất."

Hồ đề học nghe xong mỉm cười nói "Nói được tốt, có chí khí."

"Bất quá, " Hồ đề học chuyện vừa chuyện mở miệng nói "Lời tuy nói được xinh đẹp, nhưng là phải có thực học mới được, ngài nói ngài học Thiên Tự Văn, đều học thuộc được làm sao?"

Lâm Duyên Triều đáp: "Hồi bẩm đại tông sư, học sinh với Thiên Tự Văn chăm chỉ học tập tới lâu, có thể nói xuôi ngược lưu loát."

"Duyên Triều hài tử này, này sẽ biết tổng cần phải nhường đại tông sư thỏa mãn a!" Trương Hường, Trương tổng giáp đều là thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này một bên Chu tri huyện cười lạnh nói: "Xuôi ngược lưu loát? Ngài nhưng thật ra ngược lại học thuộc Thiên Tự Văn cho bản quan nhìn a!" Lúc này Trương tổng giáp hận không thể hung hăng rút chính mình một cái miệng, tự trách mình quạ đen chửi, công môn bên trong tốt mấy người thiết cười ra tiếng tới.

Hồ đề học cũng là mỉm cười cười nói: "Người không tin không đủ để đi thiên hạ, người thiếu niên, ngài nói ngài muốn khảo tú tài, bản quan rất vui mừng, nhưng cũng không muốn học đại nhân đồng dạng a."

"Đa tạ đại tông sư, lão phụ mẫu đề điểm, xin hỏi học sinh có thể ngược lại học thuộc Thiên Tự Văn sao?" Lâm Duyên Triều nói rằng.

"Ngạ? Hài tử này, " Hồ đề học ha ha cười nói, "Tạm thời thí tới."

"Dã hồ tai yên, giả trụ ngữ vị, tiểu đẳng mộng ngu, văn quả lậu cô. . ." Lâm Duyên Triều mở miệng thì đến, chút nào không có dừng lại.

Từ đường nội ít nhất có gần trăm người, cả sảnh đường người đều là nhìn về phía Lâm Duyên Triều. Nhưng đối với nhiều người như vậy ánh mắt, Lâm Duyên Triều nhưng chút nào chưa thụ ảnh hưởng, hai tay phụ về sau, đáp được người đọc sách đọc thuộc sách lúc củ bộ.

"Chính biểu đoạn hình, lập danh kiến đức. . ."

Nhưng nghe Lâm Duyên Triều đọc nhấn rõ từng chữ rõ ràng, phảng phất năm đó tào thực bảy bộ thành Thi, lại đúng như tại chính mình trong viện sân vắng lừng thững giống như bình thường. Ở đây người nghe được há to miệng ba, liên cảm đều phải trật khớp. Tiểu tử này thực sự là ngược lại học thuộc Thiên Tự Văn a.

". . . Hoang hồng trụ vũ, hoàng huyền địa thiên."

Tối hậu một chữ rơi xuống đất sau khi, từ đường trong lặng ngắt như tờ.

Lâm Duyên Triều học thuộc hết về sau hướng Hồ đề học hành lễ nói "Học sinh ngu dốt, hai năm theo học chỉ am hiểu Thiên Tự Văn một thiên, vì vậy mới như thế rất quen. Nếu là đại tông sư, lão phụ mẫu khảo giáo học sinh cái khác, học sinh thực sự tự sẽ không."

Nghe Lâm Duyên Triều nói như vậy, đáy lòng của mọi người đều tán tốt chữ, còn tuổi nhỏ tự như thế biết tiến thoái, trả lại cho Chu tri huyện một cái bậc thang hạ. Người nhà quê nhiều không nhìn được Lâm Duyên Triều, không khỏi đều tìm hiểu bắt đầu này hài đồng lai lịch tới. Mà có tâm người còn lại là nhìn lên Hồ đề học sắc mặt, nhìn hấn làm sao đánh giá.

Hồ đề học trầm mặc một hồi, người bên ngoài nhìn không ra tâm tư của hấn tới.

Lúc này hấn đột nhiên nói "Bàn Khê y dẫn, tá thì a hành giải thích thế nào?"

Này là Thiên Tự Văn bên trong một đoạn lời nói, Lâm Duyên Triều nhớ tới Lâm Thành Nghĩa cho chính mình giảng giải Thiên Tự Văn giải thích tới, không chút do dự nói "Chu văn vương tại Bàn Khê gặp khương thượng, phụ tá minh quân, mà Thương Thang Vương tôn y dẫn vì a hành."

Những lời này không dễ dàng giải thích, người bình thường theo mặt chữ bên trên lý giải, chính là Bàn Khê biên y dẫn, vì Thương Thang Vương tôn vì a hành. Nhưng trên thực tế Bàn Khê là chu văn vương gặp khương thượng nơi. Thiên Tự Văn bên trong dùng ngắn tám chữ, nhưng nói được hai vị hiền thần tri ngộ với minh quân việc.

Hồ đề học nhìn không được nhẹ nhàng gõ nhịp, lại nói: "Đỗ cáo chung đài, tất thư bích kinh?"

"Đỗ Độ lối viết thảo, Chung Diêu thể chữ lệ, ngự an ly vương trủng bên trong nước sơn sách, khúc phụ Khổng miếu tường bên trong chi trái qua. Khép lại một câu đã tập phần điển, cũng tự quần anh mà nói, đỗ cáo chung đài, nước sơn sách bích kinh chỉ chính là trong cung sở giấu trân bảo."

Hồ đề học trên mặt hơi hơi lộ ra tiểu ý, Lâm Duyên Triều chính tốt với một đoạn này đặc biệt có tâm được, thâm nhập nói "Bên trên một câu nói được là Đỗ Độ chính là lối viết thảo chi tông, Chung Diêu thể chữ lệ thiên hạ đệ nhất, đạo chính là thiên hạ chi trân!"

"Hạ một câu giảng chính là thượng cổ không văn chương, dùng trúc đỉnh điểm nước sơn sách trúc bên trên, về sau có người quật ngự an ly vương phân mộ, mười ba thiên nước sơn sách sách cổ, làm cho nước sơn sách lại thấy ánh mặt trời, mà bích kinh, là nói Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn người tài về sau, nho học thất truyền, may mà theo Khổng Tử cũ trạch tường phát hiện tổ tiên sở giấu kinh quyền, mới có thể dùng kinh điển lại thấy ánh mặt trời. Nước sơn sách bích kinh đạo chính là tồn vong đoạn tục!"

"Giải được tốt." Hồ đề học cũng không do tán lên, phía dưới phàm đọc qua Thiên Tự Văn, cũng là đều gật đầu.

"Bản quan lại khảo giáo người một cái khó có được, nếu như được rồi mới vừa rồi quá quan, " Hồ đề học nắm bắt chòm râu đột nhiên nói "Thiên địa huyền vàng, vũ trụ hồng hoang giải thích thế nào?"

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, này là Thiên Tự Văn câu đầu tiên, cũng là tới quen thuộc một câu, khảo qua khoa cử mọi người biết được, mỗi gian hào xá đều dùng Thiên Tự Văn tới đánh số, nhưng đến tốt cùng là cái gì ý tứ, coi như là cử nhân đều không nhất định hiểu được.

Lâm Duyên Triều nhưng cười nói: "Thiên địa huyền vàng ra tự dịch kinh thiên huyền địa hoàng, vũ trụ ra tự Hoài Nam Tử, trên dưới tứ phương xung vũ, từ cổ chí kim xung trụ, hồng hoang ra tự Thái Huyền Kinh, xung hồng hoang thế gian."

Mọi người lập tức đều là ghen hòng nhìn trân trối, không dám tin tưởng.

Lúc này Hồ đề học vuốt râu cười to nói "Ta hỏi người Hoài Nam Tử, Thái Huyền Kinh người đều xem qua sao?"

"Không có, nhưng đệ tử xem qua Thiên Tự Văn giải thích, phía trên nói."

Hồ đề học thần nhiên nói "Này vậy rất không dễ dàng, với Thiên Tự Văn một lá thư, người có thể tính xuất sư."

Lâm Duyên Triều lập tức khom người nói: "Đại tông sư quá khen, chính cái gọi là đọc vạn quyển sách, không bằng đọc thấu một quyển sách, Triệu Phò nửa bộ luận ngữ vậy nhưng tri thiên hạ."

Hồ đề học thấy Lâm Duyên Triều nói như vậy, thập phần vui vẻ nói: "Có thể vụ bản cầu thực, thật trẻ nhỏ dễ dạy vậy. Người có thể nói ra này một phen lời nói tới, rất không dễ dàng, cần phải là gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa, như phụ chắc là người đọc sách a."

"Gia nghiêm là sinh đồ, Long Khánh trong năm trúng tú tài."

Nghe Lâm Duyên Triều nói như vậy, Hồ đề học cùng Chu tri huyện đều là gật đầu. Người đọc sách cùng người đọc sách trong lúc đó đều là thân cận, mà tú tài đã liệt tứ dân bên trong sĩ giai tầng, nếu là Lâm Duyên Triều nói chính mình là thương nhân, lại viên, nông người chi tử, sẽ có chiết khấu.

Hồ đề học đứng Lâm Duyên Triều càng thân phúc hậu: "Phụ thân là tú tài, thảo nào trả lời có lẽ, tiến thoái có độ, không biết hiện tại là ở huyện học, còn là phủ học?"

Hồ đề học chường phù, huyện hai học, nếu là nổi danh học sinh, hấn nên có nghe thấy. Nghe Hồ đề học nói như vậy, Lâm Duyên Triều không thể nói chuyện, chỉ là gục đầu xuống.

"Thế nào không nói lời nào?" Hồ đề học hỏi.

Mọi người thấy nhỏ kỳ, thế nào không trả lời Hồ đề học câu hỏi, lẽ nào tới hậu thất bại trong gang tấc.

Lúc này Lâm Thành Nghĩa đứng ra nói "Bẩm đại tông sư, Duyên Triều phụ mẫu, tại mấy năm trước, vì làng này bách tính tách ra uy hại, bất hạnh gặp nạn."

Thì ra là thế, mọi người nghe xong không khỏi đại sinh đồng tình ý. Mới vừa rồi Lâm Duyên Triều không thể đáp, tự nhiên thì làm 'Nghẹn ngào không nói nên lời'.

"Thật có chuyện này ư?" Hồ đề học châm chọc một chút, nghĩ thầm còn là xác nhận cho thỏa đáng.

Một tên trong nha môn quan lại tại Chu tri huyện bên cạnh thì thầm vài câu, Chu tri huyện gật đầu, lập tức đúng Hồ đề học nói "Xác thực có việc này, Long Khánh trong năm, khẩu tù lâm phượng suất khẩu cướp dân, lúc đó xác thực có một tên lâm họ tú tài ngộ hại."

Một tên sinh đồ gặp nạn đứng một huyện tới nói đúng không tiểu nhân việc, ngay lúc đó tri huyện, nhất định phải muốn đăng báo đề học đạo, đề học đạo trở lên báo án sát ti.

Nghe đến đó, liền Hồ đề học cũng hiểu được có cần phải cho này thiếu niên bồi thường một ít cái gì.

Hồ đề học suy tư một phen đưa tay vuốt râu nói "Người văn tài cụ giai, bản quan rất vui mừng, quyết định đối với người tương thưởng một phen."

"Đề học đại nhân, " Chu tri huyện cắt đứt Hồ đề học lời nói.

"Chu huyện tôn có cái gì lời muốn nói?" Hồ đề học hỏi.

Chu tri huyện nhìn Lâm Duyên Triều liếc mắt, ý vị sâu xa địa cười nói: "Đề học đại nhân đã thưởng thức hần, không bằng nghe một chút này học đồng, chính mình nghĩ muốn cái gì tưởng thưởng."

Lâm Duyên Triều đáy lòng một đắng, nhìn về phía Chu tri huyện nghĩ thầm chính mình chẳng lẽ là chỗ nào đắc tội người, muốn như vậy hại ta.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thành công nhờ đệ tử.

Chu tri huyện nói như vậy, Hồ đề học hơi hơi sùng sốt về sau, ha ha địa cười nói: "Sở Thai huynh nói chính là, còn là nhường tiểu hữu chính mình nhắc tới a."

Mọi người vậy mò đến Chu tri huyện ý tứ, đáy lòng cũng là thay Lâm Duyên Triều kêu oan đứng lên.

Nếu là Hồ đề học thưởng cho Lâm Duyên Triều, đương nhiên là trưởng giả ban thưởng, không dám từ, hần cho cái gì Lâm Duyên Triều tự muốn cái gì.

Thế nhưng chính mình yêu cầu, này đúng mực cũng không tốt dẫn đo, yêu cầu hơn, Hồ đề học sẽ biết cảm thấy người lòng tham, mới vừa rồi khổ tâm xây dựng tất cả hảo cảm cũng không có, nếu là yêu cầu thiếu, chính mình cũng là ăn phải thiệt thòi. Nếu là cái gì cũng không yêu cầu, nhìn như thanh cao, thế nhưng nhưng xuẩn cực kỳ, người bên ngoài trái lại sẽ biết cảm thấy người dối trá, thậm chí khiếp đảm mà không dám hướng Hồ đề học có điều yêu cầu.

Ở đây mọi người nghĩ thầm, nếu chính mình là Lâm Duyên Triều nên như thế nào trả lời, ở bên người đáy mắt, đây chính là một câu nói có thể cải biến suốt đời mệnh vận cơ hội.

"Còn không có nghĩ được không?"

Lâm Duyên Triều ngẩng đầu, nhìn về phía Hồ đề học, thấy hần ánh mắt lộ ra một chút tiểu ý.

Bất luận cái gì nguy cơ hoán cái góc độ đến xem, cũng là một cái kỳ ngộ, Lâm Duyên Triều định rồi thần, trên mặt lộ ra tiểu ý lập tức nói "Hồi bẩm đại tông sư, văn sinh nghĩ được rồi."

"Nga, nói tới nghe một chút."

Mọi người nghĩ thầm, Lâm Duyên Triều nói như vậy tất nhiên là dự định hướng Hồ đề học yêu cầu cái gì.

Lâm Duyên Triều nói "Văn sinh muốn mời đại tông sư cho phép, nhường tiên phụ linh vị nhập cung cấp kháng uy trung nghĩa từ đường."

"Thông minh." Mọi người hầu như nhìn không được đập chân tán thán. Liền văn phụng phụ Chu tri huyện cũng là, nghe lại con mắt tới lần thứ hai quan sát bắt đầu Lâm Duyên Triều tới.

Cái này cử động biểu hiện ra phận làm con hiếu đạo, thành toàn tốt danh tiếng, vậy không quá phận tham lam, ngoài ra huyện phủ bên trong sớm đã phát công văn, nhập trung nghĩa từ đường người gia thuộc, nhưng ưu đãi miễn giảm hai người hai năm tạp phẩm lao dịch. Đây chính là thực thực sự tại chỗ tốt. Nếu thay đổi một cái đã lớn làm ra như vậy quyết định, cũng chưa có gì đặc biệt hơn người, thế nhưng nếu là theo một tên mười hai tuổi thiếu niên nói ra, sẽ rất khó. Tại mọi người đây mắt không chỉ có là tài học hơn người, hơn nữa nhân tình thạo đời, hai người gồm nhiều mặt nhất khó có được.

Mà Lâm Duyên Triều chìm đắm tại mọi người ước ao đồ kị trong ánh mắt, song song chính mình cũng coi như có một chút vui mừng, hân tnh vì chính mình này một đời chẳng bao giờ gặp mặt cha đẻ làm một điểm việc nhỏ a.

Hồ đề học cũng không do than thở: "Sinh con phải như Duyên Triều rồi, Sở Thai huynh, việc này ngươi xem coi thế nào?"

Chu tri huyện cười gượng hai tiếng nói "Hồ đề học có nhận thức người chi minh, này tiểu trẻ nhỏ có tấn hiếu chi tâm, hôm nay thực sự là gặp gỡ một đoạn giai thoại a." Lúc này liền Chu tri huyện cũng là khen bắt đầu đứng lên.

Hồ đề học cười nói: "Này bản quan nhưng thật ra bị, tiểu hữu có thể có đắc ý bài thi, đặt ở thân biên, nhường bản quan nhìn một cái."

Tới rồi ở đây, ở đây người đều là dừng lại ước ao, lại đổ kị ánh mắt, nhìn về phía Lâm Duyên Triều.

Lâm Duyên Triều đã sớm chuẩn bị, theo trong tay áo rút ra mấy ngày trước đây làm văn thơ đối ngẫu cùng luật thơ bài thi tới, giao cho Hồ đề học. Hồ đề học quét vài lần về sau nói "Không sai, không sai, thế nhưng vẫn còn thiếu một ít hóa hậu."

Lâm Duyên Triều liền nói ngay: "Học sinh, khẩn cầu đại tông sư hiệu đính!"

Ân, Hồ đề học gật đầu, đem bài thi bên trên chưa đủ chỗ, thoáng đề điểm một chút.

Lâm Duyên Triều lập tức quỳ xuống hướng Hồ đề học khấu đầu nói "Tạ ơn đại tông sư thụ nghiệp giải thích nghi hoặc chi ân."

Này một phen cử động, tất cả mọi người thầm khen Lâm Duyên Triều khôn khéo.

Trong đó bí quyết tại, sư người, thụ nghiệp giải thích nghi hoặc vậy, Lâm Duyên Triều nói như vậy chính là bái Hồ đề học vì sư, từ nay về sau xuất môn tự dám nói chính mình là đề học đại nhân môn sinh.

Hồ đề học thoả mãn địa mỉm cười, hân xa đến Phúc Kiến này hẻo lánh nơi làm một năm đề học, hân dự định còn không là mượn thi hương, viện thí cơ hội, thu được môn sinh đệ tử, tương lai nếu thuận lợi quay về lương kinh nhâm đường quan, hoặc là địa phương quan to, những ... này môn sinh nhưng đều là nhân mạch tài nguyên, phóng lâu dài vậy nhưng che chở từ tôn.

Lâm Duyên Triều lúc này mặc dù liền đồng sinh đều còn không là, thế nhưng có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại thập phần thông tuệ, có thể đặt ở trường tuyến đầu tư.

Hồ đề học thoả mãn đứng Chu tri huyện nói "Ngươi nói của ngươi phương không có nhân tài, ta xem không là nha."

Chu tri huyện nghe Hồ đề học nói như vậy, cũng là bộ mặt có quang, mỉm cười nói: "Đó là đề học đại nhân cất nhắc mà thôi, bất quá đề học đại nhân nói thêm gì đi nữa, bản tiệc thế nhưng muốn lạnh."

"Tốt, tốt, " Hồ đề học cười đứng dậy, tất cả mọi người là cùng nhau khom lưng cung tống Hồ đề học.

Hồ đề học cước bộ dừng một chút, đưa tay về phía sau mặt nhất chiêu đạo, "Duyên Triều vậy cùng nhau ngồi vào vị trí a."

"Là!"

Hồ đề học trực tiếp yêu Lâm Duyên Triều cùng dự tiệc. Người nhà quê môn lúc này đã ước ao được trông mắt đều phải ngã xuống, cùng đề học, tri huyện cùng nhau phớt lờ, này ra sao chờ đặc biệt quang vinh.

Lâm Duyên Triều đi rồi, mọi người tám tấc lấy làm kỳ, thăm hận vì sao bởi tại Hồ đề học, Chu tri huyện bên cạnh không là chính mình. Mà Lâm Thành Nghĩa nhìn đệ tử xong đề học thường thức, cũng là một trận vui mừng.

Hắn năm đó từ nhỏ nhà nghèo, phụ mẫu đem ruộng đồng phòng ở đều cầm, dùng phí hắn học ở trường, viện thí về sau phụ tang, mẫu mẹ goá con cô tại gia vô lực lại khảo thí, chỉ tốt dùng dạy học mà sống.

Hắn tự biết chính mình vì đồng sinh, tại người khác đây mắt trình độ so với sinh đồ thực sư, muốn kém một cái đẳng cấp. Thế nhưng Lâm Thành Nghĩa là cái kiêu ngạo người, hắn mặc dù không là sinh đồ, nhưng tự nhận không thể so sinh đồ thực sư sai. Bởi vậy hắn đứng học sinh nghiêm ngặt yêu cầu, dạy không biết mệt, chính là hy vọng bọn họ có thể trở nên nổi bật, nếu có đệ tử bên trong thi đậu tú tài, chính mình vậy nhưng ra một hơi bị người xem nhẹ ác khí.

Lâm Thành Nghĩa lặng lẽ đi tới, Trương Hường cùng Trương tổng giáp hai người, bận bịu đi bắt chuyện huyện nha tam ban sáu phòng lại dịch. Lâm Thành Nghĩa biết được, những ... này bọn họ sợ lại dịch càng sâu với huyện quan.

Đều là khuôn mặt tươi cười, lộ vẻ dối trá khách sáo, những người này bên trên nhất khắc có thể phùng người trong mây, sau một khắc nhưng đem người đâm nát lòng bàn chân. Mới vừa rồi Trương Quy Hạ chờ đợi từ biểu hiện không tốt thời gian, là như là quát lớn chính mình, mà hiện tại Lâm Duyên Triều vì đề học cất nhắc, lại đứng chính mình bày ra khuôn mặt tươi cười tới.

Mà thôi, mà thôi, Lâm Thành Nghĩa đi hướng từ đường đại môn cảm thấy chính mình đã nhìn thấu tình đời, ngày mai tự từ đi thực sự, hẳn bà con xa biểu thức là bán cây trâu, cần một cái trưởng phòng, hẳn dự định đi chỗ đó hỗ trợ.

"Lâm tiên sinh dừng chân, đại tông sư cho mời!" Một tên nha dịch qua đây về mặt đôi đầy đáng tươi cười cùng hắn đạo.

Lâm Thành Nghĩa biết được nha dịch mọi người là nịnh nọt bên trên mà khi hạ, bọn họ đột nhiên như vậy đối xử chính mình một cái son thôn thực sự nhưng thật ra có vài phần ngoài ý muốn.

"Vì sao?"

"Này muốn đa tạ đệ tử của người, hẳn tại đại tông sư trước mặt tán người tài học, vì vậy đại tông sư mời vừa thấy, được rồi, người có không tiện tay văn chương tại thân biên, như là không có thỉnh người đi lấy, lúc này trước theo ta đi thấy đại tông sư, thiết không được nhường quý nhân chờ chực a, Lâm tiên sinh a, nói không chính xác người muốn giao đại vận mệnh."

Lâm Thành Nghĩa nghe xong mới vừa rồi tỉnh mạch tâm, không khỏi lại run rẩy đứng lên, nhưng hắn hàm dưỡng rất cao, chấp tay nói "Đa tạ, thỉnh cầu dẫn đường."

Này nha dịch cười cười nói "Nói chi vậy, ta sau đó nói không chừng còn muốn làm phiên tiên sinh chiếu cố ni."

Yến hội tán đi, Hồ đề học, Chu tri huyện đã dẹp đường hồi phủ.

Yến hội bên trên Lâm Duyên Triều cũng uống một ít rượu, mang theo vài phần cảm giác say. Lúc này nhưng không có gì mười tám tuổi dưới không thể uống rượu thuyết pháp, Lâm Duyên Triều vậy quán mấy chung rượu vàng xuống phía dưới, người cũng có chút vụng vụng hồ hồ.

Theo từ đường bên trong đi tới lúc, thái dương đã muốn lặn son, Trương Thố thôn phòng ốc bên trên phi một tầng sáng mờ, gia hương phương hướng núi xa hạ xuống một đạo dài dài nghiêng ảnh. Phong tạt tạt thổi, khiến Lâm Duyên Triều cảm giác say biến mất. Hắn nướng một chút rượu, tới thư hoãn một chút xuyên qua này một tháng qua vẫn buộc chặt thân kinh.

Rốt cục, rốt cục có một điểm trở nên nổi bật hy vọng.

Lâm Duyên Triều thấy Hầu Trung Thư đứng bên đường ngo trái ngo phải hỏi: "Sao người lại tới đây."

"Còn không là lo lắng người, " Hầu Trung Thư u oán địa đạo: "Hôm nay người nhưng tính đại làm náo động. Nhưng ta nhưng không người thương thức, ta đương sơ khổ tâm an bài tốt đại kế a, Hồ đề học cư nhiên liếc mắt cũng không có xem qua."

Lâm Duyên Triều đem hai tay một quán nói "Người danh tiếng lại thế nào là ta cướp được rốt. Người yên tâm, mới vừa rồi người vì Trương tổng giáp lap hạ nhất khắc, tất nhiên tại Hồ đề học đáy lòng để lại khắc sâu vĩnh viễn không thể ma diệt ấn tượng."

Hầu Trung Thư a địa một tiếng nói "Phải?"

Lâm Duyên Triều trọng trọng gật đầu nói: "Đúng vậy, đúng là do người này một phen biểu hiện, mới tô đậm ta lên sân khấu ngăn con sóng dữ a."

"Đi người."

Lâm Duyên Triều lo lắng Hầu Trung Thư chú ý, trấn an nói "Này việc cầu không được, người học nghiệp chưa đủ, nếu là tạo giả mạo sung tài học, lâu cần phải bị người xuyên qua, đến lúc đó là hại người. Nếu là người thực sự nếu muốn tiến tới, theo hôm nay bắt đầu tự cùng ta cùng nhau hảo hảo đọc sách."

Hầu Trung Thư nói "Người nói cũng là, người nguyên lai đọc đến độ không bằng ta, lần này nhất định là may mắn."

Hai người nói một chút cười cười, đẩy ra trường xã đại môn, đi tới Minh Luân Đường trước, Lâm Duyên Triều, Hầu Trung Thư cũng lại càng hoảng sợ. Nhưng thấy cùng trường đều là tại này, mắt thấy Lâm Duyên Triều đã trở về. Những ... này ngày xưa cũng không hướng chính mình chào hỏi cùng trường môn đứng là cùng nhau theo chỗ ngồi bên trên đứng dậy.

Mọi người trên mặt mang theo mất tự nhiên thần sắc, có như vậy một ít câu nệ, vẫn còn có vài phần xấu hổ.

"Các vị cùng trường, này là làm cái gì?" Lâm Duyên Triều ngôn đạo, nghiêng đầu thấy Hầu Trung Thư cũng ngẩng đầu ưỡn ngực.

Trương Hào Viễn đi hướng trước, mặt bên trên vẫn còn có vài phần mất tự nhiên, hắn hướng Lâm Duyên Triều thi lễ nói "Duyên Triều, hôm nay người cho chúng ta trường xã, cho chúng ta xã Hồng Đường văn hồi rồi mặt mũi, dĩ vãng chính mình có xin lỗi địa phương, mời không muốn để trong lòng đi. "

"Hào Viễn huynh, chỗ nào lời nói, chúng ta không là tốt mấy ngày trước sớm đã là nắm tay giảng hòa sao?"

"Ta chỉ là sợ hạ xuống vương mắc, hôm nay nghe Duyên Triều người nói như vậy, biết được người là rộng lượng người, là ta đa tâm liễu." Trương Hào Viễn nói như vậy, tên còn lại Trương Tung Minh nói "Duyên Triều, người cho chúng ta trường xã ra khẩu khí, tại đề học, huyện tôn trước mặt cái quang, sau đó người tự là chúng ta chính mình người."

Lâm Duyên Triều ha ha cười, hướng tứ phương làm đoàn áp nói "Ta một cái thôn ngoài con em, có thể được tiên sinh vỗ lòng, được chư vị cùng trường tiếp nhận, này chính là ta vinh hạnh, còn là trước tạ ơn qua đại gia."

Lâm Duyên Triều này một phen lời nói thắng được mọi người tâm, Trương Hào Viễn lúc này nói "Duyên Triều bất kể trước ngại, hôm nay lại vì trường xã tăng quang, ta ra tiền nhường thiện phụ gia hai cái món ăn, hôm nay đại gia một nhạc như là?"

"Hào Viễn ca hào sảng!"

"Tạ ơn Hào Viễn ca!"

Tất cả mọi người là âm âm gọi tốt, Lâm Duyên Triều cũng là đáng tuổi cười đầy mặt, chưa phát giác tại cùng trường bên trong duy độc Trương Quy Hạ một mình một người, hậm hực địa ly khai giảng đường.

Tứ diện cùng trường vây quanh qua đây đều nói "Duyên Triều ca, hôm nay khoản đãi học chính lão gia, huyện tôn buổi tiệc như là?"

"Duyên Triều ca, một bàn tiệc bên trên mấy cái oản? Bảy tám chưa?"

"Thiếu,... ít nhất ... Mười tám oản!"

"Nói vậy, hi yển mới bên trên mười tám oản."

"Như vậy nói, học chính lão gia, huyện tôn đoạn là không ngừng mười tám cái oản."

Cùng trường môn đều là bảy mồm tám lưỡi nghị luận đứng lên, giảng đường nội, tất cả mọi người là cùng kêu lên vui cười. Đối xử Lâm Duyên Triều nói đến buổi tiệc bên trên phong phú, rượu nhường như là thơm ngon thuần, chúng học đồng môn đều là tấm tắc lấy làm kỳ, tất cả mọi người là thích nhất nghe cái này, phảng phất đều tự mình đã trải qua giống như bình thường.

Không lâu sau gõ cửa tiếng bắt đầu, mọi người thấy đi nguyên lai Lâm Thành Nghĩa tại Trương tổng giáp chờ mấy người nâng hạ, phản hồi trường xã, Trương Hào Viễn chờ học sinh vội vã đều là cùng nhau tiến lên giúp đỡ.

"Tiên sinh thế nào say thành như vậy?"

"Không là say rượu người, rồi lại công danh say lòng người a, rượu không say người người tự say." Trương tổng giáp cười nói. Chúng học đồng đều không rõ cái gì ý tứ, duy độc Trương tổng giáp nhìn Lâm Duyên Triều cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Truyền đạo thụ nghiệp.

Ngày mùa hè nắng hè chói chang.

Trường xã bên trong đại thụ bên trên ve kêu không ngừng.

"Thiên tử trọng anh hào, văn chương giáo nhĩ tào.

Vạn bản giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao.

Thiếu tiểu tu cần học, văn chương khả lập thân.

Mãn triêu chu tử quý, tấn thị độc thư nhân."

Sóng nhiệt cuộn cuộn bên trong, học sinh lạnh lạnh đọc sách tiếng, cũng là quanh quẩn tại trường xã bên trong. Bên ngoài biên khiêng cái cuốc trải qua thôn dân, mỗi đến lúc này đều sẽ vui vẻ mỉm cười. Tự Hồ đề học đi rồi, toàn bộ học đường phong cách học tập, nhất thời vậy không giống với. Nguyên lai có chút biếng học học đồng, hiện tại vậy trở nên chăm chú đứng lên, đối với sách từng chữ từng câu tại đọc.

Lâm Duyên Triều ngồi ở án thư bên trên trở mình sách, lúc này hẳn tại đọc Thần Đồng Thi. Nay Thần Đồng Thi cũng là vỡ lòng lúc học sinh thường đọc sách, đọc đứng lên kẻ khác khí phách phi dương, hận không thể bắt người liền thi đậu tiến sĩ, đi vào triều đình giống như bình thường. Mà trong sách cũng là thông tục dễ hiểu, không chỉ có là mới nhập học hài đồng, còn là đọc một hai năm học đồng đều có thể học.

"Triều vi điền xá lang, mộ đăng thiên tử đường.

Trương tương bản vô chủng, nam nhi đương tự cường."

Chúng học đồng đọc đến nơi đây lúc, Lâm Thành Nghĩa đi vào giảng đường trong, ánh mắt đảo qua học đường bên trên, yên lặng địa nghe học sinh đọc sách. Lâm Duyên Triều đột nhiên cảm giác có loại không đồng dạng như vậy bầu không khí.

Chỉ chốc lát Thần Đồng Thi đã niệm cho hết, Lâm Thành Nghĩa đem toàn bộ sách giảng giải một lần. Nay một lần Lâm Thành Nghĩa giảng giải được thập phần tỉ mỉ, cũng là thập phần kiên trì, phảng phất muốn đem chính mình nửa đời người đọc sách toàn bộ kiến giải đều rót vào này thiên Thi bên trong. Tựa hồ đại gia cũng có dự cảm, liền thường ngày tối không chăm chú học đồng, cũng là nghe được không gì sánh được chuyên chú. Lâm Duyên Triều không gì sánh được chuyên chú địa nghe Lâm Thành Nghĩa giảng giải, từng chữ từng câu theo sát đọc.

Này mang theo mực vị sách quyển một tờ một tờ bay qua, sần sật thanh âm, phảng phất xuân tằm ăn lên lá giống như, nhuận vật tế vô thanh giống như tiến nhập từng học đồng nội tâm. Giải đến tối hậu, Lâm Thành Nghĩa chậm rãi khép lại sách, ánh mắt lần thứ hai đảo qua học đường bên trên nói "Chư vị đệ tử, Thần Đồng Thi này một thiên, vọng đại gia sau khi trở về chăm chỉ gia nghiên tập, mà tiên sinh đã quyết định ít ngày nữa từ đi thực sự."

Nghe Lâm Thành Nghĩa nói như vậy, các không khỏi hỏi: "Tiên sinh, vì sao không dạy ta môn? Lễ nào chúng ta làm sai?"

Lớp học bên trên một mảnh an tĩnh, ngoại trừ Lâm Duyên Triều một người bên ngoài, chúng đệ tử môn cũng không biết vì sao Lâm Thành Nghĩa đột nhiên từ đi thực sự đổi thành đi thi viện thí.

Lâm Thành Nghĩa khoát tay áo nói "Các ngươi đều tốt, là vì sự nguyên nhân, vì sự hướng tổng giáp từ đi thực sự, dùng chuẩn bị tám tháng viện thí, sở dĩ không thể lại giáo đạo các ngươi."

"Tiên sinh, ngươi khảo thi trúng được viện thí, là có thể trở thành sinh đồ sao?"

Lâm Thành Nghĩa gật đầu nói "Đúng vậy." Đến nơi đây Lâm Thành Nghĩa nhìn Lâm Duyên Triều liếc mắt, thầy trò hai người trong lòng biết rõ ràng.

Đột có một tên học sinh đứng lên cả tiếng nói "Tiên sinh, chúng ta không muốn ngươi đi!" Lâm Duyên Triều nhìn lại nói chuyện, đúng là thường ngày tối lười nhác học đồng, chịu đựng Lâm Thành Nghĩa đánh roi tối đa, nhưng người thứ nhất giữ lại cũng là hắn.

Lâm Thành Nghĩa mắt vành mắt ửng đỏ, giơ lên tay hướng lớp học bên trên đề nói "Ta không là đã dạy các ngươi sao? Thiên hạ không có không tiêu tan buổi tiệc, đương sơ tới trường xã vì thực sự lúc, vì sự luôn luôn cái kỳ vọng, nghĩ thâm vì sự mặc dù cuộc đời này tiến học vô vọng, nhưng dạy dỗ học sinh cũng muốn có mấy người có thể tiến học, không chỉ có là có thể trúng tú tài, thậm chí có thể trúng cử nhân."

"Nói ra thật xấu hổ, vì sự thường ngày mặc dù thường xuyên cùng các ngươi nói đọc sách vì học, không thể câu nệ với thi cử, nhưng vì sự làm sao có thấy mờ, chính như này Thần Đồng Thi nói 'Triều vi điền xá lang, mộ đăng thiên tử đường', vì sự mấy năm nay thực nhất tâm niệm chí, chính là có thể xong công danh a."

"Sở dĩ nói đến, ta nhân giới kiến thức, cũng không xứng kham vì người sự, thế nhưng hôm nay vì sự có một câu xuất phát từ nội tâm đề lời nói, nói cho đang ngồi các vị, vô luận các ngươi muốn đọc sách lập thân, còn là có chí khoa cử, đều phải nhớ kỹ, thế đạo sẽ biết khi ngươi, thời vận sẽ biết không đông đảo, người sẽ biết làm ngươi, nhưng thi thư tuyệt không sẽ biết phụ ngươi!"

Trương Hào Viễn, Hầu Trung Thư chờ người nắm chặt quyền đầu, nghe xong Lâm Thành Nghĩa này phiên lời nói, ở đây học đồng thậm chí hận không thể lập tức lấy dây treo tóc, lấy dùi đâm đùi, từ nay về sau hăng hái đọc sách.

"Học sinh nhớ kỹ." Ở đây học đồng cùng nhau hồi đáp.

Lâm Thành Nghĩa vui mừng gật đầu nói "Các ngươi nhớ kỹ là tốt rồi, các ngươi còn trẻ, phải biết quý trọng những này không nhiều thời gian, hăng hái đọc sách, không muốn đợi cho như vì sự giống như bình thường tóc đen tóc bạc lúc mới vừa rồi hối hận."

Nói đến đây, Lâm Thành Nghĩa quay người đi, trong lời nói vậy có vài phần nức nở nói: "Được rồi, các ngươi lại đọc đọc sách a, ta nhìn nhìn lại các ngươi."

Học đồng môn cùng nhau lưng đeo được hai tay, ưỡn ngực, đối với đường thượng Lâm Thành Nghĩa cả tiếng thì thầm.

"Học vấn cần trung đắc, huynh song vạn quyển thư.

Tam đồng kim túc dụng, thù tiểu phúc không hư.

Tự tiểu đa tài học, bình sinh chí khí cao.

Biệt nhân hoài bão kiếm, ngã hữu bút như đao!

Triều vi điền xá lang, mộ đẳng thiên tử đường.

Tương tương bản vô chủng, nam nhi đương tự cường.

Học nãi thân chi bảo, nho vi tịch thượng trâm;

Quân khán vi tể tương, tất dụng độc thư nhân

.

Mạc đạo nho quan ngộ, thi thư bất phụ nhân;

Đạt nhi tương thiên hạ, cùng diệc thiện kỳ thân."

. . .

Muộn học sau khi, Lâm Thành Nghĩa cho mỗi tên học sinh đều nhất nhất bố trí mấy ngày việc học, tối hậu một tên tên học đồng đều hướng Lâm Thành Nghĩa trình trọng hành lễ về sau bái biệt.

Minh Luân Đường bên trên chỉ còn lại Lâm Thành Nghĩa cùng Lâm Duyên Triều hai người.

Lâm Duyên Triều cảm sách vở tiến lên, hướng Lâm Thành Nghĩa thi lễ nói "Học sinh vọng tiên sinh cái này đi viện thí độc chiếm ngôi đầu!"

Lâm Thành Nghĩa không nói gì, rồi lại nhìn chính mình một lúc lâu, trong giọng nói có vài phần không cam lòng địa đạo: "Hồ đề học đề bạt ngươi vậy tự mà thôi, ngươi vì sao chính mình không tốt tốt nắm chặt, trái lại ở trước mặt hấn đề cập vì sư?"

"Học sinh hôm nay tài cán vì đại tông sư thường thức, không - ly khai ân sư giáo dục, Hồ đề học hỏi nó quả, học sinh bất quá nói nó nhân mà thôi!"

Lâm Thành Nghĩa nhất thời không nói gì mà chống đỡ, hít một hơi thật sâu nói "Lần này nếu không có ngươi đem ta đề cử cho đề học đại nhân, vì sư cũng sẽ không đặc biệt xong lần này viện thí cơ hội. Ngươi yên tâm, nhân tình này vì sư tương lai nhất định sẽ biết trả lại ngươi!"

Lâm Duyên Triều mở miệng hỏi nói "Như vậy tiên sinh, xin hỏi ta còn là đệ tử của ngươi sao?"

"Là."

"Này đệ tử hướng người khác tán thưởng chính mình lão sư, làm sai sao?"

"Không là."

"Này lão sư được người khác thường thức, xem như là thiếu hạ đệ tử nhân tình sao?"

"Này."

"Sở dĩ tiên sinh nếu là muốn kể nhân tình, đệ tử có thể được ngươi cẩn thận tỉ mỉ giáo dục chi ân, lại kiểm tri hoãn thúc tu giao nộp tình, muốn bao lâu tài năng vẫn còn thanh, nếu là cùng nhau tính toán đứng lên, nhưng thật ra đệ tử không công bình."

Lâm Thành Nghĩa lắc đầu, tức giận địa đạo: "Ngươi thực sự là năng ngôn thiện biện, vì sư thu hồi mới vừa rồi lời nói, tổng được rồi a."

Lâm Duyên Triều hi hi cười lộ ra vài phần bất hảo đệ tử đáng đáp tới.

Lâm Thành Nghĩa còn là không tập quán như vậy bầu không khí, nghiêm lấy mặt tới nói "Hôm nay có thể được Hồ đề học thường thức, vì hấn thu làm đệ tử, có thể thấy được ngươi cũng không phải là trong ao vật, vì sư học nghiệp nông cạn. Làm môn sư cũng được, về phần kinh sư cùng nhân sư cũng không dám nhận, bất quá có câu ta hỏi ngươi, ngươi nghĩ tốt sau này đường hấn là đi như thế nào sao?"

Lâm Duyên Triều nghe xong Lâm Thành Nghĩa lời nói, biết được hấn lời nói bên trong ý tứ.

"Sinh gặp thái bình thịnh thế, với ngươi ta như vậy bản hàn con em mà nói, nếu muốn phải có lập thân nơi, cận có, cũng là duy nhất lối ra chính là khoa cử."

Lâm Thành Nghĩa nghiêm mặt nói "Trở thành sinh đồ, thấy Huyện lệnh không bái, miễn lao dịch hình pháp, có thể tứ phương du học không bị lộ dẫn hạn chế. Quả thật trở thành sinh đồ, cũng không phải là đáng nói một đời thái bình, tự tính ngươi quan tới nội các thủ phụ, cũng có hoàng đế đề nặng ngươi. Nhưng trở thành sinh đồ, chỉ ít tông lão không dám khó khăn ngươi, thân hào nông thôn không dám khó khăn ngươi, tiểu lại không dám khó khăn ngươi, nha dịch không dám khó khăn ngươi, bằng không tự tính ngươi ngồi ôm vạn kim, cũng không qua là hấn người quyền đường dê béo!"

Trở thành sinh đồ, trúng được tú tài, dĩ vãng nhìn sách sử, kịch truyền hình lúc, cũng không thấy được quá khứ tú tài, thậm chí cử nhân, tiến sĩ có gì đặc biệt hơn người. Nhưng chân chính tới rồi Đại Minh, tại đây thấp tầng đợi một vòng về sau, mới hiểu được cái gì là đẳng cấp thâm nghiêm, tôn ti phân minh, muốn thành làm một tên tú tài có bao nhiêu khó khăn. Đọc sách là duy nhất cái biến hàn môn con em mệnh vận cơ hội.

"Thế nào không nói lời nào?"

"Học sinh ghi nhớ ân sư giáo huấn." Lâm Duyên Triều chính sắc ngôn đạo.

Lâm Thành Nghĩa nghe Lâm Duyên Triều nói như vậy, vui vẻ nói "Người có thể minh bạch là tốt rồi, người cùng Hồ đề học nói, Thiên Tự Văn bên trên điển cổ, rất nhiều vì sư thượng không biết, Thiên Tự Văn chú thích bên trên cũng không qua rập khuôn cổ nhân nói như vậy, người cũng có thể rõ ràng biết lai lịch, người là như là biết được?"

Lâm Duyên Triều nhất thời nghẹn lời, hôm nay trả lời Hồ đề học khảo giáo, ngoại trừ Lâm Thành Nghĩa cho chính mình giảng Thiên Tự Văn giải thích, còn có rất nhiều là đòi trước chính mình nhìn sách được tới kiến thức

Lâm Duyên Triều suy nghĩ hạ ngôn nói "Hồi bẩm tiên sinh, trong nhà có mấy bản sách cũ. . ."

Lâm Duyên Triều còn không có giải thích, Lâm Thành Nghĩa tự thoải mái nói "Cần phải là phụ thân người năm đó đọc sách lúc lưu lại, mới vừa nói còn là vì sư học vấn có hạn, làm người mông sư coi như thỏa đáng, nhưng muốn làm người kinh sư tự khó khăn, có câu là kinh sư dễ dàng gặp, nhân sư khó cầu, trên thực tế chân chính có thể truyền chế nghệ chi đạo kinh sư chỗ nào dễ dàng gặp được."

Lương Hán trọng kinh học, kinh sư đông đảo, nhưng trong đó chân chính có thể xưng là nhân sư nhưng khó có được một gặp, sở dĩ nói kinh sư dễ dàng gặp, nhân sư khó cầu.

Bất quá trên thực tế Minh triều người đọc sách, chân chính xưng được với thụ nghiệp giải thích nghi hoặc, còn lại là mông sư cùng kinh sư. Mông sư là cho đệ tử vỡ lòng giải thích nghi hoặc, mà kinh sư vậy xưng là nghiệp sư, còn lại là truyền thụ tứ thư ngũ kinh kinh học, vậy chính là chế nghệ chi đạo. Về phần nhân sư, chính là phẩm đức học vấn đều có thể vì người gương tốt, hướng cao nói, có thể là không mạnh, vương thủ nhân như vậy trình tự.

Lâm Duyên Triều vội vàng nói: "Tiên sinh thiết chớ nói như vậy, học sinh hai năm tới có thể được người dạy bảo khuyên răn, thực là tam sinh hữu hạnh."

Lâm Thành Nghĩa nghe Lâm Duyên Triều nói như vậy cười nói "Không có ngờ tới, tại xã Hồng Đường hai năm, người cũng ta tối đặc ý đệ tử. Lúc này vì sư vậy không có gì giúp người, nếu là viện thí thi rớt, như vậy tất cả hư vô, nếu là tiến rồi học, vì sư ngược lại còn có thể thay người dẫn kiến một người, làm người nghiệp sư."

Lâm Duyên Triều nghe xong không khỏi rất là kỳ quái, cái dạng gì nhân vật, vậy phải chờ tới Lâm Thành Nghĩa thành sinh đồ về sau, tài năng dẫn tiến cho chính mình. Nói đến đây Lâm Thành Nghĩa, mở bao vây, từ đó lấy một quyển sách giao Lâm Thành Nghĩa nói "Sắp chia tay chỉ tế, vì sư không có gì hay đưa cho người, này bản Đại Học chương cú mượn đi đọc a."

Lâm Thành Nghĩa này một phen tặng sách có truyền đạo ý, Lâm Duyên Triều lập tức tiếp nhận sách tới, trịnh trọng lạy ba lạy làm lễ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Về nhà.

Sau giờ ngo, trường xã bên trong khô nóng được một tia phong cũng không có.

Tự Lâm Thành Nghĩa mấy ngày trước từ đi thực sư về sau, thiếu người giám sát, chúng học đồng môn vậy không nữa ngày xưa ngo tiết học, chăm chú đọc sách sức mạnh, đều là cùng nhau trốn ở hậu viện cây đa dưới râm mát địa phương.

Trời nóng khó nhịn, chúng học đồng môn cũng là dứt khoát từ bỏ người đọc sách thể diện, đem trường tay áo áo khoác dài học sinh sam một bác, trực tiếp mặc vào quần áo mông, vài tên học sinh theo trong nhà cầm tới tán trà trà vụn, phao một đại tách trà. Trà vụn cầm tới phao nước, lại trải qua bát quá vài người ngư ầm, sớm đã là không có mùi vị gì cả, nhưng lúc này mọi người cũng chỉ có thể mượn trà tiêu nóng, có chút ít còn hơn không.

May mà lúc này thôn khẩu cây long nhãn thụ quả lớn nặng trĩu cành, bị mấy cái bướng binh học đồng, len lén đánh một cái cào, lộng tốt mấy chùm tới. Chúng học đồng môn ăn đỡ thềm, nhổ ra cây long nhãn hạch, tích đứng lên tạp cẩu, cũng là thập phần tốt ngoạn.

Chúng học đồng môn bị này khốc hạ khô nóng, khiến cho vô tâm đọc sách.

Mà Lâm Duyên Triều ngồi ở cây đa bóng cây dưới, nhận thức thành thật chăm chú này nhìn Lâm Thành Nghĩa tặng cho hán Đại Học chương cú.

Lâm Duyên Triều không cần phải nói lời nói, tự có cùng trường đem một chén để nguội trà ngon bụng tới.

Về sâu kêu không ngừng, thập phần âm ỉ, Lâm Duyên Triều đọc sách, miệng cũng là khô, chính tốt cảm lấy tách trà lớn, sùng sục sùng sục uống mấy ngụm lớn, phun ra trà bã, thở phào một hơi thở, nhưng cảm thấy thời tiết nóng lui vài phần.

Một chén trà đã đi hơn phân nửa chén, lại lập tức có người đẩy bên trên, một bên người, thấy Lâm Duyên Triều rảnh rồi, lập tức đang cảm Thiên Tự Văn qua đây thỉnh giáo.

Giải đáp hết vấn đề, một bên bằng thỉnh vài vị cùng trường nhìn về phía chính mình nhân thân, cũng đủ phát kính trọng. Lâm Thành Nghĩa vừa đi, hán hầu như thành trường xã bên trong nửa sư trưởng, so với bắt đầu động bất động tự khinh thường người khác, sừng núi tự cao Trương Quy Hạ, cùng trường môn càng thích hướng bình dị gần gũi Lâm Duyên Triều thỉnh giáo.

Nói lên sư trưởng, Lâm Duyên Triều nhưng thật ra nhớ tới Lâm Thành Nghĩa tới.

Tháng sau vị này môn sư sẽ viện thí, là đậu hay rớt, Lâm Duyên Triều dự liệu là tám chín phần mười sẽ đậu. Dù sao đã Hồ đề học ước định môn sinh, dựa theo này quan trường bên trên tiềm quy củ, Lâm Thành Nghĩa hẳn là không có gì độ khó thi đậu.

Nói tới ước định môn sinh, hành động một tên Đại Minh Triều người đọc sách, nếu muốn tại thể chế bên trong hỗn, quan hệ cùng mạch lạc không được khinh thường, ở đây một là thầy trò, hai vì cùng năm, ba vì cùng quê.

Thầy trò bên trong lại dùng tọa sư nặng nhất, tọa sư là môn sinh quan trường bên trên dẫn đường người, nếu như Hồ đề học trụ trì viện thí, tất cả trúng tuyển sinh đồ, đều là Hồ đề học môn sinh. Mà ước định môn sinh chính là còn không có cuộc thi, nhưng hai người đã trước một bước định ra thầy trò quan hệ.

Mà viện thí bên trong, một ... không ... Hồ tên, hai không sao bài thi, là không thu nhận toàn bộ bằng giám khảo bản thân yêu ghét, phải Hồ đề học sửa đến Lâm Thành Nghĩa bài thi lúc, chỉ cần nhìn liếc mắt tên của hán, văn chương chỉ muốn hay không quá thái quá, phía dưới chính là đi qua.

Đồng dạng, Lâm Duyên Triều hiện tại cũng là Hồ đề học nửa ước định môn sinh, bất quá hán vẫn còn trước hết qua huyện thí, phủ thí lưỡng quan. Nói đến huyện thí, chính là tiêu tam quan cửa thứ nhất, có bản huyện Huyện lệnh cầm giữ, Lâm Duyên Triều nghĩ đến này hắc được một trương mặt, vì người hà khác Chu tri huyện. Nhân vật như vậy, nếu muốn đánh thông các đốt ngón tay, còn là đừng nghĩ.

Lúc này chỉ có chăm chỉ nỗ lực trước, nghĩ tới đây, Lâm Duyên Triều buông bát trà, đang muốn kế tục chăm chỉ học tập, lúc này bên ngoài có người thì thầm: "Duyên Triều!"

Lâm Duyên Triều đứng dậy nhìn lại, nguyên là Trương tổng giáp hán tràn đầy khuôn mặt tươi cười nói "Nói cho ngươi một cái tin tức tốt, này trung liệt từ đường chuyện, đã làm thỏa đáng."

Lâm Duyên Triều nghe vậy không khỏi đại hỉ.

Trương tổng giáp cười nói: "Là đốc học lão gia tự mình chiếu cố, huyện nha tất nhiên là không dám chậm trễ, vậy không muốn chúng ta tiêu tiền, thỏa thỏa đáng đáng sẽ làm xuống tới. Ta chính tốt cùng huyện nha lễ phòng tình bạn cố tri, tự thác người hỏi thăm, cấp phát ưu đãi miễn giảm tạp dịch công văn vậy cùng nhau phát đến ta nơi này."

Lâm Duyên Triều còn là rất thừa Trương tổng giáp tình, lập tức đem công văn nhận lấy nói "Còn là làm phiền tổng giáp, không biết cảm tạ mới tốt."

Trương tổng giáp ha hả địa cười nói: "Chỗ nào, chỗ nào, muốn cảm tạ, ngươi sau đó chớ quên điu đất một bả, ta này không nên thân nhi tử mới là."

Trương tổng giáp nói như vậy, Trương Hào Viễn nhất thời bộ mặt không ánh sáng. Lâm Duyên Triều nói "Tổng giáp, Hào Viễn huynh tài học vốn là tốt, ta vậy bất quá tại Thiên Tự Văn bên trên có một ngày người đứng đầu mà thôi, nhưng ngày sau có thể cùng Hào Viễn huynh tương hỗ điu đất mới là."

Nghe Lâm Duyên Triều nói như vậy, Trương tổng giáp, Trương Hào Viễn hai người đều là rất hưởng thụ. Trương tổng giáp kế tục đứng nhi tử nói "Nhìn một cái nhân gia Duyên Triều, nói chuyện nhiều có chừng mực, ngươi muốn nhiều học mới là."

Trương Hào Viễn lần thứ hai bắt đắc dĩ địa cúi đầu, Lâm Duyên Triều vậy không tốt lại phân nói cái gì. Trương tổng giáp cười ha hả địa lại khoa Lâm Duyên Triều một trận, lúc này mới đi.

Bất được ưu đãi miễn giảm lao dịch công văn, Lâm Duyên Triều đáy lòng thì có sức lực, đến lúc đó đại nương nhà mẹ đẻ Tạ lý trưởng, cảm một ít tạp phẩm lao dịch tới phân chia, bọn họ Lâm gia cũng là bất kể. Hán trước phòng ngựa chu đáo, chính là vì phòng bị Tạ gia chiêu thức ấy.

"Hào Viễn, Trung Thư, ngày mai ta tự dự định về nhà nhìn một cái." Lâm Duyên Triều mở miệng nói rằng.

Trương Hào Viễn nhưng thật ra nói "Đừng a, ta chính tốt này mấy ngày, nghĩ hướng Duyên Triều huynh thỉnh ích học nghiệp."

Hầu Trung Thư nói "Duyên Triều, ngươi đi, ai chơi với ta, không, ai theo ta đọc sách a."

Liền đi tới góc cửa ở bên nghe trộm Trương tổng giáp cũng là lặc đầu, thầm nghĩ Lâm Duyên Triều đi rồi, những ... này học đồng học tập nghị lực cũng sẽ không lâu lắm, lập tức tự lười nhác.

Nhưng thấy Lâm Duyên Triều nhưng nghiêm mặt nghiêm túc nói: "Thiệt thòi các ngươi còn nói này phiến lời nói, đọc sách vì mình? Còn là vì người? Không có ta lẽ nào tự không thể đọc sách sao?"

Nghe Lâm Duyên Triều như thế lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, hai người đều là không tốt trả lời, Lâm Duyên Triều khẩu khí sảo hoãn một ít nói "Ta tương lai là muốn khảo thi công danh, các ngươi đều là bằng hữu của ta, ta hy vọng có thể cùng các ngươi cùng nhau phò báng, tương lai cùng nhau trở thành cùng báng, chẳng phải là tốt. Nếu là có phân cấp, ta đáy lòng không ngại, lẽ nào các ngươi đáy lòng vậy không ngại sao?"

Nghe Lâm Duyên Triều nói như vậy, Trương Hào Viễn, Hầu Trung Thư hai người đều là nghiêm nghị. Liền Trương tổng giáp cũng là dưới đáy lòng khen hay, người này thật không là người bình thường, không chỉ có tại Hồ đề học trước mặt, tiến cử chính mình tiên sinh, còn không không nhớ được diu đất chính mình cùng trường bạn tốt, ta nhường Hào Viễn kết giao tiểu tử này, xem ra này một nước cờ xem như là đi được rồi.

Trương Hào Viễn mặt lộ vẻ vẻ xấu hổ nói "Đa tạ Duyên Triều huynh, này phiến đề điểm."

Hầu Trung Thư thì nói "Triều ca, như thế hung làm cái gì, ta nỗ lực đọc sách chính là."

Lâm Duyên Triều cười nói: "Này thì tốt rồi."

Ngày kế, mấy cái học đồng cũng là tán học, Về đến nhà bên trong chơi đùa, chuẩn bị chờ mới thực sự tới. Mà Trương Hào Viễn, Hầu Trung Thư hai người bị Lâm Duyên Triều này một phen ngôn ngữ kích thích về sau, nhưng thật ra ở lại trường xã nội nỗ lực chăm chỉ tới.

Hào xá nội, Lâm Duyên Triều thu thập hành lý, đem xiêm y tầng tầng lớp lớp đặt ở hành lý dưới bao tốt, đốt đèn sở dụng mỡ dầu, còn có mấy chỉ bút lông sói bút, sẽ đem muốn đọc sách để vào thùng sách trang tốt, chuẩn bị lên hành trang tự đi ra trường xã đại môn.

Thời gian thượng sớm, Trương Thố thôn dân thấy Lâm Duyên Triều, không khỏi nghị luận đứng lên.

"Này không là đại tông sư, khâm điểm thần đồng sao?"

"Niên kỷ tuy nhỏ, tiền đồ bất khả hạn lượng. Nhà của ta này tiểu tử cùng hần cùng nhau đọc sách, thế nào đều không có cùng hần học cái một điểm nửa điểm."

Đọc theo đường đi, gặp mấy hương dân vậy đều cùng chính mình chào hỏi, Lâm Duyên Triều cũng là đáp lễ.

Đi tới thôn khẩu lúc, Lâm Duyên Triều nhìn này cao to tiến sĩ đèn thờ hồi lâu. Này vừa đi vừa tới bất quá mười mấy ngày, thế nhưng chính mình tình cảnh đã đi bước một tại chuyển biến tốt đẹp.

Mười mấy dặm đường núi, đi hơn một giờ, sắp về đến nhà mặt trời đã đã cao cao treo trên không trung.

Tới rồi son trước, Lâm Duyên Triều nhìn phía xa Mân Thủy bên cạnh chật ních mấy chục tên phụ nhân đang dùng nước sông giặt giũ quần áo, đàn ông tại này cảm nhận trách nhiệm gánh nước, tại nước bên cạnh tẩy cái bộ cũng không phải số ít.

Này không có gì vệ sinh không vệ sinh, lão mọi người đều nói một câu, nước chảy tự trong. Đê đập bên ngoài nhà thuyền ngư dân vẫn còn ăn, trụ, tắm đều tại nước bên cạnh nì. Còn chưa tới thôn khẩu, mấy cái trong thôn đường quen cầu chạy trốn đi ra, thấy Lâm Duyên Triều vậy không sửa bậy, rồi lại dụ ngoạn địa ô ô lên tiếng.

Còn là gia hương tốt, Lâm Duyên Triều dù phát thân thiết đứng lên, thế nhưng ở đây cũng không là chính mình thuộc sở hữu. Hồng Sơn Thôn còn là quá bé tắc, bách tính môn gà chó tiếng lẫn nhau nghe thấy, già chết không cùng lui tới, trong thôn rất nhiều người cuối cùng nó suốt đời, liền mười mấy dặm bên ngoài tình thành đều không có đi qua.

Tin tức không thông, Lâm Duyên Triều bị Hồ đề học thường thức chuyện, phỏng chừng đều qua mấy ngày, cũng không có truyền tới trong thôn.

Lâm Duyên Triều dọc theo đường còn là cùng cùng quê, thân tộc chào hỏi, hương dân môn thấy đều là cười trả lời: "Triều nhi, đã trở về!"

"Đọc sách, càng ngày càng hiểu lễ phép."

"Mau trở về đi thôi, người người vợ chờ người nì."

Nghe xong câu này, Lâm Duyên Triều không khỏi xấu hổ cười cười.

Đi tới trong nhà hai tầng tiểu lâu trước, chỉ thấy được môn nội, Lâm Thiển Thiển đang ở cho tắm ăn, một tay đang cầm cái gầu, một tay kia theo bên trong móc ra cây đầu lá tới cho tắm ăn. Lâm Duyên Triều nhìn lại, tiểu la lý vóc người nhỏ trưởng thành, thực sự là càng phát ra khả ái. Lâm Thiển Thiển xoay người lại cầm cái gầu bên trên buồng, chính tốt nhìn thấy Lâm Duyên Triều.

Lâm Thiển Thiển thấy Lâm Duyên Triều nhu liễu nhu con mắt, lộ ra vừa mừng vừa sợ thần tình.

"Triều ca." Lâm Thiển Thiển hầu như hi cực mà khóc.

Lâm Duyên Triều đang muốn lớn lên song chừng, nghênh tiếp tiểu la lý ôm lúc, đột nhiên Lâm Thiển Thiển cước bộ dừng lại, sắc mặt vui mừng cứng đờ, đột nhiên về mặt hoài nghi hỏi: "Hôm nay không là mồng một và ngày rằm ngày, người thế nào đã trở về?"

Lâm Duyên Triều hỏi đáp: "Thiển Thiển, tiên sinh đã nghỉ dạy, thực nội không có thực sư, sở dĩ ta về nhà đến xem người."

Lâm Thiển Thiển không tin nói "Tiên sinh êm đẹp, thế nào sẽ biết nghỉ dạy, chẳng lẽ người biếng học, trốn trở về nhà bên trong, có đúng hay không? Ta tần tần khổ khổ cung cấp người đọc sách dễ sao ta?"

Lâm Thiển Thiển lập tức chuyển hoài nghi đến chất vấn, Lâm Duyên Triều ha ha địa cười nói: "Người không biết, này một phen ta phó trường xã, được đốc học thưởng thức, đốc học đã cho phép, nhường chúng ta cha nhập trung liệt từ đường chuyện, nha môn ưu đãi miễn giảm lao dịch công văn, cũng là xuống tới."

"Đốc học lão gia thế nhưng sao Văn Khúc, chỗ nào có thể dễ thương thức người khác." Lâm Thiển Thiển đạo.

"Người không tin ta có công văn a?"

"Thiệt hay giả, cầm đến xem"

Lâm Duyên Triều lác đầu, cố ý làm bộ tức giận hình dạng, theo thùng sách bên trong xuất ra công văn tới. Lâm Thiển Thiển tiếp nhận sách tới, hần cũng là thô sơ giản lược có thể hiểu biết chữ nghĩa, mặc dù một thiên công văn bên trên tốt mấy chữ không nhận biết, nhưng đại ý còn là minh bạch.

"Triều ca, là thật, người rốt cục tiền đồ." Nói Lâm Thiển Thiển thoáng cái nhào vào Lâm Duyên Triều trong lòng, gào khóc địa khóc lên.

Lâm Duyên Triều vỗ Lâm Thiển Thiển mềm mại dựa vai nói "Được rồi, Thiển Thiển, đốc học thưởng thức không bị cho là cái gì, đối xử sau đó ta trúng được tú tài, người lại khóc không muộn, hiện tại khóc quang nước mắt, sau đó ta lại trúng được cử nhân, tiến sĩ, người nước mắt tự chưa đủ làm cho."

Lâm Thiển Thiển nghe vậy trọng trọng chuy dưới Lâm Duyên Triều hung nói "Người sẽ bán thù người."

"Nhẹ một chút, ta có thể không chịu nổi người ba ngày hai đầu lại đánh."

Lâm Thiển Thiển cười hì hì đem công văn đặt ở mí mắt, nhận thức chăm chú thật một chữ một chữ lại một lần, lúc này mới tin tưởng là thật, vui vẻ địa đạo: "Vậy là tốt rồi, nhanh lên đem này chuyện tốt, nói cho đại bá cùng tam thúc a, bọn họ này mấy ngày vì Tà tổng giáp phải dưới lao dịch sầu mi khổ kiếm ni."

Lâm Duyên Triều nghe xong thần sắc lạnh lùng nói "Tà tổng giáp cho nhà chúng ta phải cái gì tới?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Canh hén.

Triều đình sai dịch, phân ngân sai, lực sai.

Như nha môn bên trong nha dịch, chính là ngân sai, phải đến bách tính đầu bên trên, bách tính trả thù lao, là quan phủ tự hành mướn lao dịch. Mà lực sai như người sai vặt, ngục tốt, phu binh, đầu cấp, khổ tử, nhà kho phu này đều phải bách tính tự mình sung lao dịch. Giản đơn khái quát, ngân sai, trả thù lao xong việc; lực sai, chính mình ra lực.

Lâm Duyên Triều nhớ tới Minh triều lao dịch chế độ nói "Theo đạo lý lúc này còn chưa qua năm, nha môn qua năm lúc sẽ biết một lần nữa phải lao dịch mới là, lúc này phải lao dịch không hợp quy củ a."

Lâm Thiển Thiển nói "Tà tổng giáp nói, quan phủ chuyện không có một cái chuẩn, tạm thời phải lao dịch cũng là bình thường có việc."

"Ta sớm chỉ biết, may mà lần này ta có chuẩn bị, hần lúc này đây cho chúng ta nhà phải cái gì lao dịch?"

"Trước lưỡng ngày, Tà tổng giáp tìm tới cửa nói, cho nhà chúng ta phải chính là Thường Phong Thương khổ tử ni, qua thu sẽ đi nhậm chức." Lâm Thiển Thiển gục đầu xuống đạo.

"Khá lắm Tạ tổng giáp, đúng là một điểm tình cảm vậy không đề ý, muốn đem chúng ta Lâm gia hướng chết bên trong cả!" Lâm Duyên Triều không khỏi cười nhạt.

Hắn vốn tưởng rằng Tạ tổng giáp, tối đa cho chính mình trong nhà phải như bá phu (đi đắp đê đập), phó binh (đi làm đường), tu công trình trị thủy như vậy khổ dịch, nhưng không có ngờ tới cư nhiên là có thể khiến kẻ khác phá nhà tuyệt hậu khổ tử.

Lâm Duyên Triều vậy không tính mới vừa xuyên qua qua đây thời gian sơ ca, đổi lại dĩ vãng, hắn còn tưởng rằng đến kho lúa làm khổ người là công việc tốt ni. Quan trường bên trên không là có câu, làm quan không bằng làm xướng (nhà kho), làm xướng không bằng hoàn lương (lương thực).

Nhưng cái này phúc lợi là thể chế nội, không thuộc về lực sai bức này tạm thời phải tạm thời công. Nhà kho bên trong bình thường có cái gì thiếu hụt tổn hao không chỉ có muốn khổ tử bồi được, nếu là tư lại đòi lấy, vô luận chi phí chung riêng tư tiền đều phải theo hầu bao bên trong ra. Cho tới bây giờ lao dịch phải tới khổ tử, phá sản người mười chi có chín.

Lúc này hứa Duyên Triều nhớ tới Lâm Thành Nghĩa nói lời nói, quả thật là câu câu có lý a. Chưa có công danh tại thân, hành động một cái tiểu dân, nha dịch dám khó khăn người, tiểu lại dám khó khăn người, thân hào nông thôn dám khó khăn người, tông lão dám khó khăn người.

Không nên trách người khác thật cá người, đây đều là thực lực của chính mình chưa đủ cường đại sở tới.

"Triều ca, người chớ đề động khí. Trước đó Tạ tổng giáp vậy phải người truyền lời nói, nói sự tình cũng không phải không có cứu vãn dư địa, chỉ cần chúng ta lão gia tử, đại bá, đi cho đại nương chịu nhận lỗi, tiếp đại nương về nhà, tự tiêu chúng ta sai dịch, bằng không tự hai nhà cùng ly, nhưng đương sơ đại nương của hồi môn liêm trang, toàn dưới riêng tư tài, đầu nhất định phải một văn không ít lui về Tạ gia, còn có Duyên Thọ cũng muốn về Tạ gia, sửa tông họ tạ ơn. Hắn vậy có thể khiến làm chủ tiêu sai dịch."

Lâm Duyên Triều tính mình bạch, Tạ gia này là bức chính mình nhà đi vào khuôn khổ a.

Đi làm khổ tử, này là phá nhà tuyệt hậu lộ số, người bình thường sẽ không tuyển. Về phần cùng ly, không chỉ có Lâm gia muốn bồi một tuyệt bút tiền, liền tôn tử đều phải đáp đi vào. Lâm Duyên Thọ thể nhưng Lâm gia trường tôn a, Lâm Cao Trứ, đại bá, thà rằng phá nhà, cũng sẽ không nắm trường tôn nhường cho người khác.

Sở dĩ, chỉ có con đường thứ hai nhìn như có thể khiến tiếp thu.

Đổi lại người bên ngoài đến xem, không tính cái gì, coi như là lão bà sinh khí, chạy đến nhà mẹ đẻ đi, lão công trở lại hồng, buông tư thái, bồi vài câu lời hữu ích. Này tại cho tới bây giờ đều là phu cương không phản chán đại bá xem ra, quả thực không là sự tình. Nhưng Tạ tổng giáp khai ra điều kiện, liền Lâm Cao Trứ cũng muốn cùng nhau đi, vậy không nói nên lời.

Công công cho con dâu trưởng xin lỗi, trưởng bối cùng văn bối chịu tội, này thành cái gì thể thống? Đây là muốn nắm Lâm Cao Trứ tôn nghiêm cùng mặt mũi hung hăng dẫm nát dưới đất, cùng cấp với cắt đứt cột sống, từ nay về sau tại hắn Tạ gia trước mặt cũng nữa khiêng không ngẩng đầu lên.

"Người sống một hơi thở thụ sống một trương da, muốn gia gia ta chịu nhận lỗi, dự đoán được đẹp, đại bá cùng tam thúc nói như thế nào?"

"Bọn họ nói chờ gia gia trở về hơn nữa."

Lâm Duyên Triều không khỏi đưa tay phù ngạch, quả nhiên này trong nhà, tự đại nương bị đuổi ra gia môn về sau, liền cái quyết định người cũng không có.

Buổi tối bên trên đèn, đại bá cùng tam thúc Về đến nhà bên trong.

Hai người đều là vẻ mặt uể oải, tam thúc trông liên tục một giống cây địa đều là vô tâm tình, mà đại bá còn lại là ngáp dài, vẻ mặt chưa tỉnh thần.

"Thiên Thiên, gia gia tới tin tức không có?"

"Còn không có."

"Triều nhi đã trở về."

"Àn, đại bá, tam thúc ăn cơm trước a, ta có chuyện muốn nói." Lâm Duyên Triều mở miệng đạo.

"Cũng tốt, cũng tốt, trước ăn cơm no hơn nữa." Tam thúc là nửa phần ý kiến cũng không có.

Người một nhà là ngồi trên bàn ăn.

Lâm Thiên Thiên bưng một oa con hến canh tới, còn có một mâm tử mò rau dại, trong nồi chúc cũng là hỉ. Con hến là tối tiện nghi, tỉnh thành bên trong một chậu mới mấy văn tiền.

Lâm Duyên Triều không khỏi vô cùng kinh ngạc, trong nhà thời gian lúc nào khó như vậy.

Lâm Duyên Triều xuyên qua về sau là qua quen khổ thời gian, nhưng thường ngày sống an nhàn sung sướng Lâm Duyên Thọ ngay náo loạn: "Ta muốn ăn thịt, ta muốn ăn thịt."

"Không có thịt."

"Ta đây muốn ăn cá, ta muốn ăn cá."

"Cũng không có cá."

"Ta đây muốn nướng, ta muốn nướng."

Đại bá một suất chiếc đĩa quất đẹp đường: "Không ăn, cắt cho ta xuống phía dưới!"

Lâm Duyên Thọ lập tức gào khóc: "Cha không đau ta, ta muốn nướng, ta muốn nướng." Lâm Duyên Triều nghĩ thầm dĩ vãng Duyên Thọ là trong nhà bảo bối, đại bá cũng không đúng hấn mắng một câu, mà hiện tại.

Lâm Thiện Thiện vậy lộ ra xin lỗi thần sắc nói "Trước một đoạn mới vừa nạp tuế tiến, trong nhà không có tiền đương gia."

Tuế tiến thuộc về lý giáp ba xử lý, là huyện bên trong trừ hạ thuế thu lương thực trọng thuế, tuế tiến, chính là dùng địa phương thổ sản, cung cấp triều đình. Huyện nha mượn cái này danh mục, hướng bách tính tới phân chia tiền.

Đại bá cùng tam thúc đều là gục đầu xuống, lúc này địa bên trong chưa sản xuất, tam thúc không có tiền cầm lại nhà, mà đại bá nì, không trông cậy vào hấn theo trong nhà cầm tiền tự không sai. Năm nay trong nhà phải dựa vào được Lâm Cao Trứ tại phố bên trong người hầu, cầm công ăn ngân, cùng với Lâm Thiện Thiện đánh chiếu, hoán điểm tiền đương gia, còn muốn cung cấp Lâm Duyên Triều, Lâm Duyên Thọ hai người đọc sách.

Thường ngày Lâm Cao Trứ tại phố bên trong người hầu, có ưu đãi miễn giảm một thạch đặc quyền, còn có mười lăm mẫu địa thu hoạch, dĩ vãng thời gian qua được vẫn còn đi, nhưng năm nay qua nước về sau, thời gian tự vẫn rất khó khăn.

Lâm Duyên Triều thoải mái địa Lâm Thiện Thiện nói "Thiện Thiện không có việc gì, không bột đổ gột nên hồ, có ăn thì tốt rồi, người hèm rượu con hén, canh suông con hén, ta yêu nhất ăn."

"Người đừng nói nữa, không là Thiện Thiện lỗi, đều là người đại bá ta vô dụng, chỉ có thể cho các người ăn như vậy xứng món ăn." Đại bá chiếc đĩa một phóng, tự trách chính mình.

"Đại ca, người đừng nói nữa." Tam thúc cũng là thở dài.

Đại bá cùng tam thúc đều là phúc hậu người, thế nhưng khó khăn không thành còn muốn ta cái này chất nhi tới thoải mái bọn họ.

Lâm Duyên Triều còn chưa mở miệng, Lâm Thiện Thiện nói "Đại bá, người đừng suy nghĩ nhiều a, người nhìn nhiều như vậy con hén một nấu, nắm bên trong trắng bóng con hén thịt một bác, còn là đạo món ăn nặn nì."

"Đúng vậy, người ta nói người nghèo ăn không hết ba lưỡng thịt nì, chúng ta ăn cho bọn hấn nhìn." Nghe Lâm Duyên Triều nói như vậy, đại gia tâm tình được rồi một điểm.

Lâm Thiện Thiện thấy cười nói: "Không chỉ có con hén thịt có thể ăn, người nhìn con hén xác ngao được nước canh, lục xanh xanh, là một đạo thượng đẳng tốt canh, dĩ vãng Triều ca buổi tối mò hôi trộm, một chén xuống phía dưới là canh đến bệnh trừ."

Lâm Duyên Triều cùng Lâm Thiện Thiện hai người, một ngum một chỗ nói con hén chỗ tốt, nghe được Lâm Duyên Thọ kinh ngạc địa mở to hai mắt nhìn, tin là thật địa cầm lấy chiếc đĩa nói "Cha a, cha a, ta muốn ăn con hén, ta muốn ăn con hén! Giúp ta kẹp!"

Lâm Thiện Thiện lập tức dùng chước, theo trong nồi mò một đại cái muối con hén đặt tại Lâm Duyên Thọ chén bên cạnh. Lâm Duyên Thọ xạch xạch địa, như hạp hạt dưa xử lý hạp mở con hén xác ăn lên.

Đại bá cảm động địa nhìn Lâm Thiện Thiện liếc mắt, lại đúng Lâm Duyên Thọ mắng: "Chỗ nào có như vậy nắm xứng món ăn phải com ăn, một ngum com một ngum món ăn!"

Tam thúc nói "Đại ca, mấy ngày nay nước mưa ít, địa bên trong món ăn đều yên, qua một trận thì tốt rồi."

Hoãn một đoạn này, Lâm Duyên Thọ xài được tâm, đại gia vậy không hề cau mày.

Lâm Thiện Thiện đem bác khai con hén, từng bước từng bước đặt tại chính mình trong bát. Lâm Duyên Triều mặc dù cảm thấy, lúc này trong nhà tuy là com rau dưa, nhưng bầu không khí cũng không sai.

Đều nói hữu tình nước uống ăn no, nhưng nếu như có thể khiến, còn là hữu tình ăn cá muối tốt.

Đại bá nói "Triều nhi, người nói có chuyện cùng chúng ta nói là cái gì?"

Lâm Duyên Triều lập tức đem huyện nha ưu đãi miễn giảm lao dịch công văn đem ra, giao cho đại bá.

Đại bá nhìn về sau lộ ra bất khả tư nghị thần sắc nói "Triều nhi, người thế nào làm đến? Có cái này chúng ta còn sợ Tạ gia làm cái gì?"

Lâm Duyên Triều cười cười nói "Đại bá, người cái này có thể khiến an tâm a."

Tam thúc nghe đại bá nói Lâm Duyên Triều làm tới ưu đãi miễn giảm lao dịch công văn, cũng là đại hỉ, mấy ngày bao phủ tại trên mặt âm mai hễ quét là sạch, vỗ bàn nói "Tạ gia khinh người quá đáng, ngày mai ta mượn này văn đưa sách cho Tạ tổng giáp nhìn, tức chết hẳn."

Lâm Duyên Triều lắc đầu nói "Tam thúc, trước đừng vội mà cho."

"Vì sao?" Đại bá, tam thúc trăm miệng một lời mà hỏi thăm.

"Chúng ta hiện tại cầm, Tạ tổng giáp sớm có phòng bị, nói không chừng lại mưu một ít cái khác biện pháp hại chúng ta, chẳng chờ một ít thời gian, hẳn trước lấy người, nắm sự tình xử lý rõ ràng tới tới cửa về sau, sau đó chúng ta lại nói cho hẳn, chúng ta không đi!"

Đại bá cùng tam thúc liếc mắt nhìn nhau, lần thứ hai trăm miệng một lời địa đạo: "Duyên Triều, người thật sự là rất xấu rồi!"

Ngày thứ hai, Lâm Duyên Triều ở trong nhà đọc sách, giải quyết lao dịch chuyện, bất quá nhất thời. Tạ gia đều khi dễ tới cửa, không đồng nhất đao vẫn còn một đao quả thực không thống khoái.

Nhưng theo lại chỗ nào vào tay.

Ngay Lâm Duyên Triều nghỉ thời gian, ngoài cửa đầu có người hô: "Không tốt, không tốt, Diệu Phong Thôn nhân hòa ta thôn đánh đứng lên."

"Đánh *****."

Lâm Duyên Triều đi tới trước cửa, mở môn, nhưng thấy trong thôn người, miệng đầy mắng nung, sau đó sao bắt đầu đòn gánh, cái cuốc, tạt hướng thôn khẩu đuổi.

Vĩnh An Lý Diệu Phong Thôn cùng Hồng Sơn Thôn, nguyên bản vốn là một cái thôn xóm, về sau đi thông Hồng Sơn kiều đại lộ tu thông về sau, lưỡng bên cạnh tạt cách một cái đường, cửu nhi cửu chỉ, tạt các thành một cái thôn xóm.

Hồng Sơn Thôn bên trong, chủ yếu lâm thị, mà Diệu Phong Thôn, chủ yếu là tạ ơn thị.

Lưỡng thôn bởi khí hậu việc ma sát vốn có tạt nhiều, thôn dân dùng binh khí đánh nhau chuyện vậy thường có.

Dĩ vãng này việc, Lâm Duyên Triều vậy không quan tâm, nhưng lúc này cũng động ý niệm trong đầu nói "Thiên Thiên, ta đi xem!"

Lâm Thiên Thiên vừa nghe, lập tức buông trên tay sống, vội la lên: "Triều ca, bọn họ đại nhân đánh nhau chuyện, người trộn đều cái gì, đừng đi."

Lâm Duyên Triều cười nói: "Ta chính là đi xem, khó khăn không thành, vẫn còn cùng bọn họ động thủ không thành,."

"Không được, không được, không được!" Lâm Thiên Thiên lệ trên khóe mắt như sắp trào ra, trong miệng phình, trong tay túm được Lâm Duyên Triều y phục, vẫn lắc đầu.

"Thiên Thiên, buông tay, người yên tâm, ta ta tạt xa xa địa xem trọng, không sảm hợp được rồi a!"

Lâm Thiên Thiên thấy Lâm Duyên Triều lộ ra chính sắc, biết không lay chuyển được hẳn lập tức nói "Vậy người đáp ứng ta, không thể có việc. Người trong thôn đánh nhau, người bỏ chạy trở về, đừng xem được!"

"Ân. Ân. Đã biết." Lâm Duyên Triều không yên lòng địa vội vả đáp ứng về sau, bỏ chạy đi ra cửa.

"Triều ca, cẩn thận một chút!" Lâm Thiên Thiên truy ở phía sau nói rằng, đầy mắt tràn đầy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tạ Lão Hồ.

Mân Thủy chảy xiết, lại là tứ diện đều sơn, tới rồi Hồng Đường thượng du thủy thể mới hoãn một ít, trải qua nhiều ít năm mới lao ra hà ương tốt một

mảnh địa tới. Nay lí đồng ruộng lưỡng thôn người thấy đều cùng vận mệnh tử như nhau, khai phá lợi dụng đến mức tận cùng, không có một chỗ nhàn điền, bởi vậy thị phí cũng nhiều.

Chiếu đạo lý họ Tạ tại trong lí vốn không phải họ lớn, luận người khẩu vốn không bằng sát vách thôn Lâm thị nhiều, tại không có pháp luật đáng nói thôn quê lí, đàn ông nhiều chính là vương đạo, Tạ thị đâu không lại Lâm thị mới đúng. Nhưng mấy năm trước diệu phong Tạ gia một cái con em trúng được cử nhân về sau, toàn bộ Tạ gia vậy tự theo đứng lên, lúc này nhưng thật ra trái lại đè nặng Hồng Sơn Thôn một đầu.

Lâm Duyên Triều ăn mặc giày gai, dọc theo thôn lí bờ ruộng đường, một đường chạy chậm.

Tới rồi thôn khẩu đề đập bên cạnh, tựa xa xa địa thấy nương nước bên cạnh khắp nơi đều là người. Đồng đầu nhiều người một ít, xem ra đều là Hồng Sơn Thôn bản thôn, tây đầu ít người một ít, hẳn là đều là là Diệu Phong Thôn. Thấy lưỡng bên cạnh mọi người từng người đứng ở một bên đứng thẳng, nói rõ không có đánh bắt đầu cái tới, Lâm Duyên Triều yên tâm một điểm.

Lại đi vào mấy chục bộ, thấy lưỡng bên cạnh hương lão đặt tại trung ương khuyên can, đáy lòng sửa đổi một ít.

Đã thôn quê lí trưởng người đứng ra, này cái phòng chừng là đánh không đứng dậy, phòng chừng vậy chính là môi bên trên luận chiến, sau đó thương lượng dưới tồn tại mặt, sau có thể tồn.

Lâm Duyên Triều càng yên tâm, lớn mật địa đi vào đồng người lí, người trong thôn đều là đại lão gia, đừng xem cả ngày chỉ biết là trung thực cúi đầu cày ruộng, một khi liên quan đến điền sản thủy thổ chuyện, các cũng không lẫn nhau nhường. Nếu không phải lưỡng bên cạnh thôn quê lí lão nhân, tại này khuyên giải, sợ rằng lưỡng bên cạnh đã sớm đánh đứng lên.

Lưỡng thôn bởi tranh chấp đồng ruộng chuyện bắt đầu xung đột không là một lần hai lần, thôn quê lí người cho tới bây giờ đều là bang thân không bang lý. Nhất bang đại lão gia cảnh được cái cổ tại này bên cạnh tương hỗ mắng nương, rất là nhường Lâm Duyên Triều kiên thức một phen Mân địa lời nói quê mùa bác đại tình thâm.

Lâm Duyên Triều một thiếu niên, xen lẫn trong đồng người lí, tất nhiên là không hút mắt, đại nhân vậy chưa cảm hẳn phải hồi sợ, bất quá hẳn nhưng thật ra nghe thôn lí mấy cái đại nhân, bảy mồm tám lưỡi địa đem việc đạo cái minh bạch.

Nguyên lai hôm qua Tạ tổng giáp con thứ ba, đem Hồng Sơn Thôn nương nước dứt bỏ rồi lỗ hồng, hoa tiêu quán hấn chính mình điền, như vậy vậy tự mà thôi, vẫn còn đem Hồng Sơn Thôn thủy thổ lay một đại khối, như vậy vậy tự mà thôi, vẫn còn làm hại Hồng Sơn Thôn một chỗ bãi sông khô nước, bãi sông bên trên Lâm gia thôn tốt nhất một chỗ ruộng nuôi hến làm hồng.

Ruộng nuôi hến là một chỗ lòng sông, thường ngày đường con hến địa phương, mùa thịnh vượng lúc tùy tiện tự mò được năm bảy gánh con hến, không chỉ có cung cấp bản thôn bách tính ăn, còn có thể chọn vào thành lí bán. Bị hủy Hồng Sơn Thôn ruộng nuôi hến, chính là chặt đứt người trong thôn sinh kế, bằng không người trong thôn cũng sẽ không lớn như vậy hoá khí.

Nói nhao nhao tạp tạp chi tế, không biết ai hô một tiếng: "Tạ Lão Hồ, tới!"

Nhất thời thôn xóm lí người, thoáng cái tự tĩnh xuống tới.

Lâm Duyên Triều nhìn lại, nhưng thấy đề đập bên cạnh đi qua đây một đoàn người, dẫn đầu chính là bốn mươi hơn tuổi người, cần phải là Tạ tổng giáp không thể nghi ngờ, nhưng thấy Tạ tổng giáp lưng đeo được hai tay, thích được hải đã đi tới, mười mấy trang phục được như lưu manh giống như bình thường người, hướng hấn phía sau vừa đứng.

Bị vây công bên trong Tạ gia người, nhất thời lưng tựa ngạnh đứng lên.

Một cái lý trưởng, chính là phương viên mười mấy dặm đất đại lão thiên.

Lâm Duyên Triều theo sách lí xem qua này đoạn lời nói, thiên hạ chi chấp, từ trên xuống dưới, giáp thủ bên trên có lý trưởng, lý trưởng bên trên có Huyện lệnh, Huyện lệnh bên trên có quận thủ, quận thủ bên trên có phiên ti, phiên ti bên trên có sáu khanh, mà thiên tử gia yên. Vậy chính là dựa theo lí, huyện, phủ, tỉnh hành chính cấp bậc phân chia, lý trưởng, tri huyện, tri phủ, quan bố chính theo dưới đến bên trên.

Lý trưởng tuy là nhỏ nhất nhất cấp hành chính đơn vị, nhưng lý trưởng là một vị vương người làm, có sáu hạng quyền lực: Một, quản nhiếp mười giáp; hai, thôi chính thuế ruộng; ba, câu nhiếp công sự; bốn, nhập hộ khẩu chi lao dịch; năm, nhập hộ khẩu vì vương nạp sai, sáu, tồn lưu bắt đầu vận chuyển khoa lương thực.

Nói đến lý trưởng, Lâm Duyên Triều tại Hồng Đường trường xã lúc, cùng Trương tổng giáp vậy đánh qua vài lần giao tế. Tại Thanh Hóa Lý, có Trương Kinh nhà như vậy bốn đời quan lại, Trương tổng giáp lý trưởng lại đại, lưng vậy chưa quan lại nhân gia ngạnh, thôn lí chuyện không tới phiên hấn nói được tính, sở dĩ Trương tổng giáp thường ngày đều là khuôn mặt tươi cười ngênh người, phải cái hòa sự lão không sai biệt lắm.

Có thể Vinh An Lý phía dưới thành phần không giống với, ngoại trừ Diệu Phong Thôn Tạ gia, cái khác thôn liền cái có công danh tại thân người cũng không có. Tạ tổng giáp thường ngày chính là man bá hai chữ, xướng mặt đen góc, thường ngày thôn lí thôi khoa thuế ruộng chuyện nói một không hai, cầu tình vậy vô dụng, không đề cho bất luận kẻ nào mặt mũi, tứ phương thôn dân cho hẳn Tạ Lão Hồ biệt hiệu.

Lâm Duyên Triều quan sát này Tạ tổng giáp, hẳn cùng với đại nương tướng mạo có chút giống nhau. Nghe nói người này, còn trẻ lúc tính tình táo bạo, sau lại bởi Tạ gia ra cái cử nhân, Tạ Lão Hồ bởi vậy đặt lên quan phủ, lên làm lý trưởng tính tình lúc này mới thu liễm một điểm. Người này lên làm lý trưởng về sau đứng Tạ gia người, Diệu Phong Thôn thôn dân, thập phần bao che khuyết điểm, cái khác thôn người đứng hẳn sớm bắt mẫn.

"Tạ tổng giáp, là các người nhà ba từ bị hủy chúng ta thôn ruộng nuôi hên."

"Muốn người lời vô ích, chúng ta tổng giáp không có thấy sao?"

"Bất quá là mượn điểm thủy thổ, không là lại cho các người điền đi trở về, oa tào cái cái gì." Tạ gia người kêu la đứng lên.

Tạ tổng giáp tựa đầu vừa nhắc quát dẹp đường: "Lão Tam, có hay không này việc?"

"Cha, có, thế nhưng. . ." Tạ gia Lão Tam nhưng thật ra một ngụm ửng với.

"Vô liêm sỉ đồ vật." Tạ tổng giáp mắng một câu, không đợi giải thích một cước đem chính mình nhì từ, đá hạ bờ ruộng. Mọi người vội vã ba chân bốn cẳng địa đem Tạ gia Lão Tam nâng dậy tới, nhưng rồi đẩy người bùn nhão từ.

"Phá hủy nhân gia đồ vật, bao nhiêu tiền bồi cho nhân gia, chúng ta Tạ gia không là ra không dậy nổi này tiền, rồi lại ném không dậy nổi này người. Ta Tạ Lão Hồ thường ngày thừa các hương thân cất nhắc, xưng một tiếng tổng giáp, vì triều đình người làm, tổng không thể nhường hương thân chia vào người của ta cột sống mắng nói, xử sự bất công nói."

Cái gì! Tạ Lão Hồ cư nhiên vòng vo tính.

Tạ gia Lão Tam vẻ mặt đau khổ nói "Là. Là."

Vài vị Hồng Sơn Thôn lão nhân, thấy nhanh lên chuyển biến tốt hãy thu địa đạo: "Tạ tổng giáp, quản nhiếp một phương, chúng ta đều là kính ngưỡng, Lão Tam hẳn cũng là nhất thời vô tâm, hiện tại lưỡng thôn người hóa giải hiểu lầm thì tốt rồi. Được rồi, không có việc gì, đại gia tàn a, tàn a, còn không muốn làm lỡ địa lí nông sống."

Hồng Sơn Thôn nhân tâm nghĩ sự tình có thể như vậy kết thúc vậy không sai, vậy chưa ném bộ mặt, đang muốn xoay người cất bước đã thấy Tạ tổng giáp nghiêng được nhân, giật giật môi.

"Chậm đã! Ta nói các người có thể khiến đi sao?"

Mọi người dừng lại cước bộ, Hồng Sơn Thôn lão nhân bồi được khuôn mặt tươi cười nói "Tạ tổng giáp còn có cái gì phân phó?"

Tạ tổng giáp hí mắt nói "Lão Lâm thúc, lũ mùa thu sẽ tới rồi, Mân Thủy lập tức sẽ ngập lụt, ta nhận được nha môn lí hành văn, muốn chúng ta duyên hà các lí đều phải tăng số người bá phu duyên hà tuần tra, các người Hồng Sơn Thôn cái kia đề đập, không được phân biệt tri, lần này biên lao dịch, các người Hồng Sơn Thôn ít nhất đạt được hai mươi người, làm bá phu tuần đề."

Vài vị lão nhân nghe xong vội vàng nói: "Nào lí có nhiều người như vậy, này bá phu một ngày đến muộn đều phải tại đề bên trên, lũ mùa thu tới, thu hoạch vụ thu cũng muộn tới rồi, làm địa lí thu hoạch làm sao bây giờ."

"Các người này ngốc hàng, chưa nữa điểm kiến thức, " Tạ tổng giáp trách mắng, "Nếu đề đập phá hủy, nước ngập tiến đến, lúa ngâm nước lí có thể thu? Người Hồng Sơn Thôn một nhà ngập vậy tự mà thôi, lẽ nào bảo chúng ta toàn bộ Vĩnh An Lý, vậy cùng người? Là các người rồi rắm, còn là ta rồi rắm?"

Mấy cái lão nhân bị hấn khiển trách được mặt mũi đỏ lên, chỉ có thể muốn được nói "Tạ tổng giáp, người khoan dung thì cái, hai mươi cái bá phu, đối với chúng ta Hồng Sơn Thôn nhiều lắm, không bằng nhường một lí các thôn đều phải người tới luân, như vậy tất cả mọi người mới có lợi."

Tạ tổng giáp khom hạ thân từ, ngồi xổm bờ ruộng bên trên nói "Người này ngốc hàng nhưng thật ra khôn khéo. Đề đập tại người thôn xóm bên trong, chẳng lẽ còn muốn cái khác thôn người, trú tại các người đề đập bên trên. Người quản mặc kệ com nước a? Tự tính người quản com nước, bọn họ có chịu hay không a? Các người nếu như có thể giải quyết những này vấn đề, như vậy này tổng giáp do người tới phải a!"

Có một lão nhân thấy Tạ tổng giáp từng bước ép sát, lập tức cũng là bên trên mặt nói "Tạ tổng giáp người làm như vậy quá bá đạo."

Tạ tổng giáp xoát địa một chút thay đổi sắc mặt: "Bá đạo? Người này con mắt thấy ta bá đạo, ta nếu là bá đạo, ta sẽ một cước đem con ta đá hạ thủy cầu, sẽ làm hấn cho các người nhận, người này ngốc hàng, nhạ lông lão tử, người một bà niên kỷ cũng phải cho lão tử, bên trên đề tuần bá."

Tạ tổng giáp uy phong run lên, này lão nhân không dám hơn nữa.

Khác một tên lão nhân hoà giải nói "Tổng giáp sự tình thương xúc, ta tìm lâm phó tí trở về, nghị một nghị, lại trả lời thuyết phục người, người nhìn thành sao?"

Lâm Cao Trứ coi như là lâm thôn nhất hào người tài ba, hơn nữa cùng Tạ tổng giáp còn là thân gia, tuy nói gần nhất lưỡng bên cạnh nào loạn mâu thuẫn, nhưng là không tới tui bụi nông nổi, cho nên muốn đẩy dời đi Lâm Cao Trứ tới hòa hoãn cục diện. Nhưng này lão nhân không có ngờ tới, Tạ tổng giáp lúc này đứng Lâm Cao Trứ quả thực là hận thấu xương.

"Lâm Cao Trứ, hấn nê Bò Tát qua giang, tự thân khó bảo toàn! Đừng dong dài, nói toạc trời tới, vậy vô dụng, đến lúc đó các người thôn ít một cái sung bá phu, ta tự lột người lão hàng hóa da." Tạ tổng giáp cười lạnh nói.

Tạ tổng giáp như vậy ngang ngược, mấy cái Hồng Đường thôn lão nhân đều là hách ỡ, thôn lí cái khác đàn ông cũng là giận mà không dám nói gì.

Đúng lúc này một thanh âm vang lên, thanh thúy vang dội.

"Tạ tổng giáp, người có chuyện gì, tựu hướng về phía gia gia ta tới, đừng quan báo tư thù, khó xử ta cùng quê các hương thân!"

Tạ tổng giáp mắng: "Ai tại này bên cạnh lên lút phóng lời nói, có loại trạm đến ta không coi vào đầu tới."

Nhưng thấy trong đám người, Lâm Duyên Triều bước đi tới rồi bờ ruộng trước, trừng mắt Tạ tổng giáp.

"Nguyên lai là người này đáng chết nhỉ, người gia gia thượng không dám như thế cùng ta nói chuyện, người tính vật gì vậy, còn không đuổi mau tìm người này con dâu nuôi từ bé ăn nãi đi." Tạ tổng giáp nói như vậy, Tạ gia mọi người là cười to. Đại nương bị đuổi ra phu nhà về sau, ai hướng Tạ tổng giáp oán giận, là Lâm Duyên Triều ở sau lưng làm cho độc thủ. Thế nhưng Tạ tổng giáp thế nào không tin, mười hai tuổi thiếu niên có thể ra như vậy chủ ý, tưởng nữ nhi khuyếch đại.

Thế nhưng hôm nay hắn đã thấy nhận thức đến cái này thiếu niên lợi hại, hắn mượn bá phu biên lao dịch chuyện, vốn có chỉ là nhằm vào Hồng Sơn Thôn bách tính mà thôi, Lâm Cao Trứ một nhà, hắn sớm an bài dưới ác hơn thủ đoạn thu thập. Thế nhưng cái này thiếu niên như thế một gọi, tựu biến thành đem hai kiện việc xả cùng một chỗ, nắm hắn miêu hắc nguồn gốc cùng Lâm Cao Trứ nhà bất hoà, mở rộng đã kích đến trả thù đến toàn bộ thôn xóm lên rồi.

Làm cho cả thôn xóm người cùng Lâm gia trạm đến một bên, cùng hắn cùng nhau cùng chung mối thù.

Lâm Duyên Triều chút nào cũng không có bởi vì Tạ tổng giáp châm chọc, mà lộ ra bất luận cái gì sắc mặt giận dữ, chỉ là lạnh lùng đi theo dõi hắn. Tạ tổng giáp bị Lâm Duyên Triều nhìn chăm chăm đáy lòng sợ hãi, nghĩ thâm này tiểu hài tử có điểm trò, hoá làm nhất gan một điểm, như là có can đảm chính mình như vậy nhìn nhau.

"Ta tính vật gì vậy, Tạ tổng giáp người lại tính vật gì vậy, người thân là tổng giáp, uống cổ quốc pháp mà không để ý, dung túng nhi tử riêng tư sửa mương nước, động nhân điền thổ, hủy người sản nghiệp, đây là tri pháp phạm pháp! Ta hỏi người một câu, người dám nói người không sai sao?"

Lâm Duyên Triều chỉ vào Tạ tổng giáp mũi chỉ trích đạo.

Vĩnh An Lý, đã có bao nhiêu lâu không có người chỉ vào Tạ Lão Hồ mũi như vậy chất vấn. Tạ Lão Hồ trên tay gân xanh bốc lên, đáy lòng hỏa bất đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đại Minh luật.

Lâm Duyên Triều chỉ vào Tạ Lão Hồ như thế chỉ trích, Tạ Lão Hồ còn không có hé răng, hắn phía dưới lưu manh mà bắt đầu mắng to đứng lên.

"Mẹ nó, lông đều chưa mọc dài tiểu hài tử, cũng dám tại đây bên trong cùng tổng giáp gọi nhíp."

"Tạ Lão Hồ cũng là người thẳng hô sao?"

Lâm Duyên Triều không để ý đến những người này khiêu chiến, lúc này đúng là nắm cơ hội, đã kích Tạ Lão Hồ thời gian.

Lâm Duyên Triều đứng tả hữu hương dân nói "Chư vị thôn quê lân, các người nói ta nói được có đúng hay không?"

Thôn quê bên trong người thấy Lâm Duyên Triều thay bọn họ xuất đầu nói được Tạ tổng giáp á khẩu không trả lời được, đều là cùng nhau khen hay.

"Đúng, nói được tốt."

"Không hô là mụ tài công nhi tử, chính là biết nói chuyện."

"Tạ Lão Hồ, người có dám hay không trả lời chúng ta Triều nhi lời nói."

Lâm Duyên Triều thấy nhất thời đắc thủ, thừa thế làm, chế tạo dư luận, làm cho Tạ tổng giáp không thể chuyển hướng trọng tâm câu chuyện. Tạ tổng giáp lạnh lùng nói: "Ta nhà Lão Tam chuyện, ta đã tự nhận sai rồi, đến lúc đó có bao nhiêu bồi nhiều ít là được. Người cho là cầm này phải mượn có, có

thể áp chế ta, miễn đi các ngươi Hồng Sơn Thôn sai dịch sao?"

"Ngươi vậy không nhìn ta Tạ Lão Hồ cái gì người, mềm ăn, ngành không ăn!"

Tạ tổng giáp nói như vậy, một bên Tạ gia người, cũng là cùng nhau kêu gào đứng lên.

"Đúng vậy, ngươi vậy không nhìn xem chúng ta tổng giáp cái gì người, muốn được cung cấp được còn chưa kịp ni."

"Vốn có chúng ta tổng giáp còn muốn được, nhìn thôn quê bên trong phần bên trên, nhiều ít miễn một điểm lao dịch."

"Đã là các ngươi giúp đỡ này tiểu hài tử nói chuyện, chính là chưa thương lượng!"

Nghe xong Tạ tổng giáp nói như vậy, Hồng Sơn Thôn nhân khí thể thoảng cái yếu đi. Người này nếu là quyết tâm muốn biên lao dịch cho bọn hắn, bọn họ cũng là chút nào biện pháp cũng không có. Vẫn còn có mấy người sợ phiền phức nhân tâm đề, vẫn còn âm thầm trách tội Lâm Duyên Triều cùng Tạ tổng giáp xé rách mặt, đến lúc đó lên cứu vẫn cầu tình cơ hội cũng không có.

Lâm Duyên Triều cười lạnh nói: "Tạ Lão Hồ, ngươi thật nghĩ đến ngươi có thể khiến tại thôn quê bên trong lấy thùng úp voi, ngươi cũng biết Đại Minh luật. . ."

Lâm Duyên Triều nói năng có khí phách địa niệm ra Đại Minh luật ba chữ lúc, Tạ tổng giáp neho mắt, thầm nghĩ tiểu tử này không là hù ta đi, này hèo lánh thôn xóm, đều là dốt đặc cán mai thôn dân, cư nhiên có người sẽ biết hiểu được Đại Minh luật.

"Không muốn oa tảo, Đại Minh luật cũng là ngươi son đã tiểu hài tử đề, cẩn thận quan sai đem ngươi bắt được huyện nha đi!" Tạ tổng giáp đe dọa đạo.

Lâm Duyên Triều cười lạnh nói: "Tạ tổng giáp, Đại Minh luật chính là Hồng Vũ gia định ra, ta nói không sai, quan sai cầm ta làm cái gì, ngươi cũng biết phạm ứng với sai người phụ mà sai phải không quân bình người một người quát roi hai mươi, mỗi năm người gia nhất đẳng tội ngừng trạng sáu mươi. Tạ tổng giáp ngươi không phải nói ngươi chấp pháp duy công sao? Việc này có dám hay không cùng ta đi huyện nha nói rõ đình bên trên thỉnh cầu phán xét, nếu là ta thua, ta lĩnh sáu mươi trạng, ngươi thua, ngươi lĩnh sáu mươi trạng, ngươi có dám hay không?"

Tạ tổng giáp nhất thời mất ngữ, một bên con hắn, tại này nói "Cha, sợ cái gì, cùng tiểu tử này đồ, chúng ta lão Tạ gia lúc nào túng qua."

"Ngươi cùng nha môn Hoàng thư biện không là rất thuộc sao? Chúng ta tại sao phải sợ hắn làm cái gì?"

Bất luận người bên ngoài như là nói, Tạ tổng giáp chính là lạng lẽ không lên tiếng, một bên nhi tử, Tạ gia mọi người nóng nảy.

Lâm Duyên Triều đi lên bờ ruộng bên trên, ngón tay được Tạ tổng giáp quát dẹp đường: "Thế nào? Không dám đáp a, các ngươi tiểu nhân, tư tâm chỉ dám giấu từ một nơi bí mật gần đó, không dám yết với mọi người ánh mắt chỗ, thiên nhật sáng tỏ dưới. Tạ Lão Hồ, ta hỏi lại ngươi một câu, ngươi có dám hay không?"

Lâm Duyên Triều ngữ chỉ sở trương, chỉ hướng Tạ tổng giáp.

"Có dám hay không!"

"Có dám hay không!"

"Tạ tổng giáp, ngươi hử ~ ừ có dám hay không!"

Hồng Sơn Thôn bách tính, cùng nhau là huy quyền hô to.

Tạ tổng giáp sắc mặt háng giọng bị một cái tiểu hài tử liên hỏi đến câu có dám hay không, hử mặt đều ném hết.

"Lão tử đường đường một cái lý trưởng, sao lại cùng ngươi một cái hài đồng không chấp nhất! Đi!" Này cường xanh bộ mặt lời nói, ai nấy đều thấy được tới. Tạ tổng giáp mang theo Tạ gia thôn dân cùng nhau thối lui, phía sau Hồng Sơn Thôn bách tính, tất cả là hoan hô.

"Triều nhi, ngươi quá lợi hại."

"Liên Tạ Lão Hồ đều sợ ngươi."

Đối mặt cùng quê khen, Lâm Duyên Triều chỉ là khẽ cười cười.

Tạ tổng giáp cùng Tạ gia Lão Tam đi ở gò ghè bờ ruộng trên đường.

Tạ tổng giáp đột nhiên dừng lại cước bộ, xoay người lại một cái lòng bàn tay, đem nhi tử phiền ngã xuống đất mắng: "Vô liêm sỉ đồ vật, hôm nay xong nhường ta ném lớn như vậy người."

Vài tên Tạ gia tộc nhân khuyên nhủ: "Thúc chó đẻ sinh khí."

Tạ gia Lão Tam bụm mặt nói "Cha, ta không phục. Năm mười năm tới, nhà chúng ta đều là hoành hành thôn quê bên trong, lúc nào sợ hơn người, hôm

nay bị một tên mao đầu tiểu tử, khi dễ tới cửa tới."

"Người nuốt không dưới, ta là có thể nuốt xuống? Người hiểu hay không, hôm nay cha nếu như cùng này tiểu tử đi bị thảm vắn công đường, ở giữa này tiểu tử cái trong."

"Này sai dịch chuyện, vốn có tự do một thôn quê lý trường an bài. Này quốc hướng định ra sáu mươi trọng quy củ, chỉ bất quá là làm cái hình dạng mà thôi, bao lâu có gặp qua nha môn bởi phái người bắt công chuyện, trách qua chúng ta. Hơn nữa chúng ta cùng nha môn tư lại lại quen, thua cũng là bất kể, nhưng nếu là tiểu tử thua, sáu mươi trọng có thể rõ ràng đánh chết hẳn."

"Đồ ngu, thực sự là đồ ngu!" Tà tổng giáp mắng to, nước bọt chấm nhỏ đều nhỏ rớt cuộc từ trên mặt, "Ta thế nào sinh người cái này xuân nhi tử, người cho là này Lâm gia tiểu tử, đem sự tình nháo đại là vì giống như thôn bách tính biên lao dịch bá phu chuyện chờ lệnh sao? Sai rồi, hẳn là muốn thoát khỏi chính mình thôi."

Tà gia Lão Tam hai mắt sáng ngời nói "Cha, người là nói tiểu tử này. . . Giáo hoạt a, này là muốn mình tu sạn đạo a!"

"Sách nhưng thật ra chưa bạch niệm, chúng ta Đại Minh Triều luật pháp, chính là xứng hộ người làm, nghiệm tra người lương thực nhiều ít, sản nghiệp độ dày, dùng quân nó lực. Tà phiếm sai dịch phái người, phân có điền không điền, không điền xưng là quả người, ưu tiên thừa lực sai việc. Mà Lâm Cao Trứ trong nhà có mười mẫu ruộng nước, còn có người tỳ mang đi năm mẫu liên điền, cũng có thể bị cho là bên trong hộ, tối đa chỉ có thể biên được ngân sai. Khó từ bức này lực sai, là bài không bên trên."

"Nếu là sự tình nháo đại, nói rõ đình bên trong cùng huyện bên trong quan lại vừa nói, sự tình phân tích hắc bạch, cho dù có Hoàng thư biện cho người cha chỗ dựa, vậy khiêng bất quá này lý chữ, hẳn nhà có thể miễn đi này phá nhà khó khăn, mà sửa thừa hoa bạc là có thể xong việc ngân sai, như vậy người cha ta này một phen tâm sự không phải là uổng phí!"

Một bên người nghe xong đều là bỗng nhiên bùng tính đại ngộ, đều khen: "Thức thực sự là cao minh, lợi hại! Dĩ nhiên là khán phá trong đó bí quyết, không có bên trong này tiểu hải tử phép khích tướng"

Tà gia Lão Tam mắng: "Hắn nương, chính là tiểu hải tử nào bên trong có lợi hại như vậy, kiên quyết là Lâm Cao Trứ thẳng nhãi này ở sau lưng giờ trò quỷ. Bất quá cha, nếu như Lâm Cao Trứ đã minh bạch điểm ấy, hướng nha môn khiếu nại không có thể miễn cho khổ từ này tôi sao?"

Tà tổng giáp nghe xong cười lạnh nói: "Sợ cái gì, chỉ cần sự tình nháo không lớn, ta đều có thể ép tới xuống tới."

Mọi người thấy Tà tổng giáp bán cái nút đều nói "Thức, người đa mưu túc trí, vậy giáo dạy ta chờ, nhường ta đợi minh bạch."

Tà tổng giáp hanh địa một tiếng nói "Tốt, ta sẽ dạy các người một tay, Lâm Cao Trứ muốn đi gặp nha môn cáo trạng, trước muốn nói rõ hẳn nhà là bên trong hộ chi phí, nhất định phải tra vắn cá sách, nha môn hộ phòng cam kết, ta tự mình người bảo đảm mới được. Nha môn hộ phòng bên trong ta có người, trước ứng thừa được, cũng không cho hắn xử lý, chỉ cần đem việc này kéo cái hai ba tháng, chờ nha môn hành văn xuống tới, hẳn còn không được bé ngoan lấy được ứng với lao dịch! Nếu hẳn không theo, chính là trốn lao dịch, án triều đình pháp lệnh, trước trọng một trăm, cường thịnh trở lại chế ứng với lao dịch!"

"Ông chú, cao, thật cao, thật sự là cao!" Phía dưới thế hệ con cháu nhất thời đập bắt đầu mã thí

Tà tổng giáp vậy có vài phần đắc ý nói "Hôm nay ta ra về chịu thua, cho bọn hắn Lâm gia cho rằng, đi nha môn cáo trạng, ta chỉ sợ, để cho bọn họ án chương trình đi đi, chẳng phải biết ta trở lại tự cho hộ phòng Hoàng thư biện viết thư, nhường hẳn lập tức chuyển về văn tới, thôi Lâm Cao Trứ ứng với lao dịch."

"Cha, sao không để cho bọn họ mũi dính đầy tro, quay đầu muốn chúng ta."

Tà tổng giáp trách mắng: "Người biết cái gì, trước ta còn nghĩ Lâm Cao Trứ quỷ xuống đập đầu, đem người tỳ nghênh trở lại, mà nay lộng như thế một gặp, ta không triệt để đánh phục Hồng Sơn Thôn người, người khác còn tưởng rằng ta Tà Lão Hồ chưa đủ lợi hại. Này một phen là Lâm gia tiểu nhi tự tìm, bức ta đi được con đường này. Lâm Cao Trứ vậy quái không được ta hung ác."

Qua lưỡng ngày, này hộ phòng Hoàng thư biện làm việc quả thực lưu loát, đem hành văn sớm theo nha môn bên trong chi đi ra. Tà tổng giáp đem nha môn biên lao dịch hành văn nhìn một lần cảm thấy thoả mãn, gọi tới tự nhà Lão Tam, mệnh hắn đem hành văn đưa đến Hồng Sơn Thôn Lâm Cao Trứ nhà bên trong

Sau đó Tà tổng giáp ngồi ở trong nhà, phao một hồ tốt trà, chờ nhi tử tin tức tốt.

Nói lên Tà tổng giáp nhà tòa nhà, tại Vĩnh An Lý cũng là số một, trước sau ba vào gian nhà, tả hữu sương phòng cũng là khoách đi ra ngoài.

Tà tổng giáp ngồi ở chính đường thượng cho chính mình ngã bôi trà, đúng một bên đại nương nói "Ta Tà Lão Hồ nữ nhi, dường mười tám năm, chính mình đều luyện tức mắng một câu, này Lâm Cao Trứ phụ tử cư nhiên như thử đối với người. Người yên tâm, hẳn đánh người một chưởng, ta gọi hắn hoán người mười chưởng, hẳn đuổi người xuất gia môn, ta gọi hắn phá nhà!"

Đại nương thần sắc có vài phần tiêu tụy, nghe Tà tổng giáp nói như vậy, hàm răng cắn được khanh khách đánh nói "Cha, người mặc dù hạ thủ là được, ta ngậm đắng nuốt cay cho Lâm gia làm lụng vất vả mười mấy năm, không có công lao cũng có khổ lao, Lâm Cao Trứ xong nhần tâm đuổi ta xuất gia môn. Những người khác người thế nào đều tốt, chỉ là. . . Chỉ là Duyên Thọ, ta này mấy ngày ngày đêm dạ đều đang suy nghĩ hắn, Lâm Cao Trứ này lão bất tử, xong không cho ta thấy Duyên Thọ."

"Tốt, nhất định phải đều như người ý chính là. Lão Tam khi trở về chờ, Lâm Cao Trứ chính là khóc vậy vô dụng." Tạ tổng giáp lời nói trong lúc đó, đối với nữ nhi nhưng thật ra thập phần sùng tẩm, chút nào không có đối ngoại nhân hòa nhi tử hung hãn.

Nhanh đến buổi trưa lúc, Tạ gia ngoài cửa có người hô lớn: "Cha, cha, ta đã trở về."

"Lão Tam đã trở về, đi chúng ta nhìn một cái đi." Tạ tổng giáp cười nữ nhi đạo.

Đối xử thấy Tạ gia Lão Tam thờ hờn hèn vào phòng, Tạ tổng giáp tính trước kỹ càng địa đạo: "Ta còn tưởng rằng người cũng chưa về ăn bữa trưa ni? Như là Lâm gia phụ tử chịu thua không có?"

"Cha, này thật thấy quý." Tạ gia Lão Tam trừng mắt con mắt đạo.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Ta cảm ứng với lao dịch công văn, trực tiếp bị bọn họ đầu pháp trở về. Bọn họ Lão Lâm nhà không biết đùa giỡn cái gì thủ đoạn, dĩ nhiên thuyết phục nha môn cho bọn hần nhà lão nhi, lộng vào trung liệt từ đường, nha môn cho bọn hần nhà miễn quân dịch hai năm, công văn đều viết hoá đơn xuống tới."

Tạ tổng giáp nghe xong thần sắc biến đổi, nói "Điều này sao có thể, dĩ vãng Lâm gia muốn nha môn nhiều lần, việc vậy chưa xử lý xuống tới, nhưng lúc này đây thế nào nhưng thành."

"Cần phải là Lâm Cao Trứ này cáo già đã sớm tính được rồi, ta nha môn bên trong có người, hần Lâm Cao Trứ, nói không chính xác nha môn bên trong cũng có người a." Tạ gia Lão Tam mở miệng đạo.

Tạ tổng giáp trọng trọng ở trên bàn vỗ, mắng: "Lần này cả không được Lâm gia, vẫn còn nhường ta ném phàn, ghê tởm!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phía nam heo.

Này lưỡng ngày Lâm Duyên Triều một mực nhà bên trong đọc sách, tập viết.

Tuy nói ngày ấy Tạ gia Lão Tam đặc ý đào dật địa tới cửa tới muốn Lâm gia ứng với lao dịch lúc, bị đại bá cùng tam thúc xuất ra công văn trực tiếp cho nắn trở lại. Nhưng Lâm Duyên Triều đoán rằng dùng Tạ Lão Hồ tính tình, khẳng định sẽ không tự như thế tính toán, sau nhất định sẽ biết trả thù.

Lâm Duyên Triều dứt khoát ngay nhà bên trong ngồi, chuẩn bị tiếp chiêu. Tại gia thời gian, hần cũng không có nhàn rồi, đọc sách chuyện, là nhất khắc không thể buông, Lâm Thành Nghĩa tặng cho Đại Học chương cú một lá thư, hần đã tinh tế nghiên đọc.

Tại Lưỡng Hán, nhà Đường tổng lúc, Đại Học chương cú còn không xem như là kinh học một trong, vô luận là hán Ngũ kinh, nhà Đường cửu kinh, thập nhị kinh, còn là lý học đại thành Tống triều, phía chính phủ định ra nho gia thập tam kinh bên trong cũng không có Đại Học một thiên.

Là sau lại chu hi lấy 《Lễ Ký》, Trung Dung cùng Đại Học lưỡng thiên thành sách, hợp nho gia thập tam kinh bên trong 《luận ngữ》, 《mạnh tử》 kết hợp tứ thư. 《Đại Học》 là Tăng Tử sở làm, chương cú là phần chương tích câu, là chu hi vì 《Đại Học》 làm chú, hai người thu về tới chính là 《Đại Học chương cú》.

Mà Đại Học chương cú là Lâm Duyên Triều đọc đệ nhất vốn kinh học, luận bắt đầu đọc sách thứ tự.

Lâm Duyên Triều nhớ kỹ cổ nhân đọc kinh học, giống như bình thường là theo Ngũ kinh đứng đầu, dịch kinh bắt đầu, cổ nhân cho rằng dịch kinh theo thượng cổ Phục Hy truyền xuống, thành sách sớm nhất, muốn trước hết đọc. Cũng có thuyết pháp là Ngũ kinh bên trong dịch kinh khó nhất, cần trước hết làm hiểu.

Mà chu hi chú tứ thư về sau, là cho rằng đọc sách là một cái tiến hành theo chất lượng quá trình, kinh học đọc sách thứ tự là, trước tứ thư lại Ngũ kinh. Bởi vì tứ thư dễ dàng, Ngũ kinh khó khăn. Đồng thời tứ thư thành sách với Khổng Tử về sau, Ngũ kinh thành sách với Khổng Tử trước.

Tứ thư bên trong 《Đại Học chương cú》 là chu hi cố sức tới chăm chỉ tác phẩm, vì sợ người khác không thể thể hội hần dùng tâm lương khổ, chu hi vẫn còn viết đến, trước đọc Đại Học, dùng định nó quy mô; thứ đọc luận ngữ, dùng đứng nó căn bản; thứ đọc mạnh tử, dùng quan nó phát triển; thứ đọc Trung Dung, dùng muốn cổ nhân chi vi diệu chỗ.

Sở dĩ tuần hoàn chu hi giáo dục, trường xã bên trong giáo thụ kinh học, giống như bình thường là nhường học đồng môn trước đọc 《Đại Học》, định ra quy mô, nhưng là có số ít ngoại lệ, theo khó nhất mạnh từ đọc bắt đầu.

Cũng có trường xã, hoàn thành học vỡ lòng giáo dục về sau, kinh học bên trong đều trước giáo luận ngữ. Đây là sự học đồng không có tính nhân nãi, trước giáo là tối trọng yếu một lá thư, có thể cảm nhận được khổng thánh nhân kinh điển, cả đời tận hưởng thụ vô cùng, cái khác kinh thư chỉ cần không phó khoa cử, chưa đọc vậy không được tiếc.

Lâm Thành Nghĩa đem Đại Học chương cú tặng cho chính mình, đương nhiên cũng là muốn Lâm Duyên Triều trước đọc 《Đại Học》 định nó quy mô ý tứ.

Lâm Duyên Triều lại đem sách đọc một lần, nghĩ đến nghe nói giống như bình thường người đọc sách nếu nghĩ văn chương đại thành đều cần mười năm khổ công, này cũng là thường thường nói mười năm gian khổ học tập.

Ngẫm lại chính mình này không dựa vào phổ đường huynh Lâm Duyên Thọ đều nói đã đọc xong bốn từ thư, này đã rất ngu bức, dù sao đường huynh hần mới mười ba tuổi. Thảo nào nói hần, có tư cách sẽ phó sang năm huyện thí, khiến cho chính mình đại bá gặp người chính là nói khoác.

Ngẫm lại chính mình xong vừa mới vừa mới bắt đầu đọc Đại Học, này chênh lệch không có thể như vậy giống như bình thường đại.

Lâm Duyên Triều hận không thể lập tức đầu treo cổ tự tử trừ gai cổ đứng lên, bắt quá cả vốn Đại Học chương cú, dựa vào hần kinh người trí nhớ, không cần lưỡng ngày, tựu lật qua lật lại học thuộc được thuộc lâu, chỉ là đối với trong đó trải qua nghĩa, còn không là rất minh bạch.

Chính tốt một ngày này chính mình này đường huynh, theo trường xã tan học Về đến nhà bên trong.

"Cha, cha, ta đói bụng! Ta đói bụng!" Lâm Duyên Thọ một hồi tới sẽ ăn.

"Đại bá đi thị trấn."

Lâm Duyên Triều ứng với một tiếng, nghĩ thầm này chính tốt là cái có thể khiến thỉnh giáo cơ hội, cầm sách tiến lên nói "Đường huynh, ta đọc Đại Học chương cú có một chút không rõ địa phương, nghĩ hướng người thỉnh giáo."

"Triều đệ, ta không rảnh, hôm nay việc học, còn không có đọc xong, chờ ta đọc xong sách, ngươi trở lại a." Lâm Duyên Thọ vẻ mặt cao lạnh địa cự tuyệt Lâm Duyên Triều.

"Keo kiệt!"

Lâm Duyên Triều bắt đắc dĩ địa đi tới một bên, cầm lấy nước uống, nghĩ thầm thế nào hoá cái biện pháp, nhường này đường huynh giáo chính mình một ít.

Lâm Duyên Thọ ngược lại không là có ý định cự tuyệt Lâm Duyên Triều, chỉ là hần thực sự đói bụng. Lâm Duyên Thọ đi trước chén thụ bên trong xuất ra một khối quang bánh, gặm lên, điểm món bao tử về sau, lúc này mới mở ra sách bắt đầu niệm, một mở miệng cũng đang tốt là Đại Học chương cú.

"Đại Học chi, sách cổ chi, Đại Học sở dĩ dạy người chi, pháp vậy xây tự trời giáng sinh dân. . ."

Phốc!

Lâm Duyên Triều nhin không được nắm nước một ngụm văng đi ra ngoài.

"Duyên Triều, ngươi thế nào làm, ta tại chăm chú đọc sách, ngươi làm những ... này trò, ta thế nào có thể sử dụng công?"

Lâm Duyên Triều sờ soạn miệng bên cạnh nước tí, cầm sách đứng chính mình đường huynh nói "Lão ca, ngươi ngắt câu sai rồi, hần là là Đại Học sách, cổ chi Đại Học sở dĩ dạy người phương pháp vậy, xây tự trời giáng sinh dân. . ."

Lâm Duyên Thọ nghe Lâm Duyên Triều nói chính mình, lập tức chính là không khoái nói "Ngươi chuyện gì xảy ra, ta tiên sinh chính là như thế dạy ta ngắt câu, là ngươi cao minh, còn là ta tiên sinh cao minh, hần thế nhưng bẩm sinh a."

"Ngươi tiên sinh chính là như thế dạy ngươi?"

"Đó là, tiên sinh nói, có 'Chi' địa phương, đều có thể khiến ngừng."

Có chi địa phương, đều có thể khiến ngừng!

Vương hi chi có thể hay không bị ngươi tức chết, Lâm Duyên Triều che mặt bại lui nói "Lão ca, ta sai rồi."

Trải qua này một chuyện, Lâm Duyên Triều cảm thấy Lâm Duyên Thọ có điểm không dựa vào phổ, còn không bằng chính mình đọc sách.

Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm.

"Duyên Triều, Duyên Thọ!"

Lâm Duyên Thọ vừa nghe đem sách một ném, chạy vội ra ngoài cửa nói "Cha, người đi thị trấn bên trong cho ta mang cái gì thứ tốt?"

"Ân, heo con?"

"Ân, không sai, hiện tại là tiểu heo con, sau đó sẽ biết biến thành đại heo, đại heo sau đó sẽ biết lại dưỡng một oa tiểu heo, tiểu heo lại biến đại heo. Sau đó nhà của chúng ta tựu bữa bữa có thịt ăn."

Lâm Duyên Triều nghe xong đi tới ngoài cửa, thấy đại bá chính ôm một đầu heo con, lập tức hỏi: "Đại bá, người thế nào mua heo? Người nào tới tiền?"

Đại bá cười nói: "Này tiền ta là hỏi người quen mượn tới, không cần lo lắng. Nhà của chúng ta chính tốt miễn hai năm lao dịch sao? Thời gian cũng tốt một ít, ta nghĩ chính mình cả ngày như vậy pha trộn xuống phía dưới, cũng không phải biện pháp, không bằng dưỡng đầu heo, có câu nói rất hay, người dưỡng người nấp khí quần, heo dưỡng heo không nề nha!"

Lâm Duyên Triều còn là rất vui mừng, đại bá trải qua này một chuyện về sau, xem ra vậy dựa vào quá mức rất nhiều, rốt cục chịu làm một ít chính kinh nghề nghiệp. Bất quá đại bá cũng quá lạc quan, cho rằng Tạ Lão Hồ như vậy tựu tính toán.

Lúc này Lâm Duyên Thọ thỉnh linh địa nói một câu: "Cha, người này heo là phía nam heo, còn là phương bắc heo?"

Đại bá đầu đầy vụ thủy hỏi: "Thọ nhi, này có cái gì khác nhau a?"

Lâm Duyên Thọ khải một tiếng nói "Thánh nhân có ngôn, phía nam heo cường với phương bắc heo!"

Hắn cha nhưng thật ra hỏi: "Kỳ, thánh nhân thế nào sẽ biết giáo lời này?"

Lâm Duyên Thọ nói "Cha thế nào sẽ biết lừa người, Trung Dung bên trong có những lời này a, Tử Lộ hỏi cường, tử viết: "Phía nam heo cường cùng? Phương bắc heo cường cùng? Ưc mà cường cùng? Khoan nhu dùng giáo, không báo không, phía nam heo cường vậy."

Có lời này? Lâm Duyên Triều đảo gót một trận, nghĩ đến Lâm Duyên Thọ mới vừa rồi đầu chấm, thầm nghĩ: "Là chi, không là heo, mần lời nói bên trong, chi cùng heo hài âm, phía nam mạnh cùng, cuối cùng bị hắn đọc thành phía nam heo cường cùng. Ta thực sự phục!"

Đại bá đứng nhĩ tử trước sau như một rất một cách tự tin, thoáng cái tựu tin tưởng nói "Con ta, thật thông minh, liền này đều biết đạo, người yên tâm, nhà chúng ta heo, là phía nam heo, nhất định rất cường!"

Phía nam heo, nhất định rất cường! Lâm Duyên Triều thiếu chút nữa cười nằm úp sấp xuống phía dưới, cổ nén thực tại tại khó chịu.

Đại bá miệng đầy khen được Lâm Duyên Thọ, Lâm Duyên Thọ đắc chí nói "Đó là đương nhiên, thực sự vẫn khoa ta thông minh ni, nói ta tương lai tới không đồng đảo cũng là sinh đồ, trúng tú tài quả thực không muốn quá dễ a!"

Lâm Duyên Triều nhìn không được oán thầm, phỏng chừng thực sự là nhìn tại người ngoại công là Tạ Lão Hồ phần bên trên, lúc này mới trái lương tâm khen người a.

Đại bá đứng Lâm Duyên Thọ nói "Duyên Thọ, người sách đọc được tốt như vậy, cũng muốn giáo giáo đệ đệ, nhường chúng ta Lâm gia ra lại một cái tú tài."

Lâm Duyên Triều còn không có mở miệng, Lâm Duyên Thọ lên đường: "Lão đệ hắn đọc sách không được lập! Cư nhiên liền có chi địa phương, đều có thể khiến ngừng, đơn giản như vậy cũng không biết, ta mới không muốn dạy hắn ni."

Lâm Duyên Triều cũng là nhanh lên gạt đầu nói "Lão ca, người không cần phí tâm, là ta tư chất thực sự quá kém, người làm bất định!"

"Cha, người nhìn, lão đệ đều nói như vậy."

Lâm Duyên Triều không đành lòng nhìn thẳng, dứt khoát trở lại đọc sách, hắn lúc này thà rằng chính mình đọc sách vậy không muốn hỏi Lâm Duyên Thọ, Đại Học chương cú bên trong không rõ địa phương, dứt khoát chờ quay về trường xã hơn nữa.

Nhưng vào lúc này, Tạ Lão Hồ gian nhà bên trong, phụ nữ ba người ngồi ở này đều là ủ rũ.

Một cái lão mục tử bung trà, mới vừa vào phòng. Tạ tổng giáp hướng hắn hoành liếc mắt nói "Còn xuất đi!"

Lão mục tử biết Tạ Lão Hồ tính tình thấy không dám hé răng, bung trà lại lui trở lại.

Tạ gia Lão Tam buông xuống được đầu nói "Cha, lúc này Hồng Sơn Thôn này bang điều dân đều hướng về Lâm Cao Trứ, cả ngày cùng chúng ta thôn tranh cãi, Lâm Cao Trứ lần này lại miễn tạp phẩm sai dịch, sau đó không làm khó được hắn."

Tạ tổng giáp mắng: "Lời vô ích, cha không biết sao?"

Tạ tổng giáp mắng xong nhĩ tử, đại nương khóc rờn nói: "Cha a, người muốn cho ta làm chủ a! Người tựu mắt mở trừng trừng địa nhìn bọn họ như vậy

khi để nữ nhi sao?"

Tạ tổng giáp bị nữ nhi như thế một âm ỉ, cũng là phiền táo.

Tạ tổng giáp nửa ngày nói "Ta không biết sao? Nếu là lúc này đây ta chưa đem Lâm Cao Trứ về xuống đi, Hồng Sơn Thôn này bang chân đất tử, sẽ theo tạo phản, sau đó nhập hộ khẩu lao dịch chuyện, đừng nghĩ để cho bọn họ lại như dĩ vãng giống như nghe lời."

"Cha, người ra cái chủ ý, chúng ta thôn bên trong già trẻ lớn bé đều nghe lời người." Tạ gia Lão Tam mở miệng đạo.

Tạ tổng giáp hanh địa một tiếng nói "Chủ ý ta có, oai không được, chúng ta tới chính, âm không thành, ta thì đến dương, chúng ta cùng Lâm gia giảng bên trên, để mẫu đơn kiện, bên trên nha môn cáo trạng đi!"

"Lên tòa án? Cha này không có thể như vậy hảo ngoạn đích, dùng cái gì danh mục?"

"Đương nhiên là vì nữ nhi của ta xả giận, Lâm Cao Trứ nhường nhi tử vô cớ hưu thê, hưu thê có thất xuất, ta còn có ba không đi ni, hán Lâm gia vẫn còn nuốt nhà của chúng ta năm mẫu liêm điền, này đều phải cho ta nhỏ ra."

Một bên Tạ gia Lão Tam suy nghĩ một chút hỏi: "Cha, thôn quê bên trong thân mình đình *** có bố cáo, nữ tử lập gia đình về sau, liêm trang về phu nhà xử trí. Này năm mẫu liêm điền hiện tại họ Lâm, thế nào đòi lại tới. Nhi tử tuy rằng đọc sách ít, nhưng người không muốn gạt ta a!"

"Lừa người cái mẫu! Đồ ngu!" Tạ tổng giáp một cái tát xây tại Tạ gia Lão Tam đầu bên trên mắng, "Người kiến thức nửa vời hiểu cái cái gì, người tỷ cũng không phải tái giá, chỉ cần chúng ta tìm phu nhà lỗi chỗ, Lâm gia tự không có lý do gì dùng thất xuất danh nghĩa hưu người tỷ, chỉ cần nha môn thẩm đoạn sau khi, phán dùng nghĩa tuyệt. Khi đó không chỉ có liêm trang có thể khiến trả chúng ta, Lâm Cao Trứ còn muốn ăn đánh roi. Ngày mai ta đi huyện nha bên trong tìm Hoàng thư biện thương lượng dưới, thỉnh cái tỉnh thành lợi hại nhất thầy kiện, cho hán biết cái gì là quan chữ lưỡng há mồm!"

***thân mình đình: Nơi dán bố cáo, thông báo, giải thích công văn pháp lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Vào tỉnh thành.

Trời chưa sáng lên, Hồng Sơn Thôn tức là dậy lên khói bếp.

Sát vách gian nhà bên trong truyền đến một trận tất tất tác tác thanh âm, còn có vài tiếng oa ngói biều bồn nhẹ - vang lên, Lâm Duyên Triều theo trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, trong lòng biết là sát vách tam thất, cho làm ruộng nam nhân xuống bếp làm cơm.

Mân địa tiếp cận chí tuyến nam, mặt trời rất độc ác, tự tính tám tháng lập tức nhập thu khí trời, buổi trưa cũng có thể đem người phơi nắng thoát một tầng da. Sở dĩ làm ruộng hán tử, giống như bình thường là năm giờ chung tự dưới điện, làm việc đến tám chín giờ, tối đa mười điểm, sẽ phản hồi nhà bên trong, ăn cái buổi trưa cơm, ngủ cái ngủ trưa, buổi chiều bốn điểm lâu ngày thừa được thái dương lạc son trước, lại làm việc đoạn đường.

Trăm nghìn năm qua thôn bên trong bách tính đều là như vậy làm việc sống, sở dĩ sát vách tam thất sẽ bốn điểm buổi sáng làm tốt cơm.

Mà lúc này thân là nhà bên trong bà chủ Lâm Thiển Thiển, vậy nhất định phải bốn điểm cho lập tức rời giường ra đồng tam thất làm cơm. Dĩ vãng đại nương tại gia lúc đều là ngủ thẳng ngày phơi nắng ba sào mới rời giường, Lâm Thiển Thiển theo chín tuổi bắt đầu tự trạm đến nhà bếp trước nấu điểm tâm.

Lâm Duyên Triều cũng là rời giường, Thiển Thiển đều như vậy, hán cũng không có thể dựa vào sàng.

Học ở trường cũng là canh ba ngọn đèn dầu năm canh kê!

Muốn cải biến lúc này tình cảnh, tiến học là tấn chức chính đồ, mặt khác bảo hộ cái này nhà chu toàn, tại chính mình cánh chim chưa phong phú lúc, có cái che chở địa phương.

Tạ Lão Hồ là lúc này uy hiếp lớn nhất, người này bên cạnh dòm ngó ở bên. Lâm Duyên Triều nghĩ thầm chỉ có ngàn ngày làm kẻ trộm, không có ngàn ngày đề phòng cướp, như vậy ngồi ở nhà bên trong, chờ người khác tới cửa, bị động chịu đòn tư vị quá khó tiếp thu rồi. Chính mình muốn đào gọt cái biện pháp, đem Tạ Lão Hồ theo lý trường vị trí bên trên túm hạ mã tới.

Lâm Duyên Triều đọc sách vẫn đọc được mau buổi trưa thời gian, lúc này bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm: "Lâm phủ ti tại gia sao?"

"Hắn đi phủ bên trong trực ban, sai đại ca có cái gì chỉ bảo?" Ngoài cửa đại bá tại trả lời đạo.

Lâm Duyên Triều kéo dài cái lỗ tai, đáy lòng đoán được chẳng lẽ tạp phiếm lao dịch chuyện, còn không có yên tĩnh. Tà tổng giáp lại mân mê cái khác biện pháp gì.

"Người là hần người phương nào?"

"Trưởng tử."

"Cũng tốt, này bên trong cũng có tên của người, này là huyện nha câu phiếu, huyện tôn lão gia có lệnh, cho người hòa người cha hậu thiên đi huyện nha ra toà câu hỏi."

"Cái gì câu phiếu?" Đại bá ngôn ngữ bên trong tràn đầy kinh hoàng.

Lâm Duyên Triều nghe xong lập tức đẩy cửa đi, nhưng thấy một tên vành mũ cấm lông chim, thân được tiến tay áo thanh y, lưng đeo bội đao nha dịch đang đứng tại cửa, cùng chính mình đại bá nói chuyện.

Đại bá nghe muốn gặp tri huyện, chân đều run rẩy, cái này niên đại bách tính gặp quan trước sợ ba phần, làm sao hướng nhìn như vậy tử là chộc quan toà.

Lúc này này Chu tri huyện thế nhưng có phá nhà tri huyện danh xưng là, đại bá cường cười nói: "Vị này huynh đệ khổ cực, thế nào xưng hô, có thể nhận biết Hoàng ban đầu. Ta thế nhưng tại hần thủ hạ chính là làm việc, thường ngày đều xưng hần a công."

"Mẹ nó, một cái bang lao dịch, vậy xứng cùng ta trò quan hệ?" Đại bá bị xích lửa lửa địa khách sáo.

"Huynh đệ ti truyện án việc, cần phải là tạo ban, mỗi ngày có thể phụng dưỡng huyện tôn lão gia người hầu cận, nào bên trong là ta trò được bắt đầu, bất quá tiểu đệ này không là không rõ sao? Hướng sai đại ca người lãnh giáo một ... hai ..., không biết huyện tôn lão gia truyện ta chuyện gì a?"

Nghe đại bá như thế nịnh hót, lại lặng lẽ nhét điếm tiền, này nha dịch sắc mặt nhất thời khá nói "Tình người biết nói chuyện, nói thật cho người biết a, các người nhà phạm vào việc! Thôn bên trong lý trường đệ đơn kiện, đến huyện tôn đại nhân trước mặt cáo các người nuốt nhà bọn họ đồ cưới diên."

"Cái gì, đại nương đồ cưới diên? Này đến cùng chuyện gì xảy ra?" Đại bá mặt thoáng cái tái nhợt xuống tới.

"Người cùng ta phân trần những ... này vô dụng, còn là nói cho người cha, hảo hảo giấu lại hậu thiên như thế nào hòa huyện tôn lão gia giải thích. Lời nói ngược lại ta là đưa."

Nói xong này nha dịch ngênh ngang đi. Đại bá cầm câu phiếu về mặt sầu lo, một cái thái độ nói "Này có thể như thế nào cho phải? Này có thể như thế nào cho phải? Không được, ta muốn đi phủ bên trong một chuyến, đem sự tình nói cho cha đi."

"Đại bá chuyện gì?" Lâm Duyên Triều đã đi tới.

Đại bá hoang mang lo sợ địa đem câu phiếu đưa cho Lâm Duyên Triều nói "Người nhìn quán bên trên việc."

Lâm Duyên Triều đem câu phiếu vừa nhìn, tám tắc địa đạo: "Đây chính là tri huyện lão gia quan án a! Thật hiếm lạ!"

Đại bá oán giận nói "Triều nhi, đều lúc này, người còn có này nhân tình."

Lâm Duyên Triều tự tin địa cười nói: "Đại bá, người không cần lo lắng, ta đang lo được chưa được thu thập Tà tổng giáp, lúc này hần đã chính mình đưa lên cửa, đó chính là tự tìm từ lộ!"

Vào lúc ban đêm, Lâm Cao Trứ cấp cấp theo Cấp Độ Phủ chạy về nhà bên trong.

Hồng Sơn Thôn Lâm gia bên trong, điếm bên trên ngọn đèn. Ngọn đèn dầu ừng đỏ, chiếu Lâm Cao Trứ, đại bá, tam thúc, Lâm Duyên Triều khuôn mặt.

Lâm Cao Trứ đối với ngọn đèn, một ngum một ngum rút được thuốc lào, huân được đầy gian nhà đều là yên vị.

Tam thúc trước nói "Cha, ta xem Tà tổng giáp lúc này đây thua định rồi."

Tất cả mọi người là kỳ quái, trước sau như một không có gì chú ý tam thúc, lần này thế nào tin tưởng như vậy?

Tam thúc cười nói: "Các người hãy nghe ta nói tới, triều đình không có luật pháp, hộ hôn diên thổ này việc , không được cáo quan , muốn do vốn quản lý giáp lão nhân phân xử. Không lịch sự do Lí trưởng phân xử , không hỏi hư thực , trước đem cáo trạng người trưởng đoạn sáu mươi. Này Tà Lão Hồ tìm tri huyện lão gia giải oan, chúng ta tự cáo hần chưa tìm hai cái thôn lão nhân phân xử, tự tìm tới nha môn, nhường hần ăn trước sáu mươi đánh roi sao? Ha ha!"

Tam thúc tự cho là miếu tính thành công, một người cười, một bên nhưng không người phụ họa.

Tam thúc ngừng lại hỏi: "Ta hỏi được không đúng sao?"

Lâm Cao Trứ đem khẩu bên trong yên, vừa phun xao được bàn nói "Lão Tam, người đây là cái gì chủ ý? Tạ Lão Hồ chính là lý trưởng, hấn nhà họ hôn điền thổ việc, không ở cái này liệt, có thể khiến trực tiếp cáo quan, không tính vượt tổ chi liệt."

Đại bá vậy trào phúng tam thúc nói "Tạ Lão Hồ chính mình là tổng giáp, này bên trong đạo đạo, hấn vẫn còn không rõ?"

Tam thúc về mặt tùy khuất địa đạo: "Đại ca, ta còn không phải là vì nhà bên trong dự định sao? Người nói như vậy người có cái gì ý kiến hay?"

Đại bá nói "Cha, tam đệ, không phải là năm mẫu đồ cưới điền, này cũng là nguyên lai bọn họ Tạ gia, cho hấn chính là, ta vậy không hiếm lạ. Việc này chúng ta lén hòa, để cho bọn họ rút lui đơn kiện, nháo lớn không dễ nhìn. Một ngày phu thê trăm ngày ân, ta không thể nhường thôn quê lân môn nói ta không để ý niệm ngày xưa phu thê tình nghĩa."

"Lão đại, nhìn người như vậy tử, chưa nửa điểm tiền đồ, chặt đứt tịt chặt đứt, có cái gì tốt nghỉ, đại trưởng phu nào hoạn không thể, ta tùy tiện cho người tìm một điều so với đại nương cường." Lâm Cao Trứ phụng phịu trách mắng.

"Cha nói được là, đại tẩu như vậy, ta là một điểm vậy chưa cảm thấy cha, ngày nào đó làm được có cái gì không đúng địa phương." Tam thúc vậy ở một bên trộn đều.

Nghe lão cha hòa tam thúc nói như vậy, đại bá cũng là cúi thấp đầu xuống. Lâm Duyên Triều vậy thấy đại bá tự đại nương rời nhà về sau, mặt bên trên không thêm đề ý, cả người cũng là tiêu tụy rất nhiều.

"Mười lăm năm ân tình, không phải nói đoạn tịt đoạn, " đại bá khổ sở địa đạo, "Duyên Thọ này một tháng đều tại tìm nương, ta cũng không có lí do thoái thác, cha tại gia bên trong, ta chính mình bên trên Tạ gia xin lỗi đi, nếu là đại nương đồng ý trở về, chúng ta còn chưa tính, đánh rớt răng cửa bụng bên trong nuốt."

"Không được!" Tam thúc kiên quyết phản đối, "Ta cũng không nghĩ lại nhận thức này tẩu tử!"

Lâm Cao Trứ than thở: "Gia hòa vạn sự hưng, ta làm sao không biết đạo lý này, nhưng người người vợ như vậy, nếu là trở về, lại khó xử Triều nhi, Thiên Thiên làm sao bây giờ? Lúc này tự là chúng ta đồng ý, hấn Tạ gia cũng không thấy được nguyên ý a."

"Vậy năm năm mẫu địa cho hấn, ta coi như chưa cái này lão bà, Duyên Thọ chưa cái này nương." Đại bá khế cắn môi đạo.

Tam thúc nghe xong bật người nói "Đại ca, lời này không đúng, này năm mẫu địa ta này mấy năm mất nhiều ít tâm huyết, phân chuồng sẽ không biết rớt mấy xe, ta quả thực cảm phải chính mình nhi tử đối đãi, giao ra đi người bỏ được, ta không muốn được. Hấn nếu muốn này năm mẫu điền, đi, Tạ gia đem chúng ta đương sơ cho bọn hấn nhà lễ hỏi tiền lui về tới, đại gia thanh toán xong."

Đại bá nghe xong nhất thời tính tình bạo phát, chỉ vào tam thúc cả giận nói: "Này cũng không được, này cũng không được, vậy người nói thế nào mới được?"

"Đại ca, người đừng nóng giận a!" Tam thúc xấu hổ cười không tiếp lời nói.

Lâm Cao Trứ cầm lấy thuốc lao, nhìn về phía Lâm Duyên Triều đạo, "Triều nhi này việc người thấy thế nào?"

Đại bá trước nói "Cha, Triều nhi một cái tiểu hài tử, hiểu được cái gì? Việc này đừng làm cho hấn trộn đều."

Tam thúc ở bên nói "Lão đại, Triều nhi tuy là tiểu hài tử, nhưng người đừng quên, lúc này đây nhà của chúng ta là như thế nào tránh được tạp dịch, còn không là Triều nhi chiếm được đốc học lão gia thưởng thức."

Lâm Thiên Thiên ở một bên nói "Đúng vậy, đại bá, ta cảm thấy Triều ca bệnh về sau sau đó, người so với trước đây lợi hại rất nhiều." Nói xong Lâm Thiên Thiên cho Lâm Duyên Triều đệ một cái rất một cách tự tin nhăn nhăn.

Đại bá nghe xong nói "Thành, thành, Triều nhi người có ý kiến gì không, đã nói nói."

Lâm Duyên Triều nói "Gia gia, đại bá, tam thúc, nếu là Tạ Lão Hồ muốn cùng chúng ta lén hòa, tự sẽ không chưa thông báo chúng ta một tiếng, chính mình hướng nha môn đệ mẫu đơn kiện. Tạ Lão Hồ làm như vậy, là muốn đem sự tình nháo đại, ý định muốn đánh này quan tòa, không chỉ có muốn đoạt lại này năm mẫu điền, còn muốn nhường nhà của chúng ta thân bại danh liệt. Người nói hấn phải lý trưởng nhiều như vậy năm, nha môn bên trong lộ số khẳng định là người trong nghề, nói không chừng còn có tiểu lại cho hấn chỗ dựa nì?"

"Chúng ta đây tự càng không thể đánh này quan tòa!" Đại bá về mặt đau khổ đạo.

"Đại bá, này Tạ Lão Hồ đã cho rằng chính mình ôn thao thắng khoán, chẳng lẽ còn sẽ bỏ qua chúng ta, cùng chúng ta lén hòa điều sao? Tự tính chúng ta đem năm mẫu liêm điền đều vẫn còn cho bọn hấn Tạ gia cũng là không làm nên chuyện gì, chủ động hoà giải, không chỉ có trái lại bị các hương thân xem thường, Tạ Lão Hồ còn có thể lại tể chúng ta một đạo."

Lâm Duyên Triều nói như vậy tất cả mọi người là lộ ra suy nghĩ sâu xa thần sắc, cảm thấy Lâm Duyên Triều nói được đại có đạo lý.

Lâm Cao Trứ hỏi: "Triều nhi, người nói làm sao bây giờ?"

Lâm Duyên Triều nói "Gia gia, chúng ta Lâm gia người, xưa nay không gây sự, nhưng sự tình trước mắt, vậy tuyệt không sợ phiền phức!"

Lâm Cao Trứ đứng dậy nói "Nói được tốt, chuyện tới trước mắt, ta Lâm Cao Trứ đời này vậy chưa sợ qua ai, hán Tà Lão Hồ nếu muốn đấu, ta tự bồi hán đấu! Được rồi, đi ngủ sớm một chút a, đường đủ tinh thần đi huyện nha cùng Tà Lão Hồ lên tòa án!"

"Cha, ta thấy nha môn bát tự tường chân tự mềm, giúp không được gì, này mấy ngày địa bên trong sống nhiều, có thể hay không không đi?" Tam thúc gục đầu xuống thấp giọng nói.

"Chưa tiền đồ!" Lâm Cao Trứ không khỏi mắng một câu.

"Gia gia, tam thúc bận bịu địa bên trong sống, để hán đi bận bịu, ngày mai ta đại tam thúc đi thôi! Nếu là quan tòa đánh không thắng, ta phải đi đề học đạo nha môn, thỉnh đốc học lão gia trụ trì công đạo!"

Lâm Cao Trứ xem ra Lâm Duyên Triều liếc mắt gật đầu nói "Tốt!"

Đi huyện nha ngày, Lâm Thiên Thiên dậy thật sớm, dùng vịt mẹ nhin canh, hạ thái bình mì, thả vịt trứng. Lâm Cao Trứ, đại bá, Lâm Duyên Triều ba người đều là ăn thật no.

Bởi vì muốn gấp quan, Lâm Cao Trứ cùng đại bá đều là y phục thập phần chính thức, mà Lâm Duyên Triều chỉ là ăn mặc nhất kiện cũ thường. Lâm Thiên Thiên nói "Triều ca, người thế nào mặc cái này tại trường xã lúc cũ quần áo a?" Lâm Duyên Triều cười cười không nói gì.

Lâm Cao Trứ nhìn thoáng qua, đông phương mọc lên mặt trời, đứng đại bá, Lâm Duyên Triều nói "Đi, chúng ta vào tỉnh thành!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Văn Khôi Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.